

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Edward Stelmasik (spr.)
Sędziowie:	SSA Cezariusz Baćkowski SSA Tadeusz Kielbowicz
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Teresy Łozińskiej- Fatygi

po rozpoznaniu w dniach: 26 kwietnia, 30 maja, 31 maja oraz 28 czerwca 2012 r.

sprawy **R. I. (1)** oskarżonego z art. 258 § 3kk, art. 310 § 1 kk w zbiegu z art. 18 § 2 w zw. z art. 310 § 1 i 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 272 kk w zbiegu z art. 270 § 1 kk w zbiegu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 i 6 kk w zbiegu z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 275 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

M. I. oskarżonego z art. 258 § 3kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005t. , art. 270 § 3 kk, art. 263 § 2 kk, art. 275 § 1 kk,

A. B. (1) oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 1 w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 233 § 1 i 6 kk w zbiegu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

R. B. (1) oskarżonego z art. 258 § 1kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

R. W. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

J. B. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 1 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

T. K. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 275 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

W. K. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

S. B. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

S. G. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 286 § 1 kk,

I. I. (1) oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

T. I. (1) oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

M. B. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk z art. 65 § 1 kk,

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i wszystkich oskarżonych z wyjątkiem oskarżonej I. I. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 18 listopada 2011 r. sygn. akt III K 247/10

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) ***co do oskarżonej A. B. (1) w ten sposób, że podstawę prawną wymiaru kar orzeczonych w punktach XV i XVI uzupełnia o art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 kk i obniża kary pozbawienia wolności wymierzone w tych punktach do 3 (trzech) lat, stwierdzając, iż w następstwie takiego rozstrzygnięcia straciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona względem tej oskarżonej;***

b) ***co do oskarżonego M. B. (1) w ten sposób, że:***

1) ***obniża karę wymierzoną temu oskarżonemu w punkcie XLV do roku i 6 (sześciu) miesięcy, ustalając prawidłowy czas trwania przynależności tego oskarżonego do grupy przestępczej na okres od marca do końca maja 2006 r. i stwierdza, iż w konsekwencji takiego rozstrzygnięcia straciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu,***

2) ***ustala, że czynu przypisanego w punkcie XLVI dopuścił się on w drugiej połowie maja 2006 r. przez czas nie krótszy niż 7 dni, lecz nie dłuższy niż 2 tygodnie i karę pozbawienia wolności wymierzoną za ten czyn obniża do roku i 6 (sześciu) miesięcy;***

c) ***co do osk. R. W. (1) w ten sposób, że uchyla orzeczony względem niego w p. XLVIII środek karny przepadku 10.000 zł.***

d) ***co do osk. T. K. (1) w ten sposób, że:***

1) ***oznacza jako początkową datę popełnienia czynu przypisanego w p. XXVIII „od marca 2009 r.”, zamiast wskazanej w tym punkcie daty „od września 2008 r.” i karę wymierzoną za ten czyn na podstawie art. 258 § 1 kk obniża do 2 (dwóch) lat, stwierdzając, iż w następstwie takiej zmiany straciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona względem tego oskarżonego;***

2) ***w miejsce 3 czynów przypisanych temu sprawcy w p. XXX, XXXI i XXXII i w miejsce kar w tych punktach orzeczonych uznaje go za winnego jednego przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od marca 2009 r. do 2 września 2009 r. w P. województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, opisaney w p. XXVIII oraz w porozumieniu z R. I. (1):***

- czynił przygotowania do udzielenia pomocy R. I. (1) w użyciu podrobionego prawa jazdy, opatrzonego nazwiskiem I. I. o numerze (...),

- usiłował pomóc R. I. (1) w użyciu wyłudzonego paszportu seria (...) na nazwisko I. I. (3), lecz zamierzonego celu nie osiągnął, albowiem dokument ten został ujawniony przez Policję;

- ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa rozporządzać w postaci: dowodu osobistego nr (...) na nazwisko M. C., paszportu nr (...) na nazwisko M. P., dowodu rejestracyjnego (...) na samochód F. (...) i dowodu rejestracyjnego (...) F. (...),

w ten sposób, że wszystkie w/w dokumenty, przesłane z zagranicy przez R. I. (1) odebrał, a następnie przechowywał w miejscu zamieszkania tj. winnym czynu z art. 270 § 3 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 3 kk, w zw. z art. 273 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

e) co do osk. W. K. w ten sposób, że obniża wymierzone mu kary pozbawienia wolności:

1) za czyn z p. XXXIII do roku i 6 (sześciu) miesięcy,

2) za czyny z p. XXXIV i XXXV do 2 (dwóch) lat, stwierdzając, iż w następstwie takiej zmiany straciła moc kara łączna pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu;

f) co do osk. M. I. w ten sposób, że ustala iż, zachowanie opisane w p. IX, stanowi część składową przestępstwa przypisanego temu oskarżonemu w p. VIII, ustalając przy tym prawidłowy czas trwania tego przestępstwa na okres od 2005 r. do 02.09.2009 r. i w konsekwencji uchyla kary wymierzone w p. IX, stwierdzając, iż w następstwie takiej zmiany straciły moc kary łączne wymierzone temu oskarżonemu w p. XLVII;

g) co do osk. S. B. (1) w ten sposób, że:

- uniewinnia go od popełnienia czynu przypisanego w p. XXXVI i kosztami postępowania z tą częścią sprawy związanymi obciąża Skarb Państwa;

- z opisu czynu przypisanego temu sprawcy w p. XXXVII eliminuje sformułowanie „działając w ramach opisanej w p. XXXVI zorganizowanej grupy przestępczej”, a z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 65 § 1 kk i karę pozbawienia wolności obniża do roku i 6 miesięcy zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania tego oskarżonego od 12.02.2009 r. do 03.07.2009 r.

- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej temu skazanemu;

h) w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych, zawartego w p. LIII w ten sposób, że obciąża wszystkich 13 oskarżonych wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w trakcie postępowania karnego w częściach równych z zastrzeżeniem, że wydatki związane z badaniami psychiatrycznymi, lekarskimi i psychologicznymi oraz doprowadzania oskarżonych na rozprawę, a także za obronę udzieloną z urzędu, obciążają tych oskarżonych, których powyższe wydatki dotyczą;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierza nowe kary łączne pozbawienia wolności;

a) A. B. (1) w wysokości 4 (czterech) lat z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 30.09.2009 r. do 28.06.2012r.

b) M. B. (1) – 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy z zaliczeniem rzeczywistego pozbawienia wolności od 22.06.2010 r. do 28.06.2012r.

c) M. I. 7 (siedmiu) lat z zaliczeniem rzeczywistego pozbawienia wolności od 12.02.2009 r. do 29.06.2009 r. i od 14.12.2009 r. do 28.06.2012 r.

d) W. K. 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy z zaliczeniem rzeczywistego pozbawienia wolności od 12.02.2009 r. do 25.05.2009 r. i od 7.10.2009 r. do 01.04.2010 r.

e) T. K. (1) – 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 02.09.2009 r. do 28.06.2012 r.

IV. zasądza od Skarbu Państwa tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym na rzecz:

- adw. J. G. - 840 zł powiększone o VAT oraz 238,93 zł tytułem zwrotu kosztów podróży za obronę osk. R. I. (1);

- adw. Z. G. – 840 zł powiększone o VAT za obronę osk. M. I.;

- adw. J. B. (2) – 840 zł powiększone o VAT za obronę osk. A. B. (1);

- adw. S. K. – 840 zł powiększone o VAT za obronę osk. T. K. (1),

- adw. Z. K. (1) – 840 zł powiększone o VAT oraz 183,96 zł jako zwrot kosztów dojazdu za obronę osk. W. K.;

- adw. S. C. – 840 zł powiększone o VAT za obronę osk. T. I. (1);

- adw. Ł. B. – 840 zł powiększone o VAT za obronę osk. M. B. (1).

V. obciąża oskarżonych wydatkami poniesionymi w postępowaniu apelacyjnym w częściach równych, z zastrzeżeniem, że wydatki poniesione za obronę z urzędu oraz koszty doprowadzenia oskarżonych do sądu, obciążają tych oskarżonych, do których wydatki te się odnoszą, a nadto zwalnia ich od opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

W sprawie III K 247/10 Sądu Okręgowego w Świdnicy oskarżono 13 osób, a mianowicie:

- R. I. (1) o czyny z art. 258 § 3 kk, art. 310 § 1 kk i in.

- M. I. o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.

- A. B. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 1 kk i in.

- R. B. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.

- R. W. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.

- J. B. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 1 kk

- T. K. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.
- W. K. o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.
- S. B. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in
- S. G. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.
- I. I. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.
- T. I. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk
- M. B. (1) o czyny z art. 258 § 1 kk, art. 310 § 2 kk i in.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 18 listopada 2011 r. orzekł w tej w sposób następujący:

1. co do R. I. (1)

I. uznał go za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w której brali udział: R. W. (1), A. B. (1), R. B. (1), M. I., T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczaniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, w szczególności poprzez wydawanie poleceń członkom grupy, koordynowanie ich działania, inicjowanie, organizowanie i nadzorowanie procesu „ulepszania” podrobionych banknotów (...) oraz warunków transakcji nabywania i sprzedaży, a także przechowywania podrobionych banknotów (...), werbowanie osób, celem wykorzystania ich do puszczania w obieg podrobionych banknotów (...), wprowadzenie reguł dotyczących mechanizmu puszczania w obieg podrobionych banknotów (...) przez zwerbowane do tego celu osoby, udzielanie w tym zakresie instruktażu, wymuszanie podporządkowania i posłuszeństwa członków grupy wobec siebie, ustalanie zasad oraz realizowanie wzajemnych rozliczeń finansowych z członkami grupy, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 3 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku, na terenie Republiki Włoskiej i Polski, działając w ramach opisanej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, nakłaniał J. B. (1) do podrobienia nieustalonej ilości banknotów (...) oraz udzielenia mu instruktażu na temat wykorzystania technik malarskich do podrabiania banknotów (...), a także wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1) oraz innymi osobami, za pomocą technik malarskich podrobił, ulepszając cechy mające świadczyć o autentyczności, bliżej nieustaloną ilość banknotów (...) o nominalne 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt), zakupionych przez siebie jako podrobionych od innych osób:

-przy czym w okresie od 2005 roku do 2006 roku przez około 6 (sześć) miesięcy oraz od lipca 2008 roku do lutego 2009 roku przez około 6 (sześć) miesięcy, działając wspólnie i w porozumieniu z A. B. (1) ulepszył cechy bliżej nie ustalonej ilości podrobionych banknotów (...) o nominalach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt),

- przy czym w okresie od 2006 roku do grudnia 2008 roku, chcąc aby J. B. (1) podrobił, ulepszając cechy mające świadczyć o autentyczności nieustalonej ilości banknotów (...) o nominalach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt), zakupionych jako podrobione, a także udzielił mu instruktażu na temat wykorzystania technik malarskich do podrabiania banknotów (...), nakłaniał go do tego,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 1 kk w zbiegu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

III. uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski oraz innych krajów Unii Europejskiej, działając w ramach opisanej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, samodzielnie oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami puszczał w obieg oraz kierował wspólnie i w porozumieniu z M. I. puszczeniem w obieg zakupionych przez siebie od innych osób podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) oraz 50 (pięćdziesiąt) przez: M. B. (1), A. B. (1) i inne osoby, doprowadzając i usiłując doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności ustalone i nieustalone z imienia i nazwiska osoby, w tym:

- w okresie od połowy marca 2006 roku do końca czerwca 2006 roku na terenie Republiki Włoskiej kierował puszczeniem w obieg przez M. B. (1) podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) i nominale 100 (sto), w nieustalonej ilości i o nieustalonej łącznej wartości nominalnej,

- w bliżej nieustalonym czasie w okresie od 2005 roku do 2006 roku na terenie Republiki Włoskiej kierował puszczeniem w obieg przez A. B. (1) podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) i 100 (sto), w nieustalonej ilości i o nieustalonej łącznej wartości nominalnej,

- w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej oraz innych krajów Unii Europejskiej kierował puszczeniem w obieg przez inne osoby podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) i 100 (sto), w nieustalonej ilości i o nieustalonej łącznej wartości nominalnej,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. I., R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., puścił w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (...) i tym samym doprowadził wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8 700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. I., R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia pięć) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.875 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z M. I., R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (trzyście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjera J. H. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w J. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. I., R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (czternaście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.342 złotych przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z M. I., R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., przechowywał w różnych miejscowościach rejonu (...) i (...) w skrytce lodówki turystycznej znajdującej się w samochodzie osobowym własności A. B. (1) marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym się poruszali 37 (trzydzieści siedem) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) w celu puszczenia w obieg,

- w dniu 14 sierpnia 2009 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. (1) i T. K. (1) puścił w obieg 200 (dwieście) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto), za cenę 6000 (sześć tysięcy) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom,

- w dniu 2 września 2009 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. (1), R. W. (1) i T. K. (1) puścił w obieg 969 (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) oraz 20 (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt), za cenę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk i art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych,

IV. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 31 sierpnia 2006 roku do dnia 26 września 2006 roku na terenie Republiki Włoskiej w R., działając w ramach opisanej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, dwukrotnie wyłudził poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd kierownika Wydziału Konsularnego Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w R., skutkujące wystawieniem w dniu 31 sierpnia 2006 roku paszportu seria (...) oraz wystawieniem w dniu 26 września 2006 roku paszportu seria (...), poprzez przedłożenie wypełnionych przez siebie podań – kwestionariuszy paszportowych zawierających, jako własne dane osobowe I. I. (3) oraz wklejone swoje zdjęcia, na których to dokumentach podrobił podpisy I. I. (3), a także poprzez przedłożenie w celu uzyskania paszportów fałszywych oświadczeń A. B. (1) i innej osoby, potwierdzających tożsamość i obywatelstwo polskie, do których złożenia wskazane osoby nakłaniał, a następnie używał uzyskane we wskazany sposób dokumenty tożsamości,

tj. popełnienia czynu z art. 272 kk w zbiegu z art. 270 § 1 kk w zbiegu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 i 6 kk w zbiegu z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie czasu w 2009 roku w P., województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu użycia za autentyczny:

- podrobionego dokumentu (...), z fotografią R. I. (1), wykonanego na blankiecie o numerze indywidualnym (...), spersonalizowanego na nazwisko (...), który to dokument przechowywał u T. K. (1) w dniu 2 września 2009 roku,

- podrobionego dowodu osobistego z fotografią R. I. (1) na nazwisko J. R., który to dokument wykonany został z wykorzystaniem dowodów osobistych na nazwisko J. R. i A. P., a który przechowywał u M. I. w dniu 16 grudnia 2009 roku, chcąc aby osoba dokonała czynu zabronionego polegającego na sfalszowaniu wskazanych dokumentów, nakłaniał ją do tego,

tj. popełnienia czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. uznał za winnego tego, że w okresie od września 2008 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej oraz w P. województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie I zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1) przywłaszczył sobie dokumenty stwierdzające tożsamość innej osoby w postaci: dowodu osobistego numer (...) wystawionego na nazwisko M. C., paszportu numer (...) wystawionego na nazwisko W. M. (1), paszportu numer (...) wystawionego na nazwisko M. P., a także dokumenty stwierdzające prawa majątkowe innych osób, w postaci: dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - numer blankietu (...) oraz dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - numer blankietu (...), w ten sposób, że przesłał wskazane dokumenty z Republiki Włoskiej do Polski za pośrednictwem innej osoby,

które odebrał i przechowywał w swoim miejscu zamieszkania T. K. (1), tj. popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk i art. 275 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 275 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XLVII i LI. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu za w/w zbiegające się kary jako karę łączną 12 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu faktycznego pozbawienia wolności od 4.09.2009 r. do 18.11.2011 r.

XLVIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek od tego oskarżonego 100.000 zł. jako równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w p.III wyroku;

2. co do osk.M. I.:

VII. uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku brał udział w działającej, od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: R. W. (1), A. B. (1), R. B. (1), T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczaniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. uznał za winnego, tego, że w okresie od początku 2005 roku do bliżej nieustalonego czasu 2007 roku na terenie Republiki Włoskiej oraz innych krajów Unii Europejskiej, działając w ramach opisanej w punkcie VII zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) kierował puszczaniem w obieg zakupionych przez R. I. (1) podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) oraz 50 (pięćdziesiąt) przez: M. B. (1), A. B. (1) i inne osoby, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności nieustalone z imienia i nazwiska osoby, w tym:

- w okresie od połowy marca 2006 roku do końca czerwca 2006 roku na terenie Republiki Włoskiej kierował puszczaniem w obieg przez M. B. (1) podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) i nominale 100 (sto), w nieustalonej ilości i o nieustalonej łącznej wartości nominalnej,
- w okresie od 2005 roku do 2006 roku na terenie Republiki Włoskiej kierował puszczaniem w obieg przez A. B. (1) podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) i 100 (sto), w nieustalonej ilości i o nieustalonej łącznej wartości nominalnej,
- w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej oraz innych krajów Unii Europejskiej kierował puszczaniem w obieg przez inne osoby podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) i 100 (sto), w nieustalonej ilości i o nieustalonej łącznej wartości nominalnej,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 (pięciu) lat po odbyciu co najmniej 6 (sześciu) miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne wyrokami: Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 18 lipca 1997 roku, sygn. II K 30/97, za przestępstwo z art. 208 i inne dkk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. II K 1779/98, za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 18 lipca 2001 roku, sygn. II K 1040/00, za przestępstwo z art. 208 dkk i inne na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, które to kary odbył w okresie od dnia 9 sierpnia 2000 roku do dnia 22 maja 2003 roku, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk

wymierzył mu grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

IX. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 10 lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku na terenie województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, puścił w obieg i usiłował puścić w obieg zakupione przez R. I. (1) podrobione banknoty (...), doprowadzając i usiłując doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ustalone osoby, w tym:

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., puścił w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadził wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia pięć) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.875 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (trzyście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjera J. H. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w J. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (czternaście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.342 złotych przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), R. W. (1), S. B. (1), R. B. (1), W. K., przechowywał w różnych miejscowościach rejonu (...) i (...) w skrytce łódzkiej turystycznej znajdującej się w samochodzie osobowym własności A. B. (1) marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym się poruszali 37 (trzydzieści siedem) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) w celu puszczenia w obieg,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

X. uznał za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2009 roku w P. województwa (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości łącznej 43,33 (czterdzieści trzy, 33/100) gramów, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XI. uznał za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2009 roku w P. województwa (...), działając w zamiarze umożliwienia użycia przez R. I. (1) za autentyczny podrobionego dowodu osobistego wykonanego z wykorzystaniem dowodów osobistych na nazwisko J. R. i A. P., przechowywał go w swoim miejscu zamieszkania w celu przekazania R. I. (1), tj. popełnienia czynu z art. 270 § 3 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. uznał za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2009 roku w P. województwa (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał rewolwer gazowy (...) mod. RG 69 kal. 9 mm K., bez numeru fabrycznego, produkcji niemieckiej, stanowiący broń palną, wyprodukowaną po roku 1850, tj. popełnienia czynu z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. uznał za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2009 roku w P. województwa (...) przywłaszczył sobie dokument stwierdzający tożsamość innej osoby w postaci paszportu numer (...) wystawionego na nazwisko M. G. (1), przechowując go w swoim miejscu zamieszkania, tj. popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu kary łączne:

- 7 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 12.02.2009 r. do 29.06.2009 r. i od 14.12.2009 r. do 18.11.2011 r.

- 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł. każda;

3. co do osk. A. B. (1)

XIV. uznał za winną tego, że w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku brała udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., R. B. (1), R. W. (1), S. G. (1), T. K. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczeniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XV. uznał za winną tego, że w okresie od 2005 roku do 2006 roku przez około 6 (sześć) miesięcy, na terenie Republiki Włoskiej, działając w ramach opisanej w punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku, zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), podrobiła nie ustaloną ilość banknotów (...) o nominałach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt), uzyskanych od R. I. (1), w ten sposób, że za pomocą technik malarskich ulepszyła na podrobionych już banknotach (...) cechy mające świadczyć o ich autentyczności, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 1 kk wymierzył jej karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XVI. uznał za winną tego, że w okresie od lipca 2008 roku do lutego 2009 roku przez około 6 (sześć) miesięcy, na terenie Republiki Włoskiej, działając w ramach opisanej w punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), podrobiła nie ustaloną ilość banknotów (...) o nominałach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt), uzyskanych od R. I. (1), w ten sposób, że za pomocą technik malarskich ulepszyła na podrobionych już banknotach (...) cechy mające świadczyć o ich autentyczności, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 1 kk wymierzył jej karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XVII. uznał za winną tego, że w okresie od 2005 roku do 2006 roku przez około 6 (sześć) miesięcy, na terenie Republiki Włoskiej, działając w ramach opisanej w punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy

przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, działając pod kierownictwem R. I. (1) i M. I. przyjął, a następnie wprowadzając w błąd co do ich autentyczności doprowadził do niekorzystnego rozporządzania mieniem nieustalone osoby, w ten sposób, że puściła w obieg przekazane jej przez R. I. (1) i M. I. podrobione pieniądze obce w postaci banknotów (...) o nominałach 100 (sto) oraz 50 (pięćdziesiąt) w nieustalonej ilości i o nieustalonej wartości nominalnej, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył jej grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

XVIII. uznał za winną tego, że w bliżej nieustalonym czasie w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku w N. na terenie Republiki Włoskiej, działając w ramach opisanej w punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, działając pod kierownictwem R. I. (1), co najmniej 4 - krotnie pomogła wymienionemu do zbycia podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) i o nominale 50 (pięćdziesiąt) w nieustalonej łącznej ilości i o nieustalonej wartości nominalnej, w ten sposób, że odebrała zamówione przez R. I. (1) podrobione banknoty (...) w wyznaczonym miejscu i czasie, a następnie przekazała je wymienionemu celem ich puszczenia w obieg, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył jej grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

XIX. uznaje za winną tego, że w dniu 31 sierpnia 2006 roku w R. na terenie Republiki Włoskiej, działając w ramach opisanej w punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w zamiarze, aby R. I. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd kierownika Wydziału Konsularnego Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w R., skutkującego wystawieniem w dniu 31 sierpnia 2006 roku paszportu seria (...), a następnie czynu zabronionego polegającego na użyciu takiego dokumentu, swoim zachowaniem ułatwiła mu jego popełnienie w ten sposób, że będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej złożyła fałszywe oświadczenie potwierdzające tożsamość oraz obywatelstwo polskie I. I. (3), jako osoby ubiegającej się o wydanie wskazanego dokumentu tożsamości, podczas gdy w rzeczywistości osobą ubiegającą się o wydanie paszportu przy wykorzystaniu danych osobowych I. I. (3) był R. I. (1), tj. popełnienia czynu z art. 233 § 1 i 6 kk w zbiegu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 233 § 1 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLII. na podstawie art. 85 i 86 § 1 oraz 63 § 1 kk wymierzył tej oskarżonej kary łączne:

- 6 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 30.09.2009 r. do 18.11.2011 r.

- 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł. każda;

4. co do osk. R. B. (1) w ten sposób, że:

XX. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 2 września 2009 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. W. (1), T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczeniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXI. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku na terenie województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie XX części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, puścił w obieg i usiłował puścić w obieg podrobione banknoty (...), doprowadzając i usiłując doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ustalone osoby, w tym:

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. W. (1), W. K. puścił w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadził wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. W. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia pięć) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.875 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. W. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (trzydzieści) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjera J. H. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 12 lutego 2009 roku w J. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. W. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (czternaście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.342 złotych przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. W. (1), W. K. przechowywał w różnych miejscowościach rejonu (...) i (...) w skrytce lodówki turystycznej znajdującej się w samochodzie osobowym własności A. B. (1) marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym się poruszali 37 (trzydzieści siedem) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) w celu puszczenia w obieg,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXII. uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego czasu do dnia 2 września 2009 roku w D., W. oraz innym nieustalonym miejscu, działając w ramach opisanej w punkcie XX części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, puścił w obieg zakupione w N. od innej osoby przez R. I. (1):

- w bliżej nieustalonym czasie przed dniem 4 lutego 2009 roku w nieustalonym miejscu - 1 (jeden) podrobiony banknot (...) o nominale 100 (sto) oraz 1 (jeden) podrobiony banknot (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) za nieustaloną cenę, poprzez ich przekazanie S. G. (1),

- w dniu 17 marca 2009 roku w D. – 87 (osiemdziesiąt siedem) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto), za cenę 3050 (trzy tysiące pięćdziesiąt) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom,

- w dniu 14 sierpnia 2009 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) i T. K. (1) – 200 (dwieście) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto), za cenę 6000 (sześć tysięcy) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom,

- w dniu 2 września 2009 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), R. W. (1) i T. K. (1) – 969 (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) oraz 20 (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt), za cenę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokości jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych);

XLVIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez niego z popełnienia przestępstwa opisanego w p. XXII w kwocie 10.000 zł.

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu kary łączne:

- 7 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od 2.09.2009 r, do 18.11.2011 r.

- 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł. każda;

5. co do osk. R. W. (1) w ten sposób, że:

XXIII. uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. B. (1), T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczaniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

XXIV. uznał za winnego tego, że w okresie od początku 2005 roku do dnia 12 lutego 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej oraz Polski, działając w ramach opisanej w punkcie XXIII części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, puścił w obieg i usiłował puścić w obieg podrobione banknoty (...), doprowadzając i usiłując doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ustalone i nieustalone osoby, w tym:

- w okresie od początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku w bliżej nie ustalonym miejscu puścił w obieg przyjęte od R. I. (1) podrobione banknoty (...) o nominale 100 (sto) oraz 50 (pięćdziesiąt) w nieustalonej ilości, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności nieustalone z imienia i nazwiska osoby w nieustalonej kwocie,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. B. (1), W. K. puścił w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadził wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. B. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia pięć) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.875 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. B. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (trzydzieście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjera J. H. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 12 lutego 2009 roku w J. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. B. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (czternaście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.342 złotych przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. B. (1), W. K. przechowywał w różnych miejscowościach rejonu (...) i (...) w skrytce lodówki turystycznej znajdującej się w samochodzie osobowym własności A. B. (1) marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym się poruszali 37 (trzydzieści siedem) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) w celu puszczenia w obieg,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXV. uznał za winnego tego, że w dniu 2 września 2009 roku we W., działając w ramach opisanej w punkcie XXII części dyspozytywnej zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. B. (1), R. I. (1) i T. K. (1), czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, puścił w obieg zakupione w N. od innej osoby przez R. I. (1) 969 (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) oraz 20 (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt) za cenę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza mu grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XLVIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej przez tego sprawcę z przestępstwa opisanego w p. XXV wyroku w kwocie 10.000 zł.

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu kary łączne:

- 6 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od 4.09.2009 r. do 18.11.2011 r.
- 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł. każda;

6. co do osk.J. B. (1) w ten sposób, że:

XXVI. oskarżonego **J. B. (1)** uznaje za winnego tego, że w okresie od 2006 roku do grudnia 2008 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), S. G. (1), T. K. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczaniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXVII. uznał za winnego tego, że w okresie od 2006 roku do grudnia 2008 roku w P., D. i G. województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie XXVI części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podrobił nieustaloną ilość banknotów (...) o nominałach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt), uzyskanych od R. I. (1), w ten sposób, że za pomocą technik malarskich ulepszył na podrobionych już banknotach cechy mające świadczyć o ich autentyczności, a ponadto działając w zamiarze, aby R. I. (1), A. B. (1) i inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na fałszerstwie nieustalonej ilości banknotów (...) o nominałach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt) ułatwił im jego popełnienie poprzez udzielenie instruktażu w powyższym zakresie, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 1 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 1 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył mu jako karę łączną 5 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 14.12.2009 r. do 18.11.2011 r.

7. co do osk. T. K. (1) w ten sposób, że:

XXVIII. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej września 2008 roku do dnia 2 września 2009 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), S. G. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczaniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIX. uznaje za winnego tego, że w okresie od dnia 13 sierpnia 2009 roku do dnia 2 września 2009 roku w N. Republiki Włoskiej oraz we W., działając w ramach opisanej w punkcie XXVIII części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg zakupione w N. od innej osoby przez R. I. (1) podrobione pieniądze obce w postaci banknotów (...), które najpierw ukrył w samochodzie marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i przewiózł z Republiki Włoskiej do Polski, a następnie brał udział w transakcjach:

- w dniu 14 sierpnia 2009 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) i R. B. (1) puścił w obieg 200 (dwieście) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto), za cenę 6000 (sześć tysięcy) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom,

- w dniu 2 września 2009 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), R. W. (1) i R. B. (1) puścił w obieg 969 (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) oraz 20 (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt), za cenę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) (...), poprzez ich zbycie ustalonym osobom,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXX. uznał za winnego tego, że w okresie od września 2008 roku do dnia 2 września 2009 roku w P. województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie XXVIII zorganizowanej grupy przestępczej, w zamiarze umożliwienia użycia przez R. I. (1) za autentyczny podrobionego dokumentu (...) wykonanego na blankiecie o numerze indywidualnym (...) spersonalizowanego na nazwisko (...), przechowywał go w swoim miejscu zamieszkania w celu przekazania go R. I. (1), tj. popełnienia czynu z art. 270 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 3 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXI. uznał za winnego tego, że w okresie od września 2008 roku do dnia 2 września 2009 roku w P. województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie XXVIII zorganizowanej grupy przestępczej, w zamiarze aby R. I. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na użyciu wyłudzonego przez siebie od kierownika Wydziału Konsularnego Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w R. paszportu seria (...) na nazwisko I. I. (3), przechowywał go w swoim miejscu zamieszkania w celu przekazania R. I. (1), tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 273 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 273 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXII. uznał za winnego tego, że w okresie od września 2008 roku do dnia 2 września 2009 roku w P. województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie XXVIII części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) przywłaszczył sobie dokumenty stwierdzające tożsamość innej osoby w postaci: dowodu osobistego numer (...) wystawionego na nazwisko M. C., paszportu numer (...) wystawionego na nazwisko W. M. (1), paszportu numer (...) wystawionego na nazwisko M. P., a także dokumenty stwierdzające prawa majątkowe innych osób, w postaci: dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - numer blankietu (...) oraz dowodu rejestracyjnego samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - numer blankietu (...), w ten sposób, że odebrał wskazane dokumenty przesłane z zagranicy przez R. I. (1) za pośrednictwem innej osoby, a następnie przechowywał w swoim miejscu zamieszkania w celu przekazania R. I. (1), tj. popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk i art. 275 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 275 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLVIII. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek od tego oskarżonego korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa przypisanego mu w p. XXIX wyroku w wysokości 10.000 zł.

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu jako karę łączną 5 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 2.09.2009 r. do 18.11.2011 r.

8. co do osk. W. K. w ten sposób, że:

XXXIII. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku stycznia 2009 roku do dnia 2 września 2009 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), M. B. (1), S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczeniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXXIV. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku stycznia 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej oraz Polski, działając w ramach opisanej w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął w celu puszczenia w obieg oraz puścił w obieg i usiłował puścić w

obieg podrobione banknoty (...), doprowadzając i usiłując doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ustalone osoby, w tym:

- w okresie od stycznia 2009 roku do lutego 2009 roku w N., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1) zakupił w celu puszczenia w obieg podrobione banknoty o nominale 100 (sto) (...) w ilości co najmniej 200 (dwieście) sztuk,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), S. B. (1) puścił w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadził wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), S. B. (1) usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia pięć) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.875 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), S. B. (1) usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (trzydzieści) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjera J. H. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 12 lutego 2009 roku w J. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), S. B. (1) usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (czternaście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.342 złotych przez wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), S. B. (1) przechowywał w różnych miejscowościach rejonu (...) i (...) w skrytce łódzkiej turystycznej znajdującej się w samochodzie osobowym własności A. B. (1) marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym się poruszali 37 (trzydzieści siedem) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) w celu puszczenia w obieg,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

XXXV. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 12 sierpnia 2009 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, działając w ramach opisanej w punkcie XXXIII zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomógł R. I. (1), R. B. (1), R. W. (1) i T. K. (1) puścić w obieg podrobione banknoty (...) o nominalach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt) w ten sposób, że odebrał je we wskazanym przez R. I. (1) miejscu w N., a następnie przekazał T. K. (1) celem ukrycia w samochodzie marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz przewiezienia do Polski, gdzie doszło do przekazania innym ustalonym osobom, w tym:

- w dniu 14 sierpnia 2009 roku we W. – 200 (dwieście) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto),

- w dniu 2 września 2009 roku we W. – 969 (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) oraz 20 (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt),

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył mu jako kary łączne:

- 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego od aresztowania od 12.02.2009 r. do 25.05.2009 r. oraz od 7.10.2009 r. do 1.04.2010 r.

- 150 stawek dziennych grzywny po 10 zł. każda;

9. co do osk. S. B. (1) w ten sposób, że:

XXXVI. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K. oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczeniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXXVII. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku na terenie województwa (...), działając w ramach opisanej w punkcie XXXVI części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg i usiłował puścić w obieg podrobione banknoty (...), doprowadzając i usiłując doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ustalone osoby, w tym:

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), W. K. puścił w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadził wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w R. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (dwadzieścia pięć) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.875 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjerki B. G. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 10 lutego 2009 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (trzyście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienionego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.700 złotych przez wprowadzenie w błąd kasjera J. H. co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- w dniu 12 lutego 2009 roku w J. rejonu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), W. K. usiłował puścić w obieg w Kantorze (...) (czternaście) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) i tym samym doprowadzić wymienioną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.342 złotych przez

wprowadzenie w błąd co do ich autentyczności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął na skutek wykrycia elementów świadczących o podrobieniu banknotów,

- od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 12 lutego 2009 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. I. (1), M. I., R. B. (1), R. W. (1), W. K. przechowywał w różnych miejscowościach rejonu (...) i (...) w skrytce lodówki turystycznej znajdującej się w samochodzie osobowym własności A. B. (1) marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym się poruszali 37 (trzydzieści siedem) sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 (sto) (...) w celu puszczenia w obieg,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu karę łączną w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet tymczasowego aresztowania od 12.02.2009 r. do 3.07.2009 r.

10. co do osk.S. G. (1) w ten sposób, że:

XXXVIII. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej początku lutego 2009 roku do dnia 17 marca 2009 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), T. K. (1), J. B. (1), M. B. (1), W. K., S. B. (1) i inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczeniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIX. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 4 lutego 2009 roku do dnia 17 marca 2009 roku na terenie województwa (...) i (...), działając w ramach opisanej w punkcie XXXVIII części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- w dniu 4 lutego 2009 roku w bliżej nieustalonym miejscu na terenie województwa (...) puścił w obieg - 1 (jeden) podrobiony banknot (...) o nominale 100 (sto) oraz 1 (jeden) podrobiony banknot (...) o nominale 50 (pięćdziesiąt), przekazując je nieodpłatnie ustalonym osobom, celem zachęcenia odbiorców do przeprowadzenia w przyszłości transakcji nabycia większej ilości fałszywych banknotów (...) za cenę od 25 do 35 % wartości nominalnej podrobionych banknotów,

- w dniu 17 marca 2009 roku w D. pomógł R. B. (1) do zbycia 87 (osiemdziesiąt siedem) sztuk podrobionych banknotów (...) o nominale 100 (sto) za cenę 3050 (trzy tysiące pięćdziesiąt pięć) (...), w ten sposób, że przyjął zamówienie na określoną ilość podrobionych banknotów (...), skontaktował ustalonych odbiorców ze zbywającym R. B. (1), ustalił czas i miejsce transakcji oraz cenę nabycia fałszywych banknotów,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki dziennej w kwocie 100 (stu) złotych;

XL. uznał za winnego tego, że w dniu 4 lutego 2009 roku na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził ustalone dwie osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Komendy Głównej Policji w kwocie 7.000 (siedem tysięcy) złotych, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rodzaju i jakości oferowanego

towaru o wadze 1 (jeden) kilogram, poprzez zapewnienie kupujących, że stanowi on amfetaminę o bardzo dobrej jakości, podczas gdy sprzedany produkt nie stanowił wskazanej substancji psychotropowej według ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.), to jest popełnienia czynu z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przy przyjęciu jednej stawki dziennej w kwocie 100 (stu) złotych;

L. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec tego oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz Komendy Głównej Policji 7.000 zł.

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu jako kary łączne:

- 5 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 19.XI.2009 r. do 18.11.2011 r.

11. co do osk. I. I. (1) w ten sposób, że:

XLI. uniewinnił ją od popełnienia czynu opisanego w punkcie XLI tj. od czynu zakwalifikowanego jako udział w grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 kk;

XLII. uznał ją za winną tego, że w okresie od sierpnia 2005 roku do sierpnia 2006 roku przez okres obejmujący łącznie 6 (sześć) miesięcy w miejscowości I. na terenie Republiki Włoskiej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie przechowywała w miejscu swojego zamieszkania przekazane jej przez R. I. (1) podrobione pieniądze obce w postaci banknotów (...), o nominałach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt) w bliżej nie określonej ilości o nieustalonej wartości nominalnej, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

12. co do osk. T. I. (1) w ten sposób, że:

XLIII. uniewinnił ją od popełnienia czynu zarzuconego w XLIII części wstępnej wyroku tj. od udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 kk;

XLIV. uznał za winną tego, że w okresie od początku 2005 roku do grudnia 2006 roku przez okres obejmujący łącznie co najmniej 18 (osiemnaście) miesięcy w miejscowości I. na terenie Republiki Włoskiej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie przechowywała w miejscu swojego zamieszkania przekazane jej przez R. I. (1) podrobione pieniądze obce w postaci banknotów (...), o nominałach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt) w bliżej nie określonej ilości o nieustalonej wartości nominalnej, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 310 § 2 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

13. co do osk. M. B. (1) w ten sposób, że:

XLIV. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej połowy marca 2006 roku do końca czerwca 2006 roku brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 roku do dnia 2 września 2009 roku na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział: M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczeniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XLVI. uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej połowy marca 2006 roku do końca czerwca 2006 roku na terenie Republiki Włoskiej i innych krajów Unii Europejskiej, działając w ramach opisanej w punkcie

XLV części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, działając pod kierownictwem R. I. (1) i M. I. przyjął, a następnie wprowadzając w błąd co do ich autentyczności doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem nieustalone osoby, w ten sposób, że puścił w obieg przekazane mu przez R. I. (1) i M. I. podrobione pieniądze obce w postaci banknotów (...) o nominałach 100 (sto) oraz 50 (pięćdziesiąt) w nieustalonej ilości i o nieustalonej wartości nominalnej, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 310 § 2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

XLVII. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu jako karę łączną 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 22.06.2010 r. do 18.11.2011 r.

Wyrokowi tym ponadto:

XLIX. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonych R. I. (1), M. I., S. B. (1), R. W. (1), W. K. i R. B. (1) solidarnie obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz M. H. 8700 zł.

LIII. zwolniono wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając Skarb Państwa wydatkami poniesionymi w sprawie od chwili wszczęcia postępowania (sygn. akt III K 247/10).

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońców 12 oskarżonych (z wyłączeniem I. I. (1)) oraz prokuratora co do wszystkich oskarżonych.

1) Obrońca osk. M. I. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: (k. 3477-3481 T.LVII)

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 171 § 6 kpk, polegającą na bezzasadnym uchynieniu pytań osk. M. I. do świadka incognito N. 4, mimo, że były one istotne dla sprawy, a jednocześnie nie miały charakteru ani sugerującego ani nie zmierzały do dekonspiracji tego świadka, zaś obraza ta mogła mieć wpływ na treść kwestionowanego wyroku;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, że osk. M. I. działał w zorganizowanej grupie przestępczej, mimo, że z wyjaśnień tego oskarżonego, a także innych oskarżonych w tym R. I. (1) nie wynika, aby uczestniczył on w jakiegokolwiek zorganizowanej strukturze przestępczej, a zatem materiał dowodowy nie pozwalał na wyciągnięcie takiego wniosku, a nadto na bezpodstawnym przyjęciu, że dopuścił się przestępstw w przypisanych p. VIII do XIII części dyspozytywnej wyroku, bowiem oskarżony ten konsekwentnie przeczył zaś żaden dowód nie potwierdza jego sprawstwa.

Wniósł ten apelujący o:

1) uchynienie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;

2) względnie – zmianę tego wyroku i uniewinnienie osk. M. I..

2) Obrońca osk. R. W. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: (k. 3482-3494 T. LVII)

1)

1) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia a to:

a)

a) art. 7 kpk na skutek przekroczenia swobodnej oceny dowodów przechodzącą w dowolną i dokonaną wbrew doświadczeniu życiowemu, sprowadzającą się do bezkrytycznego uznania w całości za wiarygodnych wyjaśnień A. B. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i zeznań świadka anonimowego nr 4, podczas gdy informacje wynikające z tych osobowych źródeł dowodowych są wzajemnie sprzeczne oraz nadinterpretacji wyjaśnień T. K. (1) i

W. K. odnośnie udziału R. W. (1) w puszczeniu w obieg fałszywych banknotów (...) we W. i okolicach Z. a tym samym uznanie, iż oskarżony R. W. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy pozostali oskarżeni nie potwierdzają udziału R. W. (1) w puszczeniu w obieg fałszywych banknotów (...) i pomimo szeregu wątpliwości mających niewspółmiernie doniosłe znaczenie w procesie, podczas gdy w rzeczywistości materiał dowodowy zebrany w sprawie wyklucza możliwość ustalenia sprawstwa i zawinienia po stronie oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów w sposób nie budzący wątpliwości;

b) art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk poprzez ogólnikowe i rażąco uproszczone odwołanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do osobowych źródeł dowodowych mających świadczyć o popełnieniu przez R. W. (1) zarzucanych mu czynów, nie dokonanie analizy tychże dowodów w powiązaniu z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie oraz nie wskazanie dlaczego nie dano wiary dowodom przeciwnym, a także nie wyjaśnienie podstawy prawnej uznania, iż przypisane oskarżonemu w pkt. XXIV i XXV przestępstwa stanowią odrębne czyny, co w konsekwencji uniemożliwia w kontrolę instancyjną w tym zakresie;

a w konsekwencji uchybienia wskazanego w pkt. 1a

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, iż ujawniony w toku rozprawy materiał dowodowy, w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje na sprawstwo oskarżonego w zakresie czynów przypisanych mu czynów w pkt. XXIII, XXIV i XXXV części rozstrzygającej wyroku, w sytuacji gdy zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie potwierdza powyższych ustaleń faktycznych Sądu.

a także z daleko idącej ostrożności procesowej

3) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art.12 kk poprzez jego niezastosowanie i tym samym uznanie, że przypisane oskarżonemu w pkt. XXIV i XXV części rozstrzygającej wyroku czyny stanowią odrębne przestępstwa, podczas gdy fakt działania z góry powziętym zamiarem wprowadzania fałszywych banknotów (...) do obrotu oraz krótkie odstępy czasu pomiędzy tymi czynami powinny skutkować uznaniem ich przy zastosowaniu art. 12 kk za jeden czyn zabroniony;

4) rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do celów jakie kary te powinny spełniać w zakresie celów prewencji ogólnej i szczególnej, a także w stosunku do ewentualnego udziału oraz roli oskarżonego i czasokresu w jakim miał on mieć miejsce we wprowadzaniu w obieg fałszywych banknotów (...).

Wniósł ten apelujący o:

a) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do

ponownego rozpoznania,

b) względnie – zmianę tego wyroku przez uznanie, iż czyny przypisane w p. XXIV i XXV stanowią jeden czyn zabroniony w związku z treścią art. 12 kk i stosowne obniżenie kar jednostkowych oraz kary łącznej.

3) Obrońca osk. W. K. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: (k. 3495-3497)

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o karach, a wyrażający się w przyjęciu, że za wymierzeniem kar za poszczególne przestępstwa oraz kary łącznej pozbawienia wolności przemawiały okoliczności obciążające i nie uwzględnienie w pełni okoliczności łagodzących, które zważywszy na ich wagę i znaczenie nie tylko w postępowaniu przygotowawczym ale również przed sądem winny skutkować orzeczeniem znacznie łagodniejszych kar częściowych oraz łącznej kary pozbawienia wolności.

Wniósł w konsekwencji ten apelujący o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie osk. W. (...):

- za czyn z p. XXXIII – roku pozbawienia wolności,
- za czyn z p. XXXIV – 2 lat pozbawienia wolności,
- za czyn z p. XXXV – roku pozbawienia wolności,
- kary łącznej – 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby.

4) obrońca osk. R. I. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił (k. 3498-3504 T.LVII)

1) obrazę postępowania, a to:

a) art. 184 § 1 kk w zw. z art. 410 kpk, polegającą na przyznaniu statusu świadka anonimowego osobie nr 4, mimo braku przesłanek uzasadniających nadanie takiego statusu, wobec czego uniemożliwiono oskarżonemu prawo do obrony, wyrażające się w uniemożliwieniu bezpośredniego kontaktu ze świadkiem, zadaniu mu istotnych pytań oraz rzetelnego przesłuchania,

b) art. 184 § 1 kpk w zw. z art. 6 i 410 kpk, polegającą na uzasadnieniu decyzji o uchyleniu pytań oskarżonego oraz obrońcy faktem anonimizacji danych świadka podczas gdy pytania zawarte w treści pisma procesowego z dnia 31.01.2011 r. nie podlegały uchyleniu,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu że:

a) oskarżone I. I. (1) i T. I. (1) przechowywały fałszywe banknoty (...), podczas nie można wykluczyć, że przechowywały one prawdziwe banknoty,

b) oskarżeni funkcjonowali w zorganizowanej grupie przestępczej, przy całkowitym pominięciu faktu pokrewieństwa oraz specyfiki więzi rodzinnych łączących oskarżonych,

c) osk. R. I. (1) brał udział w przywłaszczeniu jakichkolwiek cudzych dokumentów.

Powołując się na powyższe zarzuty wniósł apelujmy o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnieniem osk. R. I. (2) od popełnienia czynów przypisanych w p. I, II, V, i VI.

5) obrońca osk. T. K. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił (k. 3505-3514 T.LVII):

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na dowolnym i bezpodstawnym uznaniu sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów i tak:

1) w zakresie czynów opisanych w pkt. XXX, XXXI i XXXII części orzekającej wyroku – błędne ustalenie, że T. K. (1) przechowując dla R. I. (1) kopertę ze sfalszowanymi dokumentami wiedział co ona zawiera, podczas gdy tylko z samego faktu przechowywania zamkniętej koperty nie wynika świadomość oskarżonego co do jej zawartości, a w konsekwencji błędne ustalenie zamiaru popełniania przez T. K. (1) przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów,

2) w zakresie czynu opisanego w pkt. XXVIII części orzekającej wyroku – błędne ustalenia, że oskarżony T. K. (1) w okresie od września 2008 roku do dnia 2 września 2009 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, gdy tymczasem dowody zgromadzone w sprawie, a w szczególności konsekwentne wyjaśnienia T. K. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz przed sądem w powiązaniu z innymi dowodami, nie uzasadniają takiego ustalenia, a zwłaszcza nie wskazują na to, że oskarżony obejmował świadomością istnienie zorganizowanej grupy przestępczej,

3) w zakresie czynu opisanego w pkt. XXIX części orzekającej wyroku – błędne ustalenie, że oskarżony w dniu 2 września 2009 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami puścił w obieg fałszywe banknoty (...), podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oparty w przeważającej części na zeznaniach świadków

anonimowych nr 1 i 3 oraz wyjaśnień współoskarżonych A. B. i W. (...) nie daje podstaw do tak jednoznacznie poczynionych ustaleń, albowiem obecność T. K. (1) tego dnia w okolicach centrum handlowego związana była nie z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, tylko z wyświadczeniem przysługi swemu kuzynowi R. I. (1) polegającej na zawiezieniu go do W..

II. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności tak za poszczególne czyny, jak i kary łącznej – polegającą na orzeczeniu kar rażąco surowych i społecznie niesprawiedliwych w świetle wysokości kar orzeczonych wobec współsprawców, których rola w zorganizowanej grupie była niekwestionowana i którzy to skazani zostali na podobne kary pozbawienia wolności, pomimo tego, że czasokres działalności T. K. (1) był najkrótszym czasokresem w porównaniu do pozostałych przeto, że waga zarzucanych oskarżonemu przestępstw była mniejsza niż innych współoskarżonych.

Wniósł ten apelujący w konsekwencji o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku przez:

a) uniewinnienie T. K. od popełnienia czynów przypisanych w p. XXVIII, XXX, XXXI i XXXII,

b) uznanie, że czyn z p. XXIX polegał na puszczeniu w dniu 14.08.2009 r. we W. 200 sztuk banknotów (...) o nominale 100 za 6000 (...) i wymierzenie za to na podstawie art. 310 § 2 kk łagodniejszej kary w porównaniu do kary orzeczonej w zaskarżonym wyroku,

2) względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

3) w razie niepodzieleni zarzutów i wniosków w/w – o zmianę zaskarżonego wyroku przez złagodzenie osk. T. K. kar wymierzonych za poszczególne przypisane przestępstwa a także orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

6. Obrończyni osk. R. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zrzuciła: (k. 3518-3520 T. LVII):

1) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, a co za tym idzie – nieprawidłowe zastosowanie wobec oskarżonego przepisów art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, polegający na przyjęciu, że oskarżony w czasie opisanym w akcie oskarżenia uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, polegających przede wszystkim na podrobieniu, przechowywaniu i puszczeniu ich w obieg oraz przyjęciu, że R. B. w lutym 2009 r. puścił i usiłował puścić w obieg podrobione banknoty (...),

2) obrazę prawa materialnego, będącego konsekwencją przypisania oskarżonemu przestępstwo opisanych w wyroku,

3) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w p. XXII.

Powołując się na powyższe zarzuty wniosła ta apelująca o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- uniewinnienie osk. R. B. od popełnienia przestępstw opisanych w p. XX i XXI,

- złagodzenie kary pozbawienia wolności za czyn z p. XXII,

b) względnie – uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

7. Obrońca osk. S. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: (k. 3515 – 3517 T. LVII) cyt:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przypisaniu temu oskarżonemu udziału w grupie przestępczej gdy tymczasem oskarżony ten - jak to wynika z materiału zgromadzonego w sprawie do

R. udał się w celach turystycznych, a nadto polegający na przyjęciu za prawdziwe twierdzeń pracowników kantorów o usiłowaniu jak i wymianie przez tego oskarżonego banknotów (...) na polskie złote, przechowywaniu w skrytce podrobionych banknotów, które to okoliczności nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym.

Powołując się na tak sformułowany zarzut wniósł ten apelujący o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie osk. S. B. (1) od popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

8. Obrońca osk. A. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 310 § 1 kk polegającą na błędnym przyjęciu, że oskarżona podrobiła nie ustaloną ilość banknotów (...) o nominałach 100 i 50 uzyskanych od R. I. (1) w ten sposób, że na pomocą technik malarskich ulepszyła na podrobionych już banknotach (...) cechy mające świadczyć o ich autentyczności, podczas gdy zachowania oskarżonej nie wypełniło znamion strony przedmiotowej przestępstwa stypizowanego w art. 310 § 1 kk, bowiem podrabianie to wytwarzanie nowego przedmiotu, mającego wygląd autentycznego pieniądza, więc gdyby nawet przyjąć, że oskarżona faktycznie ulepszyła już podrobione banknoty, to nie może ona odpowiadać za popełnienie przestępstwa z art. 310 § 1 kk, gdyż ustawodawca takiej sytuacji, tj. ulepszania już podrobionych banknotów, nie przewidział, co ostatecznie powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia czynów opisanych w p. XV i XVI;

II. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, polegającą na nieuwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, poprzez powołanie się na zeznania funkcjonariusza S. M. (1), pomimo, że nie udzielił on odpowiedzi na zadane mu przez A. B. (1) pytanie, a nie udzielenie odpowiedzi spowodowane było tym, że Sąd zażądał od oskarżonej wyjaśnienia do czego dokładnie odnosi się jej pytanie, a po jej wyjaśnieniu Sąd zezwolił na zadanie pytania innemu oskarżonemu, umożliwiając tym samym udzielenie przez funkcjonariusza odpowiedzi na wcześniej zadane mu przez A. B. (1) pytanie, które dotyczyło kwestii niezwykle istotnej tj. wpływania przez funkcjonariuszy na treść składanych przez A. B. (1) w prokuraturze wyjaśnień;

2. art. 6 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez wykorzystanie w niniejszej sprawie dowodów nieznanych w sprawie i brak doręczenia obrońcy bez podstawy prawnej kompletnego uzasadnienia wyroku z utajnieniem jego istotnych części, co w znacznym stopniu ogranicza oskarżonej prawo do obrony i pozbawia ją prawa do rzetelnego, jawnego i sprawiedliwego procesu, podczas gdy Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że niedopuszczalne jest wykorzystywanie w postępowaniu karnym jakichkolwiek dowodów nieznanych stronom tego postępowania, obrońcom i pełnomocnikom, nawet jeśli nie stanowiły one podstawy ustaleń faktycznych, oraz, że polska procedura karna nie dopuszcza możliwości odmówienia stronom, obrońcom lub pełnomocnikom dostępu do części, ani tym bardziej całości uzasadnienia wyroku;

III. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na:

1. przyjęciu, że oskarżona brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, podczas gdy do zaistnienia przestępstwa stypizowanego w art. 258 § 1 kk niezbędnym jest co najmniej aby sprawca miał świadomość istnienia grupy, akceptował jej cele i co najmniej godził się na ich przestępczą realizację, a A. B. (1) nigdy nie zgodziła się na jakiegokolwiek przestępne działania, co więcej była do nich brutalnie zmuszana przez R. I. (1), o czym wyjaśniała ona sama oraz oskarżona I. I. (1) oraz świadek anonimowy nr 4;

2. przyjęciu, iż zarzucane oskarżonej czyny opisane w pkt. CV i XVII części dyspozytywnej wyroku polegające m. in. na „ulepszaniu” na terenie Republiki Włoskiej za pomocą technik malarskich cech mających świadczyć o autentyczności już podrobionych banknotów (...) o nominałach 100 (sto) i 50 (pięćdziesiąt) a następnie na wpuszczaniu ich w obieg, stanowią dwa odrębne przestępstwa pozostające ze sobą w zbiegu realnym tj. art. 310 § 1 w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 310 § 2 w zbiegu z art. 65 § 1 kk i art. 310 § 2 w zbiegu z art. 286 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 w zw. z

art. 12 kk, podczas gdy z okoliczności podmiotowych a zarazem przedmiotowych jednoznacznie wynika, iż zarzucane oskarżonej czyny pozostają ze sobą w zbiegu pozornym więc przyjęć należało wyłącznie za podstawę wymiaru karnym za zbiegające się przestępstwa z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

3. przyjęciu, iż odbieranie przez oskarżoną w wyznaczonym miejscu i czasie (co najmniej 4 krotnie) zamówionych przez R. I. (1) podrobionych banknotów (...), a następnie przekazanie ich wyżej wymienionemu celem ich puszczenia w obieg, pozwala na przypisanie oskarżonej czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk podczas gdy z okoliczności podmiotowych a zarazem przedmiotowych jednoznacznie wynika, iż oskarżona działała co najwyżej w zjawiskowej formie pomocnictwa do przestępstwa opisanego w pkt. XVIII części dyspozytywnej wyroku z powodu faktu, iż była ona zastraszona oraz zmuszona przez R. I. (1) do opisanego zachowania, toteż nie mogła traktować podejmowanych przez siebie zachowań jako własnych, co skutkuje możliwością przyjęcia kwalifikacji z art., 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

4. błędnym przyjęciu, że oskarżona A. B. (1) uczyniła sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu podczas gdy wszelkie pieniądze, jakie R. I. (1) uzyskiwał z puszczenia do obiegu fałszywych banknotów – gdzieś wysyłał – oskarżona nie otrzymywała żadnej zapłaty w jakiegokolwiek formie – co więcej oskarżona żyła w ubóstwie, przeciwko niej toczyło się kilka postępowań komorniczych, które zostały umorzone wobec bezskuteczności egzekucji, a ona sama otrzymywała od Ośrodka Pomocy (...) świadczenie rodzinne oraz świadczenie na córkę, co potwierdza, że brakowało jej środków do życia, zatem twierdzenia, że jej stałym źródłem dochodu było popełnianie przestępstw jest nielogiczne, co z kolei potwierdza stanowisko Sądu I instancji, który w uzasadnieniu wyroku wskazał, iż odstąpił od orzeczenia wobec oskarżonej środka karnego na podstawie art. 45 § 1 kk bowiem nie zdołał on ustalić w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez A. B. (1).

IV. rażąco niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny przy zastosowaniu wadliwych kryteriów ich wymiaru bez należytego uwzględnienia okoliczności łagodzących.

V. obrazę § 19 p. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie przez zasądzenie obrońcy kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej z urzędu wg. stawek minimalnych, chociaż rodzaj sprawy uzasadniał przyznanie tych kosztów w wysokości 150 % stawki minimalnej.

Powołując się na powyższe zarzuty wniósł apelujący obrońca o:

1) zmianę zaskarżonego co do osk. A. B. (1) przez:

a) uniewinnienie jej od popełnienia czynów przypisanych w p. XIV i XVI części wstępnej,

b) uniewinnienie tej oskarżonej od popełnienia czynu zarzucanego w p. XV części wstępnej,

c) przyjęcie, że czyn opisany w p. XVII stanowi wypadek mniejszej wagi;

d) alternatywnie – na wypadek nieuwzględnienia wniosków w/w – przyjęcie, że czyny zarzucone tej oskarżonej w p. XV i XVII pozostają ze sobą w zbiegu pozornym, a w konsekwencji ustalenie, że podstawą wymiaru kary za te zbiegające się przestępstwa winien być art. 310 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz przy przyjęciu, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi skazanie oskarżonej z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;

e) przyjęcie odnośnie czynu opisanego w p. XVIII, że działała oskarżona co najwyżej w zjawiskowej formie pomocnictwa do tego przestępstwa i zakwalifikowanie tego czynu jako wyczerpującego znamiona art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 65 kk

f) wymierzenie tej oskarżonej za czyn z p. XIX części wstępnej a także za pozostałe czyny kar znaczenie łagodniejszych, a w konsekwencji orzeczenie łagodniejszej kary łącznej;

g) podwyższenie obrońcy wynagrodzenia za obronę udzieloną z urzędu do wysokości 150 % stawki minimalnej;

2) względnie – uchylenie wyroku co do osk. A. B. (1) i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

9. obrońca osk. J. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zrzucił:

1.

1. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie art. 6 kpk w zw.z art. 170 kpk poprzez nieuprawnione rozszerzenie katalogu zamkniętego podstaw prawnych oddalenia wniosku dowodowego, co doprowadziło do oddalenia wniosku dowodowego oskarżonego dotyczącego opinii z zakresu badania porównawczego pisma, a dalej naruszenia prawa do obrony oskarżonego wyrażonego w prawie inicjatywy dowodowej, przy czym powyższy wniosek oskarżonego dotyczyły zasadniczych dla ustalenia sprawstwa okoliczności.

2. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie art. 6 kpk w zw. z 171 § 2 kpk poprzez nieuprawnione uniemożliwienie zadawania pytań świadkowi anonimowemu numer 4, co doprowadziło do naruszenia prawa oskarżonego do obrony przez niemożność zweryfikowania wiarygodności przesłuchiwanego świadka.

3. odnośnie punktu XXVII wyroku – obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to: art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez – będące wynikiem nieuwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące szeregiem nieprawidłowych stwierdzeń oraz ocen, w szczególności zaś tego, że oskarżony J. B. (1) brał udział w procederze „ulepszania” falsyfikatów banknotów (...),

4. odnośnie ;punktu XXVII wyroku – nawet przy uznaniu, że oskarżony J. B. (1) brał udział w procederze „ulepszania” falsyfikatów banknotów (...) – obrazę prawa materialnego poprzez błędną wykładnię strony przedmiotowej przestępstwa z art. 310 § 1 kk wyrażającą się w stwierdzeniu, że ulepszenie falsyfikatu banknotu, który już wcześniej został wytworzony, wyczerpuje znamię podrobienia wskazane w tym przepisie.

5. odnośnie pkt. XXVI wyroku – obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 258 § 1 kk w szczególności na niedostrzeżeniu różnicy pomiędzy współsprawczym popełnieniem czynu zabronionego, a jego popełnieniem w ramach grupy charakteryzującej się cechami wskazującymi na niezbędne minimum jej organizacji w rozumieniu art. 258 § 1 kk.

Powołując się na w/w zarzuty wniósł apelujący obrońca:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie osk. J. B. (1) od dokonania czynów opisanych w p. XXVI i XXVII wyroku;

2. względnie – o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

10. obrończyni osk. S. G. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia a co za tym idzie nieprawidłowe zastosowanie wobec oskarżonego przepisów art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 65 kk – polegający na przyjęciu, iż oskarżony w czasie opisanym w akcie oskarżenia uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi, polegających przede wszystkim na podrobieniu, przechowywaniu i puszczeniu ich w obieg; oraz przyjęciu, iż S. G. (1) w lutym 2009 roku działając w ramach opisanej w punkcie XXI części dyspozytywnej wyroku, puścił i usiłował puścić w obieg podrobione banknoty (...)

2. jak również błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wydanego orzeczenia a co za tym idzie nieprawidłowe zastosowanie wobec oskarżonego przepisów art. 286 § 1 kk – polegający na przyjęciu, iż oskarżony w czasie opisanym w akcie, doprowadził ustalone dwie osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Komendy

Główniej Policji w kwocie 7000 (siedem tysięcy złotych), za pomocą wprowadzenia w błąd co do rodzaju i jakości oferowanego towaru o wadze 1 (jeden) kilogram, poprzez zapewnienie kupujących, że stanowi on amfetaminę o bardzo dobrej jakości, podczas gdy sprzedany produkt nie stanowił wskazanej substancji psychotropowej według ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.)

3. co w rezultacie skutkowało naruszeniem przepisów prawa materialnego - wyżej wymienionych przepisów kk przez przyjęcie sprawstwa i winy oskarżonego S. G. (1),

4. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary oskarżonemu Stanisławowi G. w wysokości 5 lat pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy jej znacznie niższy wymiar, tym bardziej że nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa oskarżonego,

5. naruszenie przepisów postępowania przez nie zastosowanie się do przepisu 410 kpk a to oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych na rozprawie przez G., w postaci przesłuchania świadków bezpośrednio uczestniczących w zdarzeniu opisanym w pkt. XL części dyspozytywnej wyroku i innych posiadających wiedzę na temat opisanych wyżej okoliczności. Przeprowadzenie dowodów tych miało istotny wpływ na ocenę postępowania oskarżonego a co za tym idzie na treść orzeczenia.

Wniosła ta apelująca:

a) o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- uniewinnienie osk. S. G. od popełnienia przypisanych mu przestępstw;

- względnie – z tzw. ostrożności procesowej – znaczne złagodzenie kar wymierzonych temu oskarżonemu;

b) lub – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

11. obrońca osk. M. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony M. B. (1) w okresie od co najmniej połowy marca 2006 r. do końca czerwca 2006 r. brał udział w działającej od co najmniej początku 2005 r. do dnia 2 września 2009 r. na terenie Republiki Włoskiej, Polski i innych krajów Unii Europejskiej, kierowanej przez R. I. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w której brali udział M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), T. K. (1), S. G. (1), J. B. (1), W. K., S. B. (1) oraz inne osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegających przede wszystkim na podrabianiu pieniędzy obcych w postaci banknotów (...), ich przechowywaniu oraz puszczaniu w obieg na terenie krajów Unii Europejskiej,

- oskarżony M. B. (1) w okresie od co najmniej połowy marca 2006 r. do końca czerwca 2006 r. na terenie Republiki Włoskiej i innych krajów Unii Europejskiej działając w ramach opisanej w pkt. XLV części dyspozytywnej wyroku zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez R. I. (1) zajmował się puszczaniem w obieg fałszowanych banknotów (...) o nominałach 100 i 50 (...).

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a konkretnie

- art. 6 kpk, art. 2 § 2 kpk, art. 184 § 3 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk, § 10 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. (Dz. U. 108, poz. 24) w sprawie postępowania o zachowanie w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka oraz sposobu postępowania z protokołami z zeznań tego świadka na skutek uchylenia zadanych przez obrońcę oskarżonego w piśmie z 28 kwietnia 2011 r. pytań oskarżonego od świadka anonimowego nr 4 jako mogących doprowadzić do ujawnienia jego tożsamości podczas gdy zgodnie z przepisami dotyczącymi przesłuchania świadka anonimowego oraz zasadami procesu karnego Sąd I instancji winien był zadać świadkowi wszystkie sformułowane przez oskarżonego pytania i ewentualnie utajnić tą część protokołu, w której

świadek udzielił odpowiedzi mogących narazić na ujawnienie tożsamości świadka, przez co Sąd orzekał w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, a podstawą rozstrzygnięcia nie są prawdziwe ustalenia faktyczne,

- art. 171 § 2 kpk oraz art. 370 § 1 kpk poprzez uniemożliwienie oskarżonemu i jego obrońcy zadawania pytań dodatkowych świadkowi anonimowemu nr 4 po udzieleniu przez niego odpowiedzi na pytania sformułowane na piśmie przed terminem rozprawy, na której został on przesłuchany przez Sąd.

Wniósł ten apelujący:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie osk. M. B. od przypisanych mu przestępstw;

2) względnie – o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

12. Obrońca osk. T. I. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, a w szczególności:

- art. 171 § 2 kpk i art. 370 § 1 kpk poprzez pozbawienie stron możliwości zadawania, zarówno bezpośrednio jak i pośrednio, pytań do świadka anonimowego nr 4 po udzieleniu przez niego odpowiedzi, na pytania które zostały w formie pisemnej złożone przez obrońcę przed terminem rozprawy, na której przeprowadzono przesłuchanie świadka anonimowego nr 4,

- 171 § 6 kpk i 184 § 3 zd. 2 kpk, art. 6 ust. 3 d Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 9 Konstytucji RP poprzez uchylenie pytań obrony do świadka anonimowego nr 4, gdyż w ocenie Sądu odpowiedź na nie mogła pozwolić na ustalenie tożsamości świadka, podczas Sąd miał przecież możliwość utajnienia fragmentu odpowiedzi świadka pozwalających na ustalenie jego tożsamości, a odpowiedź na te pytanie pozwalałaby na wyjaśnienie niniejszej sprawy,

- art. 6 oraz art. 7 kpk i 184 § 3 zd. 2 kpk, art. 6 ust. 3 d Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 9 Konstytucji RP poprzez uniemożliwienie oskarżonej i jej obrońcy udziału w przesłuchaniu świadka anonimowego nr 4,

- art. 424 § 1 pkt. 1 i § 2 kpk przez nieodniesienie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia się do tej części zeznań świadka anonimowego nr 4, z której wynikało, że oskarżona przechowywała pieniądze dla R. I. (1) ze strachu, co winno mieć znaczenie dla ustalenia winy oskarżonej, jej stopnia oraz wymiar orzeczonej kary, w wypadku zaś uznania, że okoliczność taka nie miała miejsca (strach przed R. I. (1)), ustalenie takie winno rzutować na ocenę wiarygodności wszelkich zeznań świadka anonimowego,

- art. 6, art. 184 § 2, art. 423, art. 424 kpk, art. 6 ust. 3d Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 9 Konstytucji RP poprzez naruszenie prawa do obrony oskarżonej i rzetelnego procesu w wyniku utajnienia przed oskarżoną i jej obrońcą fragmentu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia,

- art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2 oraz art. 7 kpk i art. 410 polegającą na naruszeniu zasad obiektywizmu procesowego wyrażającego się w uznaniu winy jak i sprawstwa oskarżonej na podstawie zeznań świadka anonimowego nr 4 i wyjaśnień oskarżonej A. B. (1) podczas gdy oskarżona A. B. (1) w swoich wyjaśnieniach była niekonsekwentna, a ich treść dostosowywała do jej aktualnej sytuacji procesowej i realności zagrożenia dalszego stosowania wobec niej środków zapobiegawczych, zaś weryfikacja prawdziwości zeznań świadka anonimowego nr 4 była niemożliwa z uwagi na uchylenie przez Sąd I Instancji istotnych pytań, na których odpowiedź nie miałyby wpływu na utajnienie tożsamości świadka, zaś miałyby wpływ na ustalenie wiarygodności jego zeznań i dokładniejszego wyjaśnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty wniósł apelujący obrońca o uchylenie zaskarżonego wyroku co do osk. T. I. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

13. Prokurator zaskarżył wyrok w odniesieniu do wszystkich 13 oskarżonych z tym, że:

a) co do oskarżonych R. I. (1) i A. B. (1) – w zakresie orzeczenia co do kary:

b) co do wszystkich 13 oskarżonych – w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu oskarżyciel publiczny zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność kary grzywny poprzez wymierzenie oskarżonemu R. I. (1) za przestępstwo określone w punkcie III aktu oskarżenia, tj. z art. 310 § 2 kk i art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w związku z art. 310 § 2 kk w zbiegu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk – 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych (punkt III wyroku), co wynika z niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd Okręgowy w Świdnicy wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, okoliczności popełnienia przestępstwa, stopnia winy, warunków osobistych sprawcy, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które to okoliczności przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu surowej kary, a co sprawia, że orzeczona kara nie spełnia w żaden sposób zadań w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

2. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności poprzez wymierzenie oskarżonemu R. I. (1) 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności (punkt XLVII wyroku), co wynika z niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd Okręgowy w Świdnicy warunków osobistych sprawcy, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które to okoliczności przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu surowszej kary, co sprawia, że orzeczona kara nie spełnia w żaden sposób zadań w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej,

3. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności poprzez wymierzenie oskarżonej A. B. (1) 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności (punkt XLVII wyroku) oraz kary łącznej grzywny 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 20 (dwudziestu) złotych (punkt XLVII wyroku), co wynika z niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd Okręgowy w Świdnicy warunków osobistych sprawcy, celów zapobiegawczych i wychowawczych, które to okoliczności przemawiają za wymierzeniem oskarżonej surowej kary, a co sprawia, że orzeczona kara nie spełnia w żaden sposób zadań w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

4. obrazę przepisów postępowania karnego, tj. art. 624 § 1 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez bezzasadne zwolnienie oskarżonych: R. I. (1), M. I., A. B. (1), R. B. (1), R. W. (1), J. B. (1), T. K. (1), W. K., S. B. (1), S. G. (1), I. I. (1), T. I. (1) i M. B. (1) przez Sąd Okręgowy w Świdnicy (punkt LIII wyroku) zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłat, w sytuacji, gdy brak jest podstaw do uznania, że uiszczeni e ich byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową oraz rodzinną bądź aby przemawiały za tym względy słuszności.

W podsumowaniu prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

a) co do osk. R. I. (1) przez:

- podwyższenie grzywny wymierzonej w p. III do 360 stawek dziennych po 100 zł. każda,

- podwyższenie kary łącznej pozbawienia wolności do 15 lat;

b) co do osk. A. B. (1) przez podwyższenie łącznych kar:

- pozbawienia wolności – do 9 lat,

- grzywny do 190 stawek dziennych po 20 zł. każda

c) co do wszystkich 13 oskarżonych – przez zasądzenie od nich na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Uwagi wstępne wyjaśniające powody dokonania przez Sąd Apelacyjny ujednoliconej numeracji tomów akt sprawy oraz informacja dotycząca kolejności rozważań nad apelacjami.

Przed podaniem argumentów, leżących u podstaw rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, przedstawić należy:

- 1) powody, dla których ujednolicono numerację tomów akt przedmiotowej sprawy,
- 2) kolejność rozważania nad poszczególnymi apelacjami.

Ad. 1) Postępowanie przygotowawcze w niniejszej sprawie prowadzone było przez różne organy. Przy końcu śledztwa wprawdzie doszło do połączenia tych postępowań, ale fakt ten nie znalazł odzwierciedlenia w zastosowaniu do poszczególnych tomów akt ujednoliconej numeracji. W momencie wniesienia sprawy do Sądu Okręgowego w Nowym Sączu, zgromadzony materiał dowodowy zawarty był w 45 tomach akt. Miały one jednak rozmaite a przy tym mało zrozumiałą numerację. Mianowicie:

- a) część akt miała oznaczenie numerowane cyframi rzymskimi od I – VI. Taką numeracją oznaczono m.in. tom zawierający akt oskarżenia (Tom VI),
- b) część akt zaś miała numerację arabską, ale z dodatkowym oznaczeniem literowym. Były m.in. takie sytuacje, że taką samą cyfrą oznaczono 5 tomów sprawy. Przywołać w tym należy przykładowo fakt oznaczenia cyfrą „3” 5 tomów akt tj: 3, 3 „a”, 3 „b”, 3 „c”, 3 „d”.

W następstwie zastosowania takiej niejednolitej numeracji 45 tomów akt wniesionych do Sądu Okręgowego w Nowym Sączu miało numerację:

- 6 tomów od I – VI
- 39 tomów od 1-20, ale z dodatkowymi oznaczeniami literowymi.

Jest więc oczywistym, że w następstwie takiego stanu rzeczy mogło dojść do przypadkowej utraty niektórych z tych tomów. Takie niebezpieczeństwo staje się realne zwłaszcza w chwili obecnej, gdyż ilość tomów uległa zwiększeniu w następstwie postępowania sądowego o 15. Przy tym zauważyć należy, że poczynając od postępowania sądowego tomowi nr VI zawierającemu akt oskarżenia nadano numer 45, chociaż ostatni tom oznaczony cyfrą arabską miał numer 20. Niezależnie od tego dostrzega się, że niektóre z akt nie miały żadnej numeracji i figurowały jako tzw. „załączniki”. Dla uniknięcia więc przypadkowej utraty któregośkolwiek tomu akt, a także w celu umożliwienia zainteresowanym śledzenia argumentów przedstawionych w niniejszym uzasadnieniu. Sąd Apelacyjny usystematyzował numerację poszczególnych tomów, podając przy tym także numerację poprzednią, gdyż nią posługiwał się Sąd Pierwszej Instancji zarówno w trakcie rozprawy ujawniając dowody jak i w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Powodem porządkowania numeracji akt był nadto fakt podnoszonych przez osk. R. I. (1) wątpliwości co do tego, czy wszystkie tomy akt były przedmiotem rozważań. Odwołuje się Sąd Apelacyjny m.in. do pytań stawianych przez tego oskarżonego w pismach z 13.04.2012 r., a mianowicie, czy jego wnioski dowodowe zgromadzone m.in. w tomie 3 „d” były przedmiotem ponownej oceny.

O to dane porządkujące numerację akt sprawy:

Aktualna numeracja tomu numeracja poprzednia

- 1
- 1 I
- 2 1
- 3 1 A

4 2
5 2 A
6 II
7 III
8 3
9 3 A
10 3 B
11 3 C
11 A 3 D
12 IV
13 V
14 4
15 4 A
16 4 B
17 5
18 5 A
19 5 B
20 6
21 6 A
22 7
23 7 A
24 6 B
25 8
26 8 A
27 8 B
28 8 C
29 9
30 9 A
31 10

32 10 A
33 11
34 11 A
35 12
36 13
37 14
38 20
38 A 19
39 18
40 16
41 17
42 15
43 akta związkowe (9 tomów)
44 załączniki (3 tomy)
45 VI (akt oskarżenia)
46 XLVI
47 XLVII
48 XLVIII
49 XLIX
50 L
51 LI
52 LII
53 LIII
54 odezwa o przesłuchanie
55 II Ko 534/11
56 LIV
57 LV
58 LVI
59 LVII

Ad 2) Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest 12 apelacji obrońców oskarżonych oraz apelacja prokuratora. Zauważono przy tym, że w apelacjach obrońców sformułowano podobne zarzuty (m. in. pod adresem sposobu przesłuchania jednego ze świadków anonimowych, co do zasadności oddalenia niektórych z dowodów, odnośnie utajnienia części uzasadnienia).

W celu uniknięcia powtarzania tych samych argumentów, będzie wobec tego odwoływał się Sąd Apelacyjny do wcześniejszych fragmentów swego uzasadnienia. Zasadnym wydaje się więc w tej sytuacji przedstawienie kolejności oceny poszczególnych apelacji z równoczesnym zasygnalizowaniem przedmiotu tych rozważań. Ułatwi to zadanie nie tylko Sądowi Apelacyjnemu, lecz – jak się wydaje – także stronom procesowym oraz innym uczestnikom niniejszego postępowania karnego. Taki więc jest plan rozważań nad poszczególnymi apelacjami.

I. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy osk. A. B. (1) (Tom 60, k. 3521 i n.)

1. Co do zarzutu skierowanego pod adresem „utajnienia” fragmentu pisemnego uzasadnienia oraz rzekomego wykorzystania dowodów nieznanymi stronom,

2. Ocena zarzutu, jakoby Sąd Okręgowy naruszył zasady zawarte w art. 7 i 410 kpk m.in. na skutek oparcia ustaleń na zeznaniach S. M. (1) (p. II. 1, zarzutów apelacyjnych),

3. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o sprawstwie A. B. (1) w zakresie przypisanych jej przestępstw.

c)

c) ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale A. B. (1) w zorganizowanej przestępczej (czyn z p. XIV wyroku),

d) argumenty wspierające ustalenia o udziale A. B. (1) w podrabianiu banknotów (...) oraz ich dystrybucji (czyny przypisane w p. XV-XVIII),

e) ocena zasadności zarzutu skierowanego przeciwko ustaleniu, że z wprowadzania do obrotu podrobionych banknotów (...) uczyniła wymieniona oskarżona stałe źródło dochodu (dotyczy czynów z p. XVII i XVIII),

f) ocena zarzutów o charakterze materialno-karnym skierowanych przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w p. XV – XVIII zaskarżonego wyroku ze szczególnym uwzględnieniem sugestii, że zachowanie, polegające na „ulepszeniu” podrobionych banknotów, nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 310 § 1 kk, a także twierdzeń, że zachowania polegające na podrabianiu banknotów i późniejszym ich rozprowadzaniu stanowi jedno przestępstwo wyczerpujące znamiona jedynie art. 310 § 1 kk nie zaś dwa przestępstwa.

4. Okoliczności uzasadniające odpowiedzialność karną A. B. (1) za przestępstwa popełnione na terenie Włoch,

5. Ocena zarzutu, że kary, wymierzone A. B. (1) rażą surowością.

6. Powody nieuwzględnienia zarzutu skierowanego przeciwko orzeczeniu o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu.

II. Ocena apelacji wniesionej przez obrońcę osk. R. I. (1) (Tom 59 k. 3498 i n)

1. Rozważania nad wnioskami dowodowymi składanymi przez osk. R. I. (1).

2. Ocena zarzutów skierowanych przez obrońcę osk. R. I. (1) przeciwko sposobowi przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka anonimowego A – 4.

3. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o popełnieniu przez R. I. (1) czynów przypisanych w p. I, II, III, V, i VI wyroku

a) Rozważania odnoszące się do trafności ustaleń o założeniu przez R. I. (1) zorganizowanej grupy przestępczej i kierowaniu nią, zajmującej się głównie podrabianiem i rozprowadzaniem sfalszowanych banknotów (...)

b) Ocena zasadności wniosku apelującego obrońcy o uniewinnienie osk. R. I. (1) od przypisanego mu w p. III wyroku przestępstwa wprowadzenia do obrotu podrobionych banknotów (...)

c) Ocena zasadności zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu R. I. (1) za czyn z art. 310 § 1 kk (p. II wyroku)

d) Ocena zarzutów podniesionych przeciwko skazaniu R. I. (2) za przestępstwa przypisane w p. V i VI zaskarżonego wyroku, a skierowane przeciwko wiarygodności dokumentów (czyny z art. 270 i 275 kk)

e) Rozważania nad zasadnością zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XLVII zaskarżonego wyroku, a więc zapewne co do wymiaru kary łącznej.

III. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy osk. J. B. (1) (Tom 60 k. 3537-3543).

1.

1. Co do zarzutu obrazy art. 170 kpk z uwagi na oddalenie wniosku o powołanie biegłego z zakresu badania porównawczego pisma.

2. Ocena zarzutów, że fakt uchylenia przez Sąd Okręgowy niektórych pytań skierowanych do świadka anonimowego A-4 stanowił uchybienie procesowe i naruszał prawa oskarżonego do obrony.

3. Ocena zarzutów skierowanych pod adresem skazania J. B. (1) za czyn z art. 310 § 1 kk – tj. za fałszowanie (...) (p. XXVII wyroku).

4. Rozważania nad argumentami skierowanymi przeciwko ustaleniom o przynależności J. B. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej (p. XXVI).

5. Ocena kary łącznej wymierzonej J. B. (1) (p. XLVII wyroku).

IV. Ocena apelacji obrońcy osk. M. I. (Tom 59 k. 3477-3488).

1.

1. Co do zarzutu skierowanego pod adresem sposobu przesłuchania świadka anonimowego Nr 4.

2. Ocena zarzutu skierowanego przeciwko ustaleniom o udziale M. I. w grupie przestępczej, kierowanej przez R. I. (1) (czyn z p. VII wyroku).

3. Rozważania nad zarzutem, że bezzasadnie przypisano M. I. udział we wprowadzeniu do obrotu podrobionych (...) (zachowania przypisane w p. VIII i IX wyroku).

4. Ocena argumentów skierowanych przeciwko orzeczeniom zawartym w p. X-XIII zaskarżonego wyroku.

5. Argumenty uzasadniające wymiar kary łącznej pozbawienia wolności co do M. I..

V. Ocena apelacji obrońcy osk. R. W. (1) (Tom 59 k. 3482-3499)

1.

1. Ocena argumentów podniesionych przeciwko ustaleniom o udziale R. W. (1) w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez R. I. (1) (p. XXIII).

2. Ocena zarzutów skierowanych pod adresem rozstrzygnięcia zawartego w p. XXIV wyroku, dotyczącego udziału R. W. (1) we wprowadzeniu do obrotu w latach 2005-2009 podrobionych (...) łączącego się z oszukiwaniem nabywców.

3. Rozważania odnoszące się do zarzutów skierowanych pod adresem rozstrzygnięcia zawartego w p. XXV wyroku tj. odnoszącego się do wprowadzania przez R. W. (1) do obrotu podrobionych (...) bez równoczesnego oszukiwania nabywców.

4. Ocena argumentów skierowanych przeciwko uznaniu zachowań opisanych w p. XXIV i XXV wyroku za dwa odrębne przestępstwa, a także ocena kar łącznych wymierzonych R. W. (1) (p. XLVII).

VI. Ocena apelacji obrońcy osk. W. K. (Tom 59 k. 3495 i n.).

VII. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy osk. T. K. (1) (Tom 59 k. 3505 i n.).

1.

1. Uwagi ogólne co do zasadności tej apelacji.

2. Ocena argumentów skierowanych przeciwko ustaleniom o przynależności T. K. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej (p. XXVIII wyroku).

3. Ocena argumentów skierowanych przeciwko ustaleniom co do rozmiarów działalności przestępczej T. K. dotyczącej wprowadzenia do obrotu podrobionych (...) (p. XXIX).

4. Rozważania nad zarzutami obrońcy T. K. skierowanymi przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w p. XXX, XXXI i XXXII zaskarżonego wyroku.

5. Uzasadnienie wymiaru kary łącznej co do T. K..

VIII. Ocena apelacji obrońcy osk. S. B. (1) (Tom 59 k. 3515).

1.

1. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale S. B. (1) we wprowadzeniu w dniach 10 i 12 lutego 2009 r. w R., Z. i J. do obrotu podrobionych (...) oraz co do kary orzeczonej za ten czyn (p. XXXVII wyroku).

2. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o przynależności S. B. do zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1) (czyn z p. XXXVI wyroku).

IX. Rozważania dotyczące apelacji obrońcy osk. R. B. (1) (Tom 59 k. 3518 i n.).

1. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XX (czyn z art. 258 § 1 kk),

2. Ocena argumentów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale R. B. (1) w aktach sprzedaży podrobionych (...) od 10-12.02.2009 r. w Kantorach w R., Z. i J. (p. XXI).

3. Ocena zarzutu skierowanego przeciwko karom wymierzonym R. B. za przestępstwo z p. XXII wyroku.

4. Ocena kar łącznych wymierzonych R. B. (1) oraz przedstawienie argumentów na uzasadnienie stanowiska, że zachowania opisane w p. XXI i XXII wyroku stanowią 2 odrębne przestępstwa.

X. Rozważania dotyczące apelacji obrońcy osk. S. G. (1) (Tom 60 k. 3545-3550).

1. Ocena zarzutu procesowego skierowanego przeciwko oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie 4 świadków.

2. Rozważania nad zarzutem, skierowanym przeciwko ustaleniu o przynależności S. G. do grupy przestępczej R.I. (czyn z p. XXXVIII).

3. Ocena argumentów, skierowanych przeciwko ustaleniom o oszukańczej sprzedaży przez S. G. 1 kg produktów o nazwie (...) za 7000 zł. z zapewnieniem, że jest to amfetamina.

4. Ocena apelacji skierowanej przeciwko ustaleniom o popełnieniu przez S. G. przestępstwa przypisanego w p. XXXIX (puszczenie w obieg podrobionych banknotów 50 i 100 (...)) oraz pomoc do zbycia 87 podrobionych (...) o nominałach po 100 (...).

5. Ocena zasadności zarzutu skierowanego pod adresem kar, wymierzonych S. G..

XI. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy osk. M. B. (1) (Tom 60 k. 3552-3556).

1.

1. Ocena zasadności zarzutów procesowych, sformułowanych pod adresem zaskarżonego wyroku (p. 2 apelacji).

2. Ocena zarzutu skierowanego pod adresem ustaleń o przynależności osk. M. B. do grupy przestępczej R. I. (1) (czyn z p. XLV).

3. Ocena zarzutu skierowanego pod adresem ustaleń o udziale M. B. w puszczeniu w obieg podrobionych (...) (p. XLVI wyroku).

4. Uzasadnienie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.

XII. Ocena argumentów zawartych w apelacji osk. T. I. (1) (T. 60 k. 3558-3567).

1. Ocena zasadności zarzutów procesowych, skierowanych przeciwko sposobowi procesowania Sądu Okręgowego.

2. Ocena argumentów skierowanych przeciwko karze wymierzonej T. I. (1).

XIII. Ocena apelacji prokuratora.

XIV. Uzasadnienie orzeczenia o kosztach procesu za postępowanie apelacyjne.

I. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy A. B. (1) (Tom 60 k. 3521 i n.).

Apelację wymienioną w tytule rozważono w pierwszej kolejności, albowiem jej Autor (a także obrońca osk. T. I. (1)) podnosi zarzut, którego uwzględnienie, łączyłoby się z koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku nie tylko co do tych 2 apelujących, lecz również co do wszystkich oskarżonych (dyrektywa z art. 440 kpk). Mianowicie zarzucił obrońca osk. A. B. (1), jakoby Sąd Okręgowy „odmówił stronom, obrońcom dostępu do części uzasadnienia wyroku” (cytat ze strony 3 apelacji k. 3523 Tom 60). Podobny zarzut postawił, jak to już wyżej zasygnalizowano, obrońca osk. T. I. (1), sugerując, iż naruszono prawo do obrony tej oskarżonej cyt: „w wyniku utajnienia przed oskarżoną i jej obrońcą fragmentu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia” (cytat z apelacji obrońcy T. I. (1) T.60 k. 3559). Zarzutu tego nie podzielono, chociaż sposób procedowania Sądu Okręgowego w zakresie obowiązku poinformowania stron o możliwości zapoznania się z tym niejawnym fragmentem uzasadnienia nie w pełni odpowiada treści art. 16 kpk.

W apelacji swej obrońca osk. A. B. (1) sformułował nadto szereg innych zarzutów pod adresem zaskarżonego wyroku. Spośród nich podzielono jedynie ten który został skierowany przeciwko karze, zaś pozostałe uznano za niezasadne. Na uzasadnienie swego rozstrzygnięcia przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

1. co do zarzutu skierowanego pod adresem „utajnienia” fragmentu pisemnego uzasadnienia wyroku oraz co do zarzutu rzekomego wykorzystania przez Sąd dowodów nieznanymi stronom (zarzut II ust. 2).

A. Z treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że pewne jego fragmenty zostały utajnione (patrz: zapisy zawarte na stronach 47 i 52 uzasadnienia). Nie ma jednak racji apelujący obrońca osk. A. B. (1), gdy sugeruje, iż doszło w ten sposób do cyt. „odmówienia stronom, obrońcom lub pełnomocnikom dostępu do części uzasadnienia” (cytat ze strony 10 apelacji k. 3530 T.60). Stwierdzenie powyższe nie oznacza, że sposób procedowania Sądu Okręgowego w tym częściowo niejawnym uzasadnieniem był dla stron w pełni zrozumiały. Przypomnieć należy, że w takiej sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia winien Sąd:

- 1) doręczyć stronom tzw. „jawną” część pisemnego uzasadnienia,
- 2) i ponadto doręczyć tym stronom zawiadomienie, że część uzasadnienia sporządzono z wyłączeniem jawności (art. 100 § 5 kpk).

Sąd Okręgowy zapewne uznał, iż drugie z tych doręczeń „zawiadomienia” zrealizował zamieszczając stosowne wzmianki w „jawnej” części pisemnego uzasadnienia (strony: 47 i 52 uzasadnienia). Treść apelacji obrońców oskarżonych A. B. (1) i T. I. (1) a także oświadczenia oskarżonych i obrońców składane w trakcie rozprawy apelacyjnej, odbytej 26.04.2012 r. świadczą, że zarówno oskarżeni jak i ich obrońcy nie mieli świadomości, że mają prawo zapoznania się z tą tzw. „utajnioną” częścią uzasadnienia (patrz: protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 26.04.2012 r. Tom 61 k. 3813-3814). O tym zaś, że takie prawo mają, świadczy m.in. treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4.05.2006 r. (OSNKW 2006/9/81).

Sąd Apelacyjny jest świadom, iż w istniejącej sytuacji procesowej zarówno oskarżeni jak i ich obrońcy mogli nie zrozumieć stanowiska Sądu Okręgowego i a więc nie wiedzieć, że przysługuje im prawo zapoznania się z tą tzw. „niejawną” częścią uzasadnienia, zwłaszcza, że Sąd Okręgowy nie poinformował ich o przysługującym prawie zapoznania się z tym fragmentem pisemnego uzasadnienia, chociaż informacja taka byłaby pożądana (patrz: nakaz z art. 16 kpk). W tej sytuacji podjęto decyzję o stworzeniu stronom, w trakcie postępowania apelacyjnego, warunków do zaznajomienia się z tym tzw. „utajonym” fragmentem uzasadnienia, Zaproponowano przy tym dwie możliwości realizacji powyższego uprawnienia tj.przez:

a) zwrot sprawy Sądowi Okręgowemu w celu doręczenia stronom zawiadomienia, iż część uzasadnienia sporządzono z wyłączeniem jawności, stwarzając tym samym możliwość zapoznania się z tym fragmentem pisemnych motywów wyroku oraz stworzenie tym samym warunków do wniesienia „nowej” apelacji lub uzupełnienia tej wcześniej sporządzonej.

b) lub umożliwienie oskarżonym i ich obrońcom zapoznania się z tą częścią uzasadnienia w Kancelarii tajnej Sądu Apelacyjnego. Oskarżeni i ich obrońcy oraz prokurator wypowiedzieli się za zastosowaniem tego drugiego wariantu (patrz: k. 3814 verte Tom 61). Sąd Apelacyjny podzielił to stanowisko, uznając, że nie ograniczy uprawnień procesowych stron a jednocześnie przyspieszy tok postępowania apelacyjnego. Uznano, że w ciągu 1 miesiąca i 4 dni strony będą miały pełną możliwość realizacji swych uprawnień procesowych wynikłych na tle „utajnienia” części pisemnego uzasadnienia. Przy podejmowaniu takiej decyzji nie było objętym i to, że ten niejawni fragment uzasadnienia odnosił się do kwestii o drugorzędym znaczeniu. Zważyć bowiem należy, że kwestie rozmów telefonicznych prowadzonych na tle sprzedaży tzw. „ amfetaminy” oraz związanych ze sprzedażą 87 „fałszywych” (...) przez R. B. (1) nie miały szczególnie istotnego znaczenia w sprawie (szerzej na ten temat w dalszych fragmentach uzasadnienia, poświęconych apelacjom innych oskarżonych, a dotyczących poszczególnych stanów faktycznych związanym ze sprzedażą fałszywych (...)).

W podsumowaniu więc stwierdzić należy, że sposób procedowania Sądu Okręgowego związany z „utajnieniem” części pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie w pełni odpowiadał wskazaniom zawartym w art. 100 § 5 i art. 16 kpk, ale niedociągnięcia te skonwalidowano w trakcie postępowania apelacyjnego. W trakcie rozprawy apelacyjnej w dniu 30.05.2012 r. strony oraz obrońcy oskarżonych mieli możliwość uzupełnienia wystąpień o argumenty wynikające z zapoznania się z tą „niejawną” częścią uzasadnienia. Jest znamienym, iż w wystąpieniach tych nie powtarzali już apelujący zarzutu co do „utajnienia” części uzasadnienia.

B. We wskazanym w tytule punkcie apelacji zarzucił nadto obrońca osk. A. B. (1), jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się rażącej obrazę przepisów procesowych cyt. „poprzez wykorzystanie w niniejszej sprawie dowodów nieznanymi stronom” (cytat z p. II ust. 2 zarzutów apelacji – strona 2). Zarzut ten jest, w odróżnieniu od poprzedniego omówionego, bezpodstawny i to w stopniu oczywistym. Przecież w żadnym fragmencie apelacji nie wskazano, by podstawą ustaleń był jakikolwiek dowód nie przeprowadzony przez Sąd. Nie sposób przy tym przyjąć, aby pod pojęciem „dowodów nieznanymi stronom” miał apelujący na uwadze zeznania 4 świadków anonimowych. Instytucja tzw. świadka anonimowego przewidziana jest przecież w kodeksie postępowania karnego (art. 184 kpk).

Dowody te ustanowiono w niniejszej sprawie w sposób przewidziany w/w przepisie, jak również ich przesłuchanie odbyło się zgodnie ze wskazaniami zawartymi w kpk. To prawda, że strony nie poznały danych tych osób, lecz taka anonimizacja należy do istoty instytucji świadka anonimowego. Skoro więc zważy się, że w apelacji nie wskazano żadnych innych okoliczności, które mogłyby wspierać zarzut „wykorzystania dowodów nieznanymi stronom”, to zarzut ten uznano za bezpodstawny w stopniu oczywistym.

2. ocena zarzutu jakoby Sąd Okręgowy naruszył zasady zawarte w art. 7 i 410 kpk m.in. na skutek oparcia ustaleń na zeznaniach świadka S. M. (1) (p. II 1 zarzutów apelacyjnych).

Zarzut ten chybiony jest i to w stopniu oczywistym. Należy podnieść, że S. M. (1) to funkcjonariusz policji, przeprowadzający czynności śledcze w niniejszej sprawie w tym m.in. polegające na przesłuchaniu oskarżonych (wcześniej występujących w charakterze podejrzanych). W apelacji sugeruje się, jakoby sposób tych przesłuchań nie odpowiadał standardom przewidzianym w kpk. Wg. obrońcy osk. A. B. (1) cyt. „przeważająca część treści jej wyjaśnień z postępowania „przygotowawczego została na niej wymuszona przez przesłuchujących ją i straszących funkcjonariuszy, stąd złożone przez nią wyjaśnienia na rozprawie różniły się od tych składanych wcześniej w prokuraturze” (cytat z k. 8 apelacji, k. 3528 akt Tom 60). Zarzut ten nie ma żadnego wsparcia w materiale sprawy, w tym zwłaszcza w protokole rozprawy z dnia 9 maja 2011 r. gdy przesłuchano Sł. M. (k. 2441-2443 Tom 52). To prawda, że A. B. (1) zadała wymienionemu policjantowi pytanie: „czy świadek pamięta jak ją straszył, czy mówił, że jak się przyzna to wróci szybko do dzieci, że będzie długo siedzieć” (k. 2443). Zanim świadek S. M. udzielił odpowiedzi na to pytanie, Sąd Okręgowy zwrócił się do A. B. (1), aby wyjaśniła co rozumie pod pojęciem „straszenia”. W odpowiedzi oskarżona ta podała, że cyt: „odnosiło się to do tego, że świadek mówił jaką karą są zagrożone zarzucone mi czyny. Mówił, że grozi mi kara pozbawienia wolności. Ja wyczułam w stosunku do mnie nienawiść. Mogło być tak, że je potwierdziłam, że R. I. (1) mnie pobił” (cytat z k. 2443 Tom 52). W apelacji zarzuca się, iż po cytowanym oświadczeniu A. B. (1) cyt: „Sąd nie uchylił pytania zadanego świadkowi”. To prawda, że Sł. M. nie został zobowiązany przez Sąd, aby odnieść się do sugestii A. B. (1). Ale też stwierdzić należy, iż po uzupełniających informacjach tej oskarżonej odebranie oświadczenia od wymienionego funkcjonariusza CBS było zbędne. Nie są bowiem „wymuszeniem wyjaśnień” wcześniejsze informacje przesłuchujących śledczych co do tego jakiego rodzaju czyn zarzuca się podejrzanemu, w tym, i przewidziana kara grożąca za to przestępstwo. Nie są również bezprawnymi informacje, że określona postawa sprawcy w trakcie postępowania karnego może mieć pozytywny wpływ na wymiar kary. Co więcej – Sąd Apelacyjny prezentuje pogląd, że podawanie takich informacji należy do obowiązku organów procesowych wynikających m.in. z treści art. 16 kpk.

W miejscu zauważyć należy, że podobne zarzuty formułowali pod adresem sposobu prowadzenia śledztwa także inni apelujący. Sugerowali przy tym, że te wyjaśnienia, jakie składali oskarżeni przyznający się do winy, nie mogą być podstawą ustaleń. Na poparcie tych zarzutów nie przedstawiono jednak racjonalnych argumentów. Wszystkie one sprowadzały się bowiem do sugestii, że bezprawne są działania przesłuchujących, polegające na wyjaśnieniu podejrzanym ich sytuacji prawnej. Wobec tego jeszcze raz powtórzyć należy pogląd Sądu Apelacyjnego, że tego rodzaju informacje stanowią realizację nakazu wynikającego z treści art. 16 kpk.

3. ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o sprawstwie A. B. (1) w zakresie przypisanych jej przestępstw w p. XIV – XVIII wyroku.

Sąd Okręgowy uznał A. B. (1) za winną popełnienia 6 przestępstw, a mianowicie:

a) udziału w latach 2005 – 2.09.2009 r. w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się fałszowaniem (...) oraz ich dystrybucją tj. czynu z art. 258 § 1 kk – p. XIV części dyspozytywnej wyroku,

b) współudziału w fałszowaniu (...) na przestrzeni 6 miesięcy w latach 2005 – 2006 tj. zbrodni z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 65 kk – p. XV części dyspozytywnej wyroku,

c) udziału w fałszowaniu (...) w okresie od lipca 2008 r. do lutego 2009 r. tj. zbrodni z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 65 kk – p. XVI wyroku,

d) współudziału we wprowadzeniu sfalszowanych (...) do obrotu przez okres 6 miesięcy w latach 2005/2006, łączącego się z równoczesnym oszukiwaniem osób, którym banknoty te przekazywano co do ich autentyczności

tj. czynu z art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk - p. XVII wyroku,

e) współudziału we wprowadzeniu w latach 2005 do 2.09.2009 r. do obrotu sfalszowanych banknotów (...), ale nie wiążącego się z oszukiwaniem nabywców co do ich autentyczności

tj. czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 kk – p. XVIII wyroku,

f) udzielenia pomocy R. I. (1) w uzyskaniu dwóch paszportów w Ambasadzie RP w R., zawierających nieprawdziwe dane, w związku ze złożeniem przez nią fałszywych oświadczeń co do osoby R. I. (1) tj. czynu z art. 233 § 1 i 6 kk oraz art. 272 kk i art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 kk – p. XIX wyroku.

Z treści apelacji trudno zorientować się, które z tych ustaleń Sądu Okręgowego nie są kwestionowane. W sposób oczywisty wynika bowiem, że obrońca A. B. (1) nie kwestionuje winy tej oskarżonej w zakresie czynu przypisanego w p. XIX tj. zachowań związanych z „wyłudzeniem” w Ambasadzie Polskiej w (...) paszportów dla osk. R. I. (1). Równie jednoznaczne jest stanowisko tego apelującego odnośnie kwestionowania ustaleń o winie A. B. (1) w zakresie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (patrz: zarzut opisany w p. III ust. 1 apelacji), a także co do czynów opisanych w p. XV i XVI, gdyż prezentuje on pogląd, iż tzw. „ulepszenie” podrobionych banknotów nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 310 § 1 kk (patrz: zarzut przedstawiony w p. I apelacji). W konsekwencji domaga się on zmiany wyroku w tej części przez uniewinnienie A. B. (1) od czynów przypisanych jej w p. XIV, XV i XVI części dyspozytywnej (wnioski zawarte na 6 stronie apelacji).

Co do ustaleń odnośnie dwóch pozostałych czynów tj. z p. XVII i XVIII wyroku, przypisanych tej oskarżonej, apelujący obrońca także zgłasza pewne zastrzeżenia. Mianowicie domaga się, aby czyn opisany w p. XVII potraktować jako cyt. „przypadek mniejszej wagi” (a więc wyczerpujący znamiona art. 310 § 3 kk zaś czyn z p. XVIII uznać za działanie cyt. „co najwyżej w zjawiskowej formie pomocnictwa do przestępstwa i zastosowanie kwalifikacji z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk” (cytaty ze strony 6 apelacji).

Niezależnie od powyższego kwestionuje ten apelujący ustalenia o uczynieniu sobie przez oskarżoną z prowadzonego procederu „stałego źródła dochodu” (patrz: zarzut z p. III ust. 2 apelacji).

Przy ocenie zakresu tej apelacji nie może być jednak pomijana także postawa A. B. (1). W trakcie rozprawy oskarżona ta przyznała się jedynie do udziału w „wyłudzeniu” paszportów dla R. I. (1). Zaprzeczyła natomiast udziałowi w zorganizowanej grupie przestępczej jak i do jakichkolwiek przedsięwzięć związanych z podrabianiem (...) (a więc kwestionuje winę co do czynów z p. XIV – XVI tak jak i jej obrońca), ale nadto nie przyznała się do udziału w rozprowadzaniu podrobionych (...). W tym zakresie jej stanowisko odbiega więc od prezentowanego przez apelującego obrońcę (patrz: wyżej treść stanowiska obrońcy osk. A. B., a także wyjaśnienia tej oskarżonej składane w trakcie rozprawy Tom 51 k. 2172 – 2173 oraz pisemne oświadczenia Tom 52 k. 2437).

Przy takiej postawie osk. A. B. (1), poddano ocenie trafność ustaleń o jej winie nie tylko w zakresie tych 3 czynów przypisanych w p. XIV, XV i XVI, które są wprost kwestionowane w apelacji obrońcy, lecz nadto i co do 2 pozostałych, które w apelacji kwestionowane są jedynie w niewielkim stopniu (dotyczy czynów z p. XVII i XVIII).

3a) ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale A. B. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez R. I. (1), zajmującej się przede wszystkim fałszowaniem (...) i ich rozprowadzaniem (czyn przypisany w p. XIV wyroku)

1. Na wstępie stwierdzić należy, że ocena argumentów obrońcy osk. A. B. (1), skierowanych przeciwko skazaniu tej oskarżonej za przestępstwo z art. 258 § 1 kk, była utrudniona z powodu niejednoznacznego stanowiska tego apelującego. Mianowicie z jednej strony zarzuca on iż cyt. „ A. B. (1) nigdy nie godziła się na uczestnictwo w jakiegokolwiek grupie, a tym bardziej na popełnienie jakiegokolwiek przestępstwa” (cytat ze strony 10 apelacji). Z powyższego wynika więc, że obrońca neguje udział wymienionej oskarżonej w jakiegokolwiek działalności przestępczej. Cytowane wcześniej zdanie nie koresponduje jednak z następczym, z którego wynika, że A. B. (1) uczestniczyła w popełnianiu przestępstw z tym, że cyt. „ do wszystkich działań została zmuszona przez oskarżonego R. I. (1) siłą, bądź też poprzez stosowany wobec niej psychiczny terror” (cytaty ze stron 10 i 11 apelacji k. 3530 i 3532), Całościowa interpretacja tej apelacji zdaje się świadczyć, iż obrońca wymienionej oskarżonej generalnie neguje jej udział w jakichkolwiek przejawach przestępczej działalności, w tym zwłaszcza aby uczestniczyła w grupie przestępczej. Ewentualnie natomiast odosobnione akty udziału w przestępstwach miały być rezultatem cyt. „zmuszania przez oskarżonego R. I. (1) siłą bądź przez terror psychiczny”. Poglądu tego nie podzielono. Pomija Sąd Apelacyjny fakt, że wersja przedstawiona wyżej odbiega od prezentowanej przez samą osk. A. B. (1), Zważyć przecież należy, że w trakcie rozprawy kategorycznie zaprzeczyła ona aby cokolwiek wiązało ją z podrabianiem (...) i wprowadzaniem ich do obrotu (co już wcześniej sygnalizowano w p. 3). Z wyjaśnień składanych w śledztwie także nie wynika, aby jej udział w działalności przestępczej wiążącej się z fałszowaniem i dystrybucją fałszywych (...) był wynikiem zmuszenia przez osk. R. I.. Co prawda wyjaśnia ona o aktach przemocy wymienionego konkubenta stosowanych wobec niej a także i innych osób, zajmujących się dystrybucją fałszywych (...). Z wyjaśnień tych nie wynika jednak by jej udział w tego rodzaju przestępczej działalności, był wynikiem bezprawnego zmuszenia. W samej zaś rzeczy, powtórzyć należy stanowisko wyrażone na wstępie niniejszego fragmentu uzasadnienia, iż Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia ustaleń, zawartych w zaskarżonym wyroku, co do udziału A. B. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez R. I. (1) a zajmującej się głównie podrabianiem (...) oraz wprowadzaniem podrobionych (...) do obrotu. Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd argumenty potwierdzające poniższe ustalenia:

1) po pierwsze, że trafne jest stanowisko Sądu Okręgowego o funkcjonowaniu w latach 2005 do września 2009 r. na terenie Włoch, Polski i innych Krajów Europy zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w zdaniu poprzednim,

2) po drugie – zasadne są także ustalenia o przynależności A. B. (1) do w/w zorganizowanej struktury przestępczej;

3) po trzecie – o braku podstaw do podzielenia poglądu apelującego obrońcy, jakoby A. B. (1) należało uniewinnić od zarzucanych czynów (w tym i przynależności do grupy przestępczej), gdyż do czynów tych miała być rzekomo zmuszana bezprawnymi działaniami R. I. (1).

Ad. 1) Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia o funkcjonowaniu w latach 2005 do 2 września 2009 r. na terenie Włoch, Polski i innych Krajów Unii Europejskiej zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez R. I. (1), a zajmującej się głównie podrabianiem banknotów (...) oraz wprowadzaniem takich sfałszowanych (...) do obrotu. Zauważyć w tym miejscu należy, że obrońca osk. A. B. (1) nie kwestionuje tych ustaleń (przeciwy jedynie, by wymieniona oskarżona w tej grupie brała udział). Zwalnia to Sąd Apelacyjny od obowiązku przedstawienia w tym fragmencie uzasadnienia argumentów wspierających powyższe ustalenie. Kwestia ta będzie ponadto przedmiotem szerszych rozważań, gdy oceniana zostanie apelacja obrońcy osk. R. I. (1). Te następne fragmenty uzasadnienia stanowią wobec tego uzupełnienie niniejszej części pisemnych rozważań Sądu Apelacyjnego.

Ad. 2) Jak to już wyżej zasygnalizowano apelujący obrońca osk. A. B. (1) nie kwestionuje istnienia we Włoszech zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez R. I. (1), ale podważa ustalenia o udziale w tej grupie wymienionej oskarżonej. Mianowicie wywodzi, że cyt. „ do zaistnienia przestępstwa stypizowanego w art. 258 § 1 kk niezbędnym jest co najmniej, aby sprawca miał świadomość istnienia grupy, akceptował jej cele i co najmniej godził się na ich przestępczą realizację, a A. B. (1) nigdy nie godziła się na jakiegokolwiek przestępcze działania” (cytat z apelacji strona 3 – k. 3523 Tom 60). Zarzuty ten jest niezasadny. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a ponadto głównie analiza zgromadzonego materiału dowodowego świadczy, że A. B. (1) miała pełną świadomość uczestnictwa w przedmiotowej grupie przestępczej, a co więcej należała do osób aktywnie w niej działających przez cały okres 5 lat jej funkcjonowania.

Świadczą o tym:

- a) wyjaśnienia tej oskarżonej,
- b) wyjaśnienia oskarżonych T. K., I. I. (1), W. (...).B.,
- c) zeznania świadka anonimowego nr 4.

Ad. a) W trakcie rozprawy A. B. (1) wprawdzie nie przyznała się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej jak również do jakichkolwiek związków z fałszowaniem i rozprowadzaniem podrobionych banknotów (...). Sąd Okręgowy trafnie jednak dostrzegł, że jej postawa z rozprawy diametralnie odbiega od prezentowanej w śledztwie. Wówczas przecież przyznawała się i to niejednokrotnie do wszystkich zarzucanych przestępstw, w tym i przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez R. I. (1). Zważyć należy, że była ona w szczególnie bliskich relacjach z przywódcą tej grupy jako jego konkubina a przy tym matka dziecka urodzonego z tego związku. W trakcie wyjaśnień składanych 2 listopada 2009 r., 23 listopada 2009 r. i 11 grudnia 2009 r. a także 16 lipca 2010 r. a więc na przestrzeni 8 miesięcy opisywała ona zarówno zasady funkcjonowania przedmiotowej grupy jak i swoją rolę odgrywaną w tej grupie (patrz: wyjaśnienia A. B. zawarte m. in. w tomach 20 i 21 – wg kolejności nadanej przez Sąd Apelacyjny). W tym miejscu wyjaśnić należy, że oskarżyciel publiczny zamieścił kopie wyjaśnień tej oskarżonej (a także innych osób) w wielu tomach akt. Stąd też Sąd Apelacyjny będzie odwoływał się do dat składania wyjaśnień przez poszczególnych oskarżonych a także dat składania zeznań przez przywołanych w uzasadnieniu świadków.

Wracając do meritum sprawy, stwierdzić należy,

że Sąd Okręgowy miał wszelkie podstawy, by uczynić podstawą ustaleń te wyjaśnienia, jakie składała A. B. (1) w trakcie śledztwa. Trudno bowiem dać wiarę jej sugestiom, jakoby przez tak długi czas, gdy była przesłuchiwana w śledztwie, znajdowała się w stanie o jakim sugerowała przed Sądem Okręgowym. W tym miejscu zauważyć równocześnie należy, że w poprzednich fragmentach uzasadnienia odniesiono się do zarzutu apelującego obrońcy dotyczącego rzekomych mankamentów w sposobie prowadzenia śledztwa. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny zaakceptował stanowisko, iż wyjaśnienia A. B. (1), składane w śledztwie mogą być podstawą ustaleń co do jej przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się podrabianiem Euro i wprowadzaniem tych sfalszowanych banknotów do obrotu. Przecież oskarżona ta podała m.in. takie okoliczności jak”:

1. nazwiska osób z Polski (głównie z P.) zajmujących się rozprowadzaniem podrobionych Euro,
2. źródło zaopatrywania się przez R. I. (1) w podrobione Euro ((...) z N.),
3. przedstawiła organizatorską rolę R. I. (1) w grupie, wskazując m.in. że:
 - a) oskarżony ten instruował członków grupy jak mają rozprowadzać podrobione Euro oraz jak mają się zachować w razie zatrzymania gdyby ujawniono, że wprowadzony do obrotu banknot jest sfalszowany,
 - b) wprowadził szczególne zasady zaopatrywania się w podrobione banknoty zabezpieczające przed dekonspiracją:

- R. I. (1) telefonicznie zamawiał w N. sfalszowane banknoty, ale ich nie odbierał,

- do N. jechały po te banknoty 2 grupy osób (jedna osoba udawała się po banknoty, ale przekazywała je innemu), następnie część uczestników tego przedsięwzięcia wracała samochodem, a osoba z sfalszowanymi pieniędzmi – pociągiem,

c) oskarżony ten „zorganizował” także sposób przechowywania podrobionych banknotów (poza miejscem swego zamieszkania – konkretnie u I. I. (1) i T. I. (1), które pracowały we Włoszech), a nadto system rozprowadzania tych banknotów (określone osoby miały obowiązek rozliczania się codziennie z ilości „rozprowadzonych” fałszywych Euro za co otrzymywały określone wynagrodzenie (5 Euro za 50 sfalszowany banknot oraz 10-12 Euro – za wprowadzony do obrotu fałszowany banknot 100 Euro).

d) R. I. (1) zorganizował także system „ulepszenia” sfalszowanych Euro, angażując do tej roli m. in. J. B. (1) – plastyka z zawodu.

Oskarżona A. B. przyznała przy tym, że w/w przedsięwzięciach aktywnie uczestniczyła zajmując się m.in.

- odbiorem sfalszowanych Euro w N.,

- rozprowadzaniu tych podrobionych Euro,

- „ulepszaniem” Euro.

Choćby więc na podstawie takich wyjaśnień miał Sąd Okręgowy wszelkie podstawy do ustalenia, że wymieniona oskarżona uczestniczy w strukturze organizacyjnej będącą zorganizowaną grupą przestępczą w rozumieniu art. 258 kk.

Ad. b) Już wyżej wskazano jednak, że podstawą tych ustaleń były także wyjaśnienia innych oskarżonych. Odwołuje się Sąd Apelacyjny w tym względzie do wyjaśnień I. I. (1), T. K. (1), W. K. i J. B. (1). Wymienione osoby to także członkowie grupy przestępczej kierowanej przez R. I. (3) (z wyłączeniem I. I. (1)). Wprawdzie nie znali oni całego zakresu przestępczej działalności A. B. (1) (co jest zrozumiałe z uwagi na rodzaj roli jaką odgrywali przy fałszowaniu (...) i wprowadzaniu ich do obrotu), ale z opisu dostrzeżonych przez nich przestępczych zachowań tej oskarżanej, wynika, iż była ona ważną osobą w strukturach tej przestępczej grupy. M.in. I. I. (1) wyjaśniła, że A. B. (1) chwaliła się jej, iż nie musi już pracować bo rozprowadza fałszywe (...) (Tom 35 k. 140).

Z kolei J. B. (1) opisywał rolę jaką odgrywała ta oskarżona przy „ulepszaniu” banknotów (...) (Tom 31 k. 71-78). Wprawdzie w trakcie rozprawy odwołał te wyjaśnienia, ale Sąd Okręgowy uznał, iż prawdziwą wersję podał on w trakcie śledztwa. Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw, by zdyskwalifikować taką ocenę wyjaśnień J. B. (1) (stosowne argumenty w tym względzie w części poświęconej apelacji obrońcy osk. J. B.). W postępowaniu przygotowawczym obciążali A. B. (1) także T. K. (1) i W. K.. Osk. T. K. (1) wskazał m.in. że to właśnie wymieniona oskarżona w sierpniu 2009 r. udała się w N. po odbiór fałszywych (...) (wyjaśnienia z 25.01.2010 r. k. 190 – 194 Tom 2).

Z kolei osk. W. (...) opisał rolę jaką odegrała w styczniu 2009 r. i sierpniu 2009 r. A. B. (1) w nabyciu dużych ilości sfalszowanych banknotów (...) i sprowadzeniu ich do Polski (wyjaśnienia z 8.10.2009 r. k. 76 – 80 Tom 2 oraz z dnia 3.11.2009 r. k. 87-91 T.2).

Ad. c) Jeszcze dobitniej o przynależności tej oskarżonej do zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1) świadczą zeznania świadka anonimowego Nr 4. Sąd Apelacyjny jest świadom, że instytucja świadka anonimowego może ograniczać uprawnienia procesowe stron. Obróńca A. B. (1) nie stawia w swej apelacji zarzutów pod adresem wymienionego dowodu, ale zarzuty takie stawiają inni apelujący, w tym głównie R. I. (2). Kwestia ta będzie więc przedmiotem rozważań w dalszych częściach uzasadnienia. Wyprzedzając dalsze argumenty, stwierdzić w tym miejscu należy, że również Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka anonimowego Nr 4, w tym i w tych fragmentach, które odnosiły się do działalności przestępczej prowadzonej w latach 2005-2009

r. w zakresie dystrybucji podrobionych banknotów (...) przez A. B. (1) (patrz: zeznania świadka anonimowego A – 4 z 14.XI. 20089 r. i 24.05.2010 r. – T. 7 i 11 akt a także z rozprawy z 10 i 11 października 2011 r. Tom 57 k. 3049-3055 i 3060 – 3064).

W samej zaś rzeczy, stwierdzić należy, że najdobitniej potwierdzają wersję świadka anonimowego nr 4 te zdarzenia, które rozegrały się w lutym 2009 r. w rejonie Z., kiedy to osoby oskarżane w niniejszej sprawie podejmowały przedsięwzięcia (częściowo skuteczne) zmierzające do sprzedania fałszywych Euro w tamtejszych kantorach, a także wydarzenia, które miały miejsce w sierpniu i wrześniu 2009 r. gdy sprawcy sprzedali w sumie ok. 120 tys. fałszywych Euro. W zakresie tych zdarzeń postępowanie dowodowe nie ograniczyło się do zeznań i wyjaśnień osób biorących w nich udział, lecz zabezpieczono także dowody rzeczowe. Te zdarzenia potwierdzają prawdziwość wersji podanych przez świadka anonimowego Nr 4 a także wyjaśnień A. B. (1) z postępowania przygotowawczego, że grupa R. I. (1) była wyjątkowo sprawnym mechanizmem. Te zdarzenia, a zwłaszcza okoliczności podczas których przekazano z Włoch do Polski w sierpniu 2009 r. fałszywe 200 sztuk po 100 Euro potwierdzają trafność ustaleń o znaczącej roli A. B. (1) odgrywanej w tej grupie. To przecież ona brała udział w odbiorze tych banknotów od dostawcy z N.. Kwestia ta będzie przedmiotem także dalszych fragmentów uzasadnienia, gdy przedstawione zostaną argumenty świadczące o trafności ustaleń dotyczących udziału tej oskarżonej w dystrybucji sfalszowanych Euro.

Z kolei w sposób pośredni prawdziwość wersji zarówno świadka A. Nr 4, a także wyjaśnień A. B. (1) o prowadzeniu w latach 2005 – 2006 działalności przestępczej przez grupę R. I. (1) w zakresie dystrybucji fałszywych (...) świadczą wypadki skazania członków tej grupy oraz domniemanych dostawców tj. osób określonych mianem A. i E.(...)o za czyny związane z dystrybucją narkotyków. Takie skazania dotyczyły m.in. wymienionych przez te kobiety jako osoby współdziałające z R. I. (1), M. S. (1), osk . M . B., R. K..

Ad. 3) Nie podzielono także sugestii apelującego obrońcy osk. A. B. (1), jakoby wymienioną oskarżoną należało uniewinnić od wszystkich zarzucanych czynów, w tym i za przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, albowiem cyt. „ była do nich brutalnie zmuszana przez R. I. (1)” (cytat z zarzutu apelacji strona 3 k. 3523). Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia faktu, że R. I. (1) traktował inne osoby w sposób instrumentalny jak również i tej okoliczności, że niejednokrotnie wymuszał posłuszeństwo przemocą (szerzej na ten temat przy okazji analizowania apelacji obrońcy R.I.). Nie sposób jednak podzielić sugestii apelującego obrońcy, jakoby trwająca 5 lat przynależność A. B. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej a także popełnione w tej grupie przestępstwa były wymuszone przez R. I. (1). Przecież nawet z jej wyjaśnień nie wynika, by taki był powód prowadzonej działalności przestępczej.

W podsumowaniu stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do podważenia ustaleń o udziale A. B. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez R. I. (1).

Kwestii kary wymierzonej za to przestępstwo, poświęcone zostaną dalsze fragmenty uzasadnienia, gdy rozważony zostanie zarzut, jakoby Sąd Okręgowy orzekł te kary z naruszeniem dyrektyw z art. 53 kk.

3. b) Argumenty wspierające ustalenia o udziale A. B. (1) w podrobieniu banknotów Euro oraz ich dystrybucji (czyny przypisane w p. XV – XVIII wyroku).

Jak to już wcześniej zasygnalizowano, Sąd Okręgowy przypisał A. B. (1) nie tylko przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się fałszowaniem i rozprowadzaniem podrobionych banknotów Euro, lecz nadto aktywny w niej udział, przejawiający się w popełnieniu 4 przestępstw, a konkretnie:

1) współudział w fałszowaniu banknotów Euro na przestrzeni 6 miesięcy w latach 2005 – 2006 – czyn z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 65 kk (p. XV wyroku),

2) współudział w fałszowaniu Euro w późniejszym czasie tj. od lipca 2008 r. do lutego 2009 r. – czyn z art. 310 § 1 kk w zw. z art. 65 kk (p. XVI wyroku),

3) udział we wprowadzaniu na przestrzeni 6 miesięcy w latach 2005/2006 fałszowanych Euro do obrotu z równoczesnym oszukiwaniem osób, którym banknoty te przekazywano co do ich autentyczności – czyn z art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (p. XVII wyroku).

4) udział we wprowadzeniu w okresie od 2005 do 2.09.2009 r. do obrotu sfałszowanych banknotów Euro, ale nie wiążący się z oszukiwaniem nabywców co do ich autentyczności tj. czynu z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 kk – p. XVIII.

We wspomnianym wyżej fragmencie uzasadnienia przedstawiono wątpliwości Sądu Apelacyjnego co do zakresu wniesionego przez obrońcę A. B. (1) środka odwoławczego. W szczególności nie sposób jednoznacznie ocenić, czy obrońca ustalenia co do sprawstwa tej oskarżonej kwestionuje, czy też podnosi jedynie zastrzeżenia co do niektórych aspektów tych czynów (patrz: p. 3 „Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o sprawstwie A. B. (1) w zakresie przypisanych jej przestępstw w p. XIV – XVIII wyroku). Z przyczyn jednak tam podanych uznał Sąd Apelacyjny za wskazane poddanie ocenie trafności ustaleń o winie tej oskarżonej w zakresie czynów przypisanych jej w p. XV-XVIII.

Wyjaśnić równocześnie należy, że zastrzeżenia apelującego obrońcy, co do oceny prawnej zachowań, przypisanych w p. XV – XVIII a także co do kar wymierzonych za te przestępstwa, ocenione zostaną w dalszej części uzasadnienia.

Jak to już wcześniej zasygnalizowano, Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentów apelującego, jakoby były wątpliwości co do trafności ustaleń o popełnieniu przez A. B. (1) wszystkich 4 przypisanych jej przestępstw polegających na podrabianiu banknotów Euro oraz ich wprowadzaniu do obrotu. Nie zgodzono się także z twierdzeniami skarżącego, jakoby bezpodstawnie przypisano tej oskarżonej ustalenie, iż z powyższych przestępstw uczyniła sobie stałe źródło dochodu. Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

Przede wszystkim zauważyć na wstępie należy, że Sąd Okręgowy ustalił, iż działalność przestępcza A. B. (1), polegająca na podrabianiu Euro i wprowadzeniu ich do obrotu stanowi 4 przestępstwa. U podstaw takiego stanowiska leży 2 przesłanki, a mianowicie

1) po pierwsze – fakt prowadzenia tej działalności w różnych okresach. Mianowicie – na przestrzeni 2005/2006 przez 6 miesięcy zajmowała się ona zarówno podrobionymi (...) jak i brała udział we wprowadzaniu ich do obrotu. Później zaprzestała tej działalności z powodu ciąży (dziecko urodziła 6 kwietnia 2008 r.) i - jak wyjaśniła – od lipca 2008 r. ponownie wróciła do tej działalności,

2) po drugie – drugim kryterium uzasadniającym podzielenie z tej działalności na odrębne czyny był sposób działania. Sąd Okręgowy wprawdzie tego wprost nie stwierdził (co jest niewątpliwie pewnym, uchybieniem), lecz zasadnie uznał, że prowadzona działalność polegająca na współdziałaniu w rozprowadzaniu podrobionych Euro a trwające od 2005 r. do 2.09.2009 r. ale nie łączące się z oszukiwaniem nabywców tych banknotów, stanowi odrębny czyn niż ten, który polegał na wprowadzeniu takich banknotów do obrotu z równoczesnym oszukiwaniem nabywców co do ich autentyczności, chociaż oba przejawy tej działalności zaistniały w takim samym czasie (patrz: okresy trwania działalności przestępczych przypisanych w p. XVII i XVIII zaskarżonego wyroku).

Po tych uwagach wstępnych przejdzie Sąd Apelacyjny do skrótowego przedstawienia argumentów wspierających trafność ustaleń o sprawstwie A. B. (1) w zakresie przypisanych jej przestępstw polegających na podrobieniu Euro oraz wprowadzeniu ich do obrotu.

1. Przede wszystkim nie sposób kwestionować ustaleń co do popełnienia przez A. B. (1) czynu przypisanego w p. XV zaskarżonego wyroku. To prawda, że powodem jej przyjazdu do Włoch był zamiar podjęcia pracy i pracę taką wykonywała. Później jednak – poczynając od 2005 r. bliżej związała się z oskarżonym R. I. (1) (została jego konkubina) i od tego czasu współdziałała z nim w podrabianiu banknotów (...) oraz wprowadzeniu ich do obrotu. W p. XV zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy przypisał A. B. (1), że w latach 2005/2006 na przestrzeni 6 miesięcy współuczestniczyła we Włoszech w podrabianiu (...) (kwestie prawne związane z odpowiedzialnością za przestępstwo popełnione poza granicami Polski w dalszej części uzasadnienia). Podstawą dokonania takich ustaleń stanowiły

głównie wyjaśnienia tej oskarżonej. W trakcie śledztwa przyznała ona bowiem, że w/w okresie nie tylko zajmowała się wprowadzaniem fałszywych banknotów (...), lecz także ich „ulepszaniem” (patrz: wyjaśnienia A. B. z dnia 16.07.2010 r. Tom 21 k. 374 oraz k. 390 – zeznania z 20.07.2010 r.).

Sąd Okręgowy dał wiarę tym wyjaśnieniom, zaś Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw, by taką ocenę wyjaśnień A. B. (1) zdyskwalifikować. Trudno bowiem racjonalnie wytłumaczyć powody dla których miałyby ona bezpodstawnie się obciążać. Jej wersja znalazła ponadto wsparcie w zeznaniach świadka anonimowego N 4 (Tom 7 k. 535), Co do podnoszonych w apelacjach wątpliwości natury karno-materialnej, jakoby „ulepszanie” podrobionych banknotów nie wyczerpywało znamion przestępstwa z art. 310 § 1 kk wypowie się Sąd Apelacyjny w dalszej części uzasadnienia.

2. Nie sposób kwestionować ustaleń o sprawstwie osk. A. B. (1) w zakresie czynu przypisanego w p. XVI wyroku. Mianowicie Sąd Okręgowy ustalił, iż wymieniona oskarżona zaprzestała przestępczej działalności związanej z podrabianiem Euro i wprowadzaniem ich do obrotu w chwili gdy zaszła w ciążę. Wprawdzie daty tej precyzyjnie nie podała, lecz oczywistym jest iż nastąpiło to w 2007 r. gdyż dziecko urodziła w kwietniu 2008 r. Działalność tę wznowiła – w lipcu 2008 r. W p. XVI przypisano jej tę postać działalności przestępczej, która wyczerpuje znamiona art. 310 § 1 kk tj. podrabiania pieniędzy. Sąd Okręgowy ustalił, iż w tym czasie do grupy przestępczej włączony został osk. J. B. (1). Jest on z zawodu plastykiem. Metody „ulepszania” Euro o których była mowa wyżej nie były satysfakcjonujące, stąd też do dalszego podrabiania Euro włączono wymienionego plastyka. Do działalności tej, poczynając od lipca 2008 r. ponownie włączyła się osk. A. B. (1). Sąd Okręgowy oparł się w tym względzie nie tylko na wyjaśnieniach tej oskarżonej, lecz nadto i wyjaśnieniach J. B. (1). Wprawdzie w trakcie rozprawy oboje oni odwołali swe wcześniejsze wyjaśnienia, lecz tłumaczenia, jakie przedstawili w tym względzie, nie przekonały Sądu Okręgowego. Dokonana przez ten Sąd ocena powyższych wyjaśnień nie ma dowolnego charakteru, stąd też została zaakceptowana przez Sąd Odwoławczy. Dodatkowe argumenty w tym zakresie w dalszych fragmentach uzasadnienia, zwłaszcza poświęconych apelacji obrońcy J. B. (1).

3. Jak to już wyżej zasygnalizowano, osk. A. B. (1), funkcjonując w grupie przestępczej R. I. (1), zajmowała się nie tylko podrabianiem Euro (co przedstawiono wyżej w p. 1 i 2), lecz równocześnie dystrybucją tych podrobionych pieniędzy. Wprowadzenie tych podrobionych Euro do obrotu odbywało się w dwojaki sposób, a mianowicie:

a) w latach 2005/2006 przez 6 miesięcy płaciła tak podrobionymi banknotami za różne towary, a więc przy tym oszukiwała podmioty którym takimi banknotami płaciła co do ich autentyczności (czyn z p. XVII),

b) ponadto poczynając od samego początku swej przestępczej działalności tj. od 2005 r. do końca tej działalności tj. do 2 września 2009 r. współuczestniczyła w dystrybucji tych środków m.in. przez odbieranie ich od osoby, zajmującej się „hurtową” dystrybucją podrobionych Euro. Te przejawy przestępczej działalności nie łączyły się z oszukiwaniem nabywców co do autentyczności dostarczonych podrobionych Euro (czyn z p. XVIII wyroku). Ustalenia w zakresie obu tych przestępstw oparł Sąd Okręgowy na wyjaśnieniach nie tylko osk. A. B. (1), lecz nadto na wyjaśnieniach współdziałających z nią oskarżonych T. K. i W. (...) a także zeznaniach świadka anonimowego A.4. Dając wiarę wersji ze śledztwa nie przekroczył Sąd Pierwszej Instancji ram swobodnej oceny dowodów, albowiem powody dla których zwłaszcza A. B. (1) odmiennie wyjaśniała w trakcie rozprawy są niewiarygodne. W apelacji sugeruje się, iż brak podstaw do uznania powyższych zachowań za odrębne czyny przestępne z uwagi na wcześniejszy udział A. B. (1) w podrabianiu tych banknotów. Stanowiska tego nie podzielono o czym w dalszej części uzasadnienia.

3 c) Ocena zasadności zarzutu skierowanego przeciwko ustaleniu, że z wprowadzenia do obrotu podrobionych banknotów Euro uczyniła osk. A. B. (1) stałe źródło dochodu (dotyczy czynów z p. XVII i XVIII).

Sąd Okręgowy ustalił, że z dystrybucji podrobionych (...) uczyniła osk. A. B. (1) stałe źródło dochodu (patrz: treść wyroku z p. XVII i XVIII). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenie powyższe nie zostało dokładnie umotywowane (str. 64 uzasadnienia). Ustalenia tego nie sposób jednak kwestionować. Sąd Apelacyjny nie wyklucza faktu, że w czasie swego pobytu we Włoszech oskarżona ta mogła w różnych okresach podejmować rozmaite zatrudnienia. Możliwości tych nie miała jednak zbyt dużo, zwłaszcza, że w kwietniu 2008 r. urodziła dziecko. Także i wcześniej były zapewne okresy, gdy takiej pracy zarobkowej nie wykonywała o czym świadczą nie tylko jej wyjaśnienia,

lecz także wyjaśnienia osk. I. I. (1), która podała m.in. że A. B. (3) na jej pytanie dlaczego nie pracuje cyt.: „powiedziała mi, że wprowadza do obiegu na terenie Włoch fałszywe banknoty (...) i w związku z tym nie musi pracować tak jak ja” (cytat z k. 140 Tom 35). W konsekwencji uznano, że brak podstaw do kwestionowania ustaleń o uczynieniu przez tę oskarżoną z dystrybucji fałszywych (...) stałego źródła dochodu. Przy ocenie tego ustalenia nie sposób pomijać i czasu trwania tej działalności I (praktycznie przez 4 lata – patrz: p. XVIII)

3. d) Ocena zarzutów o charakterze materialno-karnym, skierowanych przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w p. XV – XVIII zaskarżonego wyroku ze szczególnym uwzględnieniem sugestii, że zachowanie polegające na „ulepszaniu” podrobionych banknotów nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 310 § 1 kk, a także twierdzeń, że zachowanie polegające na podrobieniu banknotów Euro i późniejszym ich rozprowadzaniu stanowi jedno przestępstwo wyczerpujące znamiona art. 310 § 1 kk a nie dwa przestępstwa – jak to przyjął Sąd Okręgowy.

Nie podzielono także zarzutów skierowanych przeciwko dokonanej przez Sąd Okręgowy ocenie zachowań oskarżonej A. B. (1) z punktu widzenia norm prawa karnego materialnego.

1. Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do twierdzeń wymienionego apelującego jakoby cyt. „czynności polegającej na „ulepszeniu” fałszyfikatu w żaden sposób nie można uznać za podrobienie w rozumieniu art. 310 § 1 kk” „co ostatecznie powinno skutkować uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia czynów opisanych w punkcie XV i XVI” (cytaty ze strony 2 i 8 apelacji). Pogląd ten jest chybiony w stopniu oczywistym, a zwłaszcza zaś to stanowisko, że odpowiada za podrobienie pieniędzy ta osoba, która czynność tę podejmuje cyt. „od zera” (cytat ze strony 8 apelacji). Zważyć przecież należy, że z reguły podrabianie pieniędzy odbywa się w wielu etapach i niejednokrotnie uczestniczy w tym przedsięwzięciu szereg osób. Gdyby więc podzielić pogląd tego skarżącego za sprawcę czynu podrobienia pieniądza należałoby uznać przykładowo wyłącznie tego sprawcę, którego rola ograniczyła się do odpowiedniego przycięcia papieru, na którym naniesione zostaną później przez inne osoby określone elementy stanowiące odwzorowanie pieniądza oryginalnego. Aby wobec tego ograniczyć zakres swych rozważań pragnie Sąd Apelacyjny wyrazić pogląd, że sprawcą przestępstwa podrobienia pieniądza jest nie tylko ta osoba która wykonała zasadnicze elementy mające sugerować, że mamy do czynienia z pieniądzem oryginalnym lecz i te osoby, które dokonują dalszych czynności mających na celu nadanie temu fałszyfikatowi dodatkowych cech pieniądza oryginalnego.

2. Nie podzielono także poglądu, jakoby zachowania oskarżonej A. B. polegające na podrobieniu pieniędzy a następnie puszczeniu ich do obiegu stanowiły jedno przestępstwo, nie zaś dwa odrębne czyny – jak to przyjęto w zaskarżonym wyroku. Zachowania te różnią się sposobem dokonania a także występuje między nimi odstęp czasowy, stąd też podzielono pogląd Sądu Okręgowego, że stanowiły one dwa odrębne czyny.

3. Podobnie oceniono sugestie, jakoby zachowania przypisane osk. A. B. (1) w p. XVIII wyroku stanowiło „zjawiskową formę pomocnictwa” w rozumieniu art. 310 § 2 kk w zw. z art. 18 § 3 kk (zarzut z p. 3 – strona 4 apelacji). Oskarżona ta była konkubiną R. I. (1) i choćby z tego powodu w grupie przestępczej kierowanej przez wymienionego sprawcę odgrywała szczególnie istotną rolę. Przecież to ona w wielu wypadkach udawała się do dostawcy fałszywych Euro po ich odbiór i jej samochód niejednokrotnie był wykorzystywany do przewożenia tych fałszyfikatów. Była więc ona ważnym, elementem tej przestępczej grupy i jej zachowań nie sposób określać mianem udzielania pomocy w rozprowadzaniu podrabianych Euro. Jednym słowem – była ona współsprawcą przestępczej działalności przypisanej w p. XVIII zaskarżonego wyroku – tak jak to ustalił Sąd Okręgowy.

4. Okoliczności uzasadniające odpowiedzialność oskarżonej A. B. (1) za przestępstwa popełnione na terenie Włoch.

W tym fragmencie uzasadnienia zajmie się Sąd Apelacyjny ponadto inną kwestią, która wprawdzie nie została podniesiona w apelacji A. B. (1) jak i w pozostałych apelacjach, ale także wymaga rozważenia, zwłaszcza, że i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie poświęcono jej żadnej wzmianki. Mianowicie – dostrzeżono, że czyny przypisane tej oskarżonej popełnione zostały w pełnym zakresie bądź też częściowo poza granicami Polski, a konkretnie na terenie Włoch. Sąd Okręgowy, jak to już wyżej zasygnalizowano, kwestii tej nie rozważał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz nie stracił jej z pola widzenia (patrz: Tom 52 k. 2386-2300 i k. 2448v). Przypomnieć wobec tego należy, że w sytuacji, gdy przestępstwo zostało popełnione przez obywatela polskiego poza granicami Kraju,

warunkiem odpowiedzialności karnej jest by czyn ten był uznany za przestępstwo również przez ustawę obowiązującą w miejscu jego popełnienia (art. 109 i 111 kk). Z dokumentów nadesłanych przez Ambasadę Polską wynika, iż są uznane za przestępstwa:

- przynależność do grupy przestępczej,
- podrabianie pieniędzy,
- wprowadzanie podrabianych pieniędzy do obiegu (patrz: T. 52 k. 2380, 2386 – 2389 i k. 2448v).

Miał więc Sąd Okręgowy wszelkie podstawy, by skazać A. B. (1) za czyny przypisane w p. XIV – XVIII.

Z kolei podstawę skazania za czyn z p. XIX stanowi przepis art. 112 p. 2 i 4 kk.

5. Ocena zarzutu , że kary wymierzone A. B. (1) rażą surowością.

Zarzut ten, co już na wstępie niniejszej części uzasadnienia zasygnalizowano, jest zasadny.

Prezentując takie stanowisko, nie traci Sąd Apelacyjny z pola widzenia, że większość kar pozbawienia wolności, wymierzonych tej oskarżonej, bądź to nie odbiega w istotnym stopniu od minimum ustawowego zagrożenia, bądź też nawet orzeczonych została w rozmiarze stanowiącym takie minimum (patrz kary za czyny z art. 310 § 1 kk). Zważywszy jednak należy, że ustawowe minimum za przestępstwo z art. 310 § 1 kk należy do wyjątkowo wysokich, bo wynosi 5 lat pozbawienia wolności. W takich zaś sytuacjach, orzekając karę należy każdorazowo ze szczególną wnikliwością rozważać, czy kara orzeczona nawet w rozmiarze stanowiącym minimum ustawowego zagrożenia nie ma charakteru rażącej surowości. In concreto jednak tak się stało. Wydaje się, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł kilku okoliczności obligujących do wymierzenia A. B. (1) za czyny przypisane w p. XV i XVI kar z zastosowaniem instytucji z art. 60 § 2 i 6 kk.

1) Po pierwsze – nie uwzględniono w należyтым zakresie postawy tej oskarżonej, prezentowanej w trakcie śledztwa. Przecież praktycznie jedynie ona przyznała się w tej fazie postępowania do wszystkich zarzucanych czynów i opisała rolę jaką odegrały w tych przestępstwach inne osoby. Gdyby nie jej wyjaśnienia to jedyną podstawą dokonywania ustaleń o czynach popełnionych na terenie Włoch byłyby zeznania świadka anonimowego Nr 4. Tymczasem oczywistym jest, że taki odosobniony dowód miałby stosunkowo niewielką wartość dowodową. Natomiast w sytuacji daleko idącej zbieżności wersji przedstawionych przez oskarżoną A. B. (1) i wymienionego świadka anonimowego N. 4 miał Sąd Okręgowy podstawę do dokonywania stanowczych ustaleń o zakresie działalności przestępczej prowadzonej na terenie Włoch przez osoby oskarżone w tej sprawie.

2) Po drugie – przy ocenie kar wymierzonych tej oskarżonej nie można pomijać faktu, iż do działalności przestępczej została ona niejako „wmanipulowana” przez osobę, która z dokonywania przestępstw uczyniła metodę funkcjonowania w społeczeństwie (szerzej na temat stopnia zdemoralizowania osk. R. I. (1) w rozdziale traktującym o apelacji jego obrońcy)

3) Po trzecie – nie jest obojętna w tym względzie także dotychczasowa niekaralność wymienionej oskarżonej oraz fakt, że jest matką 3 dzieci przy czym jedno z nich ma zaledwie 4 lata (urodziło się w kwietniu 2008 r.).

Powyższe okoliczności uzasadniały zastosowanie wobec A. B. (1) dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do skazań za czyny z art. 310 § 1 kk, przy czym jako spełniające dyrektywy z art. 53 kk uznano kary po 3 lata pozbawienia wolności za każde z tych przestępstw. W tym też zakresie zaskarżony wyrok zmieniono.

Nie znaleziono natomiast podstaw do podważenia pozostałych kar wymierzonych tej oskarżonej.

W następstwie powyższej zmiany wyłoniła się konieczność orzeczenia wobec A. B. (1) nowej kary łącznej pozbawienia wolności. Wymierzono ją w rozmiarze 4 lat uznając, że taka kara uwzględniać będzie zarówno wskazania z art. 86 § 1 kk jak i art. 53 kk.

6. Powody nieuwzględnienia zarzutu, skierowanego przeciwko orzeczeniu o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu A. B. (1).

W p. LII zaskarżonego wyroku zaskarżonego wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz apelującego 3.837, 60 zł. tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej przez tego obrońcę z urzędu osk. A. B. (1). Sąd Okręgowy ustalił tę kwotę przyjmując za podstawę minimalne stawki określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie D.U. Nr 163 poz. 1348 z późn.zmianami). Obrońca oskarżonej domaga się by przyznać to wynagrodzenie w rozmiarze najwyższym z możliwych przewidzianym w § 19 p. 1 cyt. Rozporządzenia tj. w wysokości 150 % stawki minimalnej.

Wniosku tego nie uwzględniono. Sąd Apelacyjny nie neguje, że skarżący obrońca wykonywał swoje obowiązki związane z obroną osk. A. B. (1) ze znacznymi nakładami pracy. Nie sposób jednak podzielić poglądu, że zasądzona kwota 3.837, 60 zł. jest rażąco niska w porównaniu do nakładów pracy poniesionych w tej sprawie. W konsekwencji wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy.

II. Ocena apelacji wniesionej przez obrońcą osk. R. I. (1) (Tom 59 k. 3498 i n.

Apelację tę uznano za niezasadną. Przed podaniem argumentów wspierających powyższe stanowisko pragnie Sąd Odwoławczy odnieść się do rozmaitych wniosków składanych osobiście przez osk. R. I. (1) w trakcie zarówno postępowania przygotowawczego jak i podczas rozprawy przed Sądem Okręgowym, a także w trakcie postępowania apelacyjnego. Mianowicie zarzuca on jakoby dokonano ustaleń o jego winie w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, a nadto bezpodstawnie oddalano jego wnioski dowodowe. Wprawdzie apelujący obrońca tego rodzaju zarzutów w apelacji wprost nie sformułował, to jednak jest oczywistym, że gdyby istotnie postępowanie sądowe było dotknięte uchybieniami sugerowanymi przez R. I. (1), wówczas miałyby wsparcie zarzuty apelującego obrońcy, że ustalenia Sądu Okręgowego są wadliwe.

1. Rozważania nad wnioskami dowodowymi składanymi przez osk. R. I. (1).

W trakcie postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie osk. R. I. (1) wykazywał daleko idącą aktywność. Przejawiało się to m. in. w stawianiu rozmaitych zarzutów pod adresem osób prowadzących śledztwo w tym i obraźliwych (T. 9 k. 277 i T. 10 k. 432) a także w składaniu rozmaitych wniosków dowodowych, co do których od początku miał świadomość, iż bądź to nie zostaną uwzględnione, bo są bez znaczenia w sprawie, bądź też nie zostaną uwzględnione, gdyż nieznane jest miejsce pobytu wnioskowanych świadków. Zarzucał złą wolę prowadzących śledztwo, bo przykładowo nie przesłuchali J. P. (1), chociaż w trakcie niniejszego śledztwa przez pewien czas przebywał w Zakładzie karnym w G. W.. (Tom 56 k. 2804 oraz Tom IV k. 699). Wnioski składane przez tego oskarżonego w trakcie śledztwa zostały przez prokuratora oddalone postanowieniem wydanym 19.08.2010 r. (Tom 11 A k. 808 – 809). Jeszcze większą aktywność przejawiał R. I. (1) w trakcie postępowania przed Sądem Okręgowym, domagając się:

- słuchania osób wskazywanych przez świadka A – 4 oraz A. B. (1) jako należących do grupy przestępczej w początkowym jej okresie i rozprowadzających podrobione Euro we Włoszech i innych Krajach Unii (chodziło m.in. o M.F., K. G., A. K., M.S., J. P., R. K., W. M.), a także E.i A. E. – sugerowanych dostawców podrabianych Euro,
- ustalenia, czy oskarżony ten odbywał karę w tym samym zakładzie karnym co i J. P. (1), a jeżeli tak to w którym zakładzie oraz kiedy,
- przesłuchania B. K. (1) na okoliczność wynajmowania przez nią mieszkania oskarżonemu w czasie gdy przebywał on we Włoszech,

- sprawdzenia kiedy A. K. był zatrzymywany w Hiszpanii i we Włoszech,
- wszczęcia postępowania karnego przeciwko świadkowi anonimowemu A- 4 o złożenie fałszywych zeznań,
- sprawdzenie kiedy i za co byli zatrzymywani w Hiszpanii osoby legitymujące się paszportem na nazwisko K. G. (2) i I. I. (3),
- przesłuchanie Z. K. (2) na okoliczność czy w czasie gdy przebywał on we Włoszech były w jego obecności rozmowy na temat wprowadzania do obrotu fałszywych Euro.

Sąd Okręgowy uwzględnił te wnioski jedynie częściowo przesłuchując m.in. A. K. oraz M.S.. Pozostałe wnioski oddalił, zaś stanowisko swoje w tym względzie przekonująco uzasadnił (Tom 52 k. 2335 i Tom 58 k. 3172 i k. 3174).

W postępowaniu apelacyjnym oskarżony R. I. początkowo ograniczał się do składania wniosków, by Sąd Odwoławczy sprawdził zasadność decyzji prokuratora i Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia jego wniosków dowodowych. Później jednak wniósł, aby w uzupełniono materiał dowodowy:

- 1) o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania B. K. (1) w sprawie 1 Ds. 1835/10 co do wzajemnych rozliczeń między nią a tym oskarżonym na tle wynajmowania mieszkania we Włoszech,
- 2) zasięgnięcie informacji u organów wymiaru sprawiedliwości Włoch za co został skazany osk. M. B. (1),
- 3) przeprowadzenie dowodu z zeznań E. i A. E. czy byli dostawcami Euro dla oskarżonych.

Wnioski te Sąd Apelacyjny oddalił (patrz: protokoły rozpraw z 30.05.2012 r. i 28.06.2012 r.) Wydaje się, że bezzasadność wniosków co do ustalenia treści zeznań B. K. oraz co do zasięgnięcia informacji o skazaniu M. B. (1) jest oczywista i wydane postanowienie nie wymaga uzupełnienia w niniejszym uzasadnieniu.

Nieco inaczej przedstawia się kwestia wniosku co do przesłuchania osób, które wg. świadka anonimowego A-4 oraz osk. A. B. (1) miały być dostawcami podrobionych Euro. Jest bowiem oczywistym, że pożądanym byłoby pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osób, które jedynie w 2009 r. sprzedały oskarżonym w trakcie 2 dostaw łącznie blisko 1200 sztuk podrobionych banknotów o nominale po 100 Euro tj:

- 14.08.2009 r. – 200 sztuk po 100 Euro,
- 02.09.2009 r. – 969 sztuk po 100 Euro i 20 sztuk po 50 Euro.

Czynności śledcze prowadzone przez prokuratora nie doprowadziły jednak do pociągnięcia tych osób do odpowiedzialności karnej (patrz: postanowienie prokuratora z 11.08.2010 r. o wyłączeniu ze sprawy 8 osób w tym m.in. E. i A. E. do odrębnego prowadzenia – Tom 13 k. 928 – 932). Jest znamiennym, że A. B. (1), która była niejednokrotnie odbiorcą podrabianych (...) ograniczała się do ogólnikowego stwierdzenia, iż źródłem zaopatrzenia były osoby o nazwiskach E. i A. E., lecz nigdy nie podała adresu tych osób stwierdzając jedynie, iż dostawy te odbywały się w N.. W trakcie rozprawy w ogóle zanegowała, aby w zdarzeniach takich brała udział. Jest więc zrozumiałym, że Sąd Apelacyjny nie byłby w stanie wskazać organom sądowym Republiki Włoskiej jakichkolwiek danych, które pozwoliłyby na identyfikację tych osób, a tym samym ich przesłuchanie. W konsekwencji wniosek ten oddalono. W samej zaś rzeczy stwierdzić należy, że dla odpowiedzialności karnej osób oskarżonych w niniejszej sprawie objętym jest to kto był faktycznym dostawcą podrobionych (...). Ważnym jest natomiast to, że dostawy takie były, czego najdobitniejszym potwierdzeniem były m.in. zdarzenia przestępne jakie związane były z podejmowanymi przez oskarżonych w lutym w 2009 r. przedsięwzięciami mającymi na celu sprzedaż podrobionych (...) w kantorach w okolicach Z. a także sprzedaż ponad 1200 sztuk podrobionych banknotów 100 (...) i 20 sztuk banknotów o nominale 50 (...) w marcu, sierpniu i wrześniu 2009 r. świadkom anonimowym A 1, A 2 i A 3.

W konsekwencji uznano, że brak podstaw do kwestionowania decyzji prokuratora oraz Sądu Okręgowego o oddaleniu wniosków dowodowych składanych przez R. I. (1).

2. Ocena zarzutów skierowanych przez obrońcę osk. R. I. (1) przeciwko sposobowi przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka anonimowego A-4, a także zarzutów kierowanych przez R. I. (1) co do uczciwości tego świadka.

1. W niniejszej sprawie występuje 4 świadków, których tożsamość została utajniona na podstawie art. 184 kpk. W zdecydowanej większości apelacji kwestionowana jest decyzja o nadaniu takiego statusu jedynie jednemu z tych świadków tj. noszącemu symbol A- 4. Jest to zrozumiałe, albowiem nie ujawni Sąd Apelacyjny tajemnicy, gdy stwierdzi, że 3 świadków noszących symbole A 1, A 2 i A 3 to funkcjonariusze służb specjalnych. Żądanie nałożenia na skazanych obowiązku naprawienia szkody za dostarczenie tym osobom nie amfetaminy, lecz obojętnego z narkotycznego punktu widzenia produktu na rzecz Komendy Głównej Policji, fakt ten w sposób oczywisty potwierdza. Podstawowy atak skierowany został natomiast na świadka anonimowego A – 4, którego zeznania były jedną z podstaw ustaleń o funkcjonowaniu we Włoszech przestępczej grupy założonej i kierowanej przez R. I. (1) a także o osobach w niej funkcjonujących. Sąd Apelacyjny rozumie wobec tego determinację z jaką oskarżeni, a w ślad za nimi obrońcy próbują zdyskwalifikować zarówno decyzję o nadaniu statusu świadka anonimowego osobie A – 4 jak i sposób przeprowadzenia tego dowodu w postępowaniu sądowym. Zarzuty skierowane w tym względzie przez obrońcę osk. R. I. uznano za niezasadne. Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do zarzutu obrazy art. 184 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk i art. 410 kpk, polegającego na nadaniu statusu świadka koronnego świadkowi A-4 mimo braku przesłanek uzasadniających taką decyzję (zarzut 1). Przypomnieć wobec tego należy, że zgodnie z wymienionym przepisem, status świadka anonimowego może uzyskać osoba, której zeznania mogą narazić ją a także osoby jej najbliższe na niebezpieczeństwo utraty życia lub inne reakcje stanowiące zagrożenie dla zdrowia, wolności lub mienia w znacznych rozmiarach. Jest oczywistym, że warunki te w odniesieniu do świadka A-4 zostały spełnione. Przeciwnie zeznał on na okoliczności związane z funkcjonowaniem zorganizowanej grupy przestępczej, której przywódca miał skłonności do stosowania aktów przemocy (szerzej na ten temat przy analizowaniu zarzutów skierowanych przeciwko popełnieniu przez R. I. (1) przestępstwa z art. 258 kk). Nie można także pomijać faktu, że zeznania tego świadka obciążały osoby narodowości włoskiej. Wydaje się być zbędnym zwracanie uwagi na sposób postępowania we Włoszech z osobami, które obciążają członków zorganizowanych grup przestępczych. W tej sytuacji jest zrozumiałe, że osoba, która zdecydowała się na składanie zeznań w tego rodzaju sprawie, chciała zagwarantować sobie anonimowość. Stąd też decyzja prokuratora o nadaniu temu świadkowi statusu o jakim mowa w art. 184 kpk jest w pełni uzasadniona.

2. Niezasadne są także zarzuty skierowane przeciwko sposobowi przeprowadzenia tego dowodu (zarzut z p. 2 apelacji R. I. (1)). Przypomnieć należy, że dla zapobieżenia dekonspiracji świadka Nr 4 przesłuchano go w drodze pomocy sądowej z wykorzystaniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie i przez wideokonferencję (Tom 57 k. 2970). Przesłuchanie to trwało 2 dni tj. 10 i 11 października 2010 r. (k. 3049-3055 i 3060 – 3064 Tom 57). Wcześniej Sąd Okręgowy zwrócił się do oskarżonych i obrońców, aby sformułowali na piśmie pytania do tego świadka. Pytania takie sformułowali zarówno osk. R. I. (1) (k. 2430 T. 52 oraz Tom 53 k. 2716, 2717, 2718) jak i jego obrońcy (Tom 52 k. 2402-2403 i Tom 56 k. 2808-2809). Uczynili to również niektórzy inni oskarżeni oraz ich obrońcy. To prawda, że Sąd Okręgowy część z tych pytań, skierowanych do świadka A-4 uchylił. Podjęte w tym względzie decyzje były jednak merytorycznie zasadne, albowiem celem pytających było uzyskanie danych pozwalających na zdekonspirowanie tego świadka (patrz: w/w karty protokołów rozpraw z 10 i 11.X. 2010 r.) Decyzja Przewodniczącego miała więc umocowanie w art. 370 § 4 kpk, w zw. z art. 184 § 3 kpk i art. 170 § 1 p. 1 kpk.

W podsumowaniu więc stwierdzić należy, że zarzuty procesowe zawarte w p. 1 i 2 apelacji obrońcy osk. R. I. (1) uznano za chybione.

3. Nie podzielnio także zarzutów o charakterze merytorycznym, kierowanych osobiście w licznych pismach przez osk. R. I. (1) co do rzetelności zeznań świadka anonimowego A-4. M.in. zarzuca on, że o nieprawdziwości relacji tego świadka świadczą jego twierdzenia, jakoby jednym z dilerów R. I. (1) miał być M. S. (2). Tymczasem podnosi on, że wymieniony świadek okoliczności tej nie potwierdza. Istotnie – M. S. (2) nie potwierdził, aby źródłem zaopatrywania się przez niego w podrobione (...) na terenie Włoch był R. I. (1). Jest jednak znamienym, że przyznał on, iż R.

I. (1) znał z okresu swego pobytu we Włoszech a także zeznał, iż fałszywe (...) nabywał w (...), a więc w tej samej miejscowości, w której zamieszkiwał R. I. (1). Zeznał ponadto, iż że słyszenia wie iż R. I. (1) i A. B. (1) płacili w sklepie fałszywymi pieniędzmi (patrz: przesłuchanie M. T. 54 ujawnione w trakcie rozprawy Tom 56 k. 2816). Przedstawione okoliczności, odnoszące się do osoby M. S. (1), nie dowodzą więc, że świadek anonimowy nie posiada rzetelnej wiedzy na temat przestępczej działalności R. I. (1) a także osób funkcjonujących w jego grupie. Można dorozumiewać, że swymi zeznaniami zmierza wymieniony świadek do zatajenia, że dostawcą fałszywych (...), wysyłanych przez niego m.in. do rodziny w Polsce, był właśnie R. I. (1). Tego rodzaju solidarność w środowisku przestępczym nie jest przecież czymś wyjątkowym.

3. ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o popełnieniu przez R. I. (1) czynów przypisanych mu w p. I, II, III, V, i VI wyroku.

Na wstępie tego fragmentu uzasadnienia zauważyć należy, że ewentualne ograniczenie lektury apelacji obrońcy osk. R. I. (1) do treści p. V, w którym zawarty jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mogłoby sugerować, iż skarżący ten kwestionuje jedynie:

1. fakt przechowywania przez R. I. (1) podrobionych banknotów Euro u T. i I. I. (1) (fragment czynu z p. III),
2. przynależność tego oskarżonego do zorganizowanej grupy przestępczej (czyn z p. I wyroku),
3. przywłaszczenia cudzych dokumentów (czyn z p. VI wyroku).

Całościowa analiza tej apelacji a zwłaszcza wskazany na wstępie jej zakres wskazuje jednak, iż kwestionuje on ustalenia o winie R. I. (1) w zakresie 5 przypisanych mu przestępstw (p. I, II, III, V, i VI wyroku). W ślad za przyznaniem tego oskarżonego nie podważa on sprawstwa tego oskarżonego jedynie w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w p. IV tj. odnoszącego się do udziału w podstępnym wyłudzeniu z Ambasady Polskiej w (...) paszportów.

W tej sytuacji przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego będą wszystkie kwestionowane ustalenia o winie R. I. (1). Przy tej okazji odniesie się Sąd Odwoławczy do zarzutu zawartego w p. 1 sugerującego, jakoby bezpodstawnie uznano, że tzw. „ulepszanie” podrobionych banknotów wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 310 § 1 kk. Przypomnieć w tym miejscu należy, że podobny zarzut sformułował obrońca osk. A. B. (1) (co było już przedmiotem wcześniejszych rozważań w niniejszym uzasadnieniu).

3. a) Rozważania odnoszące się do trafności ustaleń o założeniu przez R. I. (1) zorganizowanej grupy przestępczej i kierowaniu nią, zajmującej się głównie podrabianiem i rozprowadzaniem sfalszowanych banknotów Euro (czyn z p. I).

1. Przypomnieć należy, że Sąd Okręgowy ustalił, iż R. I. (1), poczynając od początku 2005 r. a kończąc na 2 września 2009 r. założył a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się podrabianiem i rozprowadzaniem we Włoszech, Polsce i innych Krajach Unii Europejskiej sfalszowanymi banknotami (...) (p. I wyroku).

Apelujący kwestionuje te ustalenia. Zarzuca przy tym, że na potwierdzenie tych ustaleń brak miarodajnych dowodów. Wywodzi równocześnie, że Sąd Okręgowy przecenił znaczenie faktu kontaktów osk. R. I. z różnymi osobami, gdyż u ich podstawy leżały związki rodzinne z tymi osobami a nie powiązania przestępcze. Argumentów tych nie podzielono. Systematyzując a częściowo i uzupełniając argumentację przedstawioną w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zwrócić należy uwagę na:

- 1) po pierwsze – szczególne predyspozycje psycho-fizyczne oskarżonego R. I. (1), pozwalające na kierowaniu przez niego zorganizowaną grupę przestępczą,
- 2) po drugie – określone uwarunkowania, sprzyjające założeniu i funkcjonowaniu grupy przestępczej (głównie czas pobytu oskarżonego we Włoszech i odpowiedni dobór członków grupy),

3) po trzecie – charakterystyczne cechy i zasady funkcjonowania struktury organizacyjnej założonej i kierowanej przez R. I. (1), uzasadniające określenie jej mianem zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 kk.

Ad. 1) Na potwierdzenie tezy, że oskarżony R. I. posiadał szczególne predyspozycje do założenia i kierowania grupą przestępczą - przedstawiono w trakcie procesu szereg dowodów i okoliczności.

a) Przede wszystkim zauważyć należy, że jest to osoba, która od najmłodszych lat wchodziła w konflikt z prawem. Po raz pierwszy dopuścił się kradzieży z włamaniem w 1990 r. a więc w chwili ukończenia 17 lat. Sąd Apelacyjny nie dysponuje danymi o jego zachowaniu z lat wcześniejszych, gdy był nieletnim. Można jednak domniemywać, że nie były to zachowania prawidłowe, skoro już to pierwsze skazanie za przestępstwo popełnione przez 17 latka zakończyło się wydaniem wyroku skazującego na bezwzględną karę roku pozbawienia wolności (sprawa II K 470/90 Sadu Rejonowego w Dzierżoniowie). Fakt odbycia tej kary i zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia w dniu 15.03.1991 r., nie wpłynęły wychowawczo na tego oskarżonego. Potwierdzeniem takiej oceny są kolejne skazania i związane z nimi pobyty w zakładach karnych. Stopień demoralizacji R. I. (1) najdobitniej obrazuje fakt skazania go i to dwukrotnie w 1997 r. w warunkach z art. 60 § 2 dkk a więc jako tzw. multirecydywistę. Treść zapisów w karcie karnej a także treść wyroków wskazuje, że z działalności przestępczej, prowadzonej w latach 1990 – 96, uczynił on metodę funkcjonowania w społeczeństwie (patrz: karta karna Tom 8 k. 82 – 83 oraz odpisy wyroków Tom 10 k. 418 – 429). Można odnieść wrażenie, że jedynie fakt wyjazdu do Włoch w 1998 r., podyktowany chęcią uchylenia się od odbycia kar, wymierzonych w 1997 r., spowodował, że po tej dacie nie popełnił on przestępstw w Polsce.

b) Nie tylko stopień demoralizacji tego sprawcy był czynnikiem sprzyjającym popełnieniu przestępstwa przypisanego mu w p. I wyroku. Cechuje go nadto bezwzględność, a nadto brak jakichkolwiek zahamowań w kontaktach z innymi osobami. Przy realizacji swoich celów jest skłonny do stosowania przemocy fizycznej. Można sobie wyobrazić jaki jest on w kontaktach z osobami, z którymi współdziała a także uzależnionymi od niego, skoro nawet wobec przedstawicieli organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości a także służb więziennych nie ma żadnych zahamowań. Wyjątkowego tupetu wymaga wysłanie w trakcie śledztwa korespondencji, podlegającej cenzurze, w której, prowadzącego to śledztwo prokuratora, określa się mianem „sku....la” i „gejem” (Tom 9 k. 227). Administracja Aresztu Śledczego w Ś. w swej opinii stwierdza z kolei, że oskarżony ten jest konfliktowy, nakłania innych skazanych do wystąpień przeciwko porządkowi panującemu w placówce penitencjarnej, określa go mianem aroganta, manipulującego innymi osobami (opinia A.Ś. w (...).04.2011 r. ujawniona przez Sąd k. 2448v Tom 52 oraz k. 2383).

Opinia powyższa znalazła daleko idące potwierdzenie w zeznaniach J. F. (1). Przebywał on w tej samej celi co R. I. (1). Stwierdził on m.in. że w trakcie tego pobytu wymieniony sprawca zaczął podporządkowywać sobie pozostałych osadzonych, przy czym wobec osób mu się sprzeciwiających stosował przemoc (Tom 51 k. 2257). W postępowaniu sądowym oskarżeni z reguły starają się maskować swój prawdziwy charakter. Oskarżony R. I. (1) też taką postawę czasami przyjmuje, gdy przeprosza Sąd za swe zachowanie. Z reguły jednak postępuje wyjątkowo impulsywnie, zwłaszcza wówczas, kiedy tok postępowania sądowego niezgodny jest z jego oczekiwaniami a przy tym nie powstrzymuje się od używania sformułowań wulgarnych. Bezskuteczna w tym względzie okazała się nawet kara porządkowa orzeczone względem niego przez Sąd Okręgowy. Potwierdzeniem takich ustaleń są niektóre z tych zachowań R. I. (1), zarejestrowane w protokołach rozpraw. W trakcie jednej z rozpraw, gdy oskarżony M. I. tj. brat osk. R. I. (1) złożył wniosek o umożliwienie kontaktu z konkubiną wymieniony oskarżony zareagował wyjątkowo gwałtownie żądając cyt. „dajcie mu wreszcie widzenie... dajcie mu to k...wa” (Tom 51 k. 2173). Z kolei, gdy wyjaśnienia składała I. I. (1), po zadaniu kolejnego pytania przez prokuratora, osk. R. I. (1), bez pozwolenia Sądu zwrócił się do tej oskarżonej cyt. „nie odpowiadaj więcej na jego pytania”, zaś prokuratorowi zarzucił, że cyt. „ty k...wa wp....leś nas do aresztu” a potem jeszcze kilkakrotnie krzyknął „k...wa” zaś od pozostałych zażądał cyt. „nie mówcie więcej do nich” (k. 2195 Tom 51). Innym razem niezadowolony z decyzji sądowych zwrócił się do sędziego przewodniczącego ze słowami „my tu siedzimy dwa lata człowieku” (k. 2730 Tom 56).

Dane powyższe potwierdzają prawdziwość zeznań świadka anonimowego A-4, ze posłuszeństwo członków grupy przestępczej wymuszał on przemocą.

c) O tym zaś, że miał on możliwości stosowania przemocy przekonał się Sąd Apelacyjny w trakcie rozprawy, widząc jego warunki fizyczne. Jak sam oświadczył mierzy 185 cm i waży 100 kg (k. 2470 T. 52). Należy do osób wyjątkowo dobrze zbudowanych. Sprawia wrażenie mężczyzny bardzo mocnego – za takiego też się sam uważa (k. 2470 T. 52).

Ad. 2) Wyżej wyrażono stanowisko, że kolejnymi czynnikami sprzyjającymi funkcjonowaniu tej grupy przestępczej były: długotrwały czas pobytu R.I. we Włoszech i odpowiedni dobór ludzi realizujących zadania grupy. Już wcześniej wspomniano, że grupa została założona w 2005 r. a więc po upływie 7 lat od chwili, gdy oskarżony ten zjawił się we Włoszech. Przez ten czas zapewne zdołał poznać osoby funkcjonujące w strukturach zorganizowanej przestępczości tego Kraju i nawiązać przestępcze kontakty. Jest bowiem mało prawdopodobnym, by osoba której wcześniejsze życie sprowadzało się praktycznie do popełniania przestępstw, zmieniła styl swego zachowania jedynie z powodu zmiany miejsca pobytu.

Drugą przesłanką, sprzyjającą powstaniu i funkcjonowaniu grupy to, że w jego otoczeniu była stosunkowo liczna grupa znajomych i krewnych, których sytuacja majątkowa była trudna. W tym miejscu należy polemicznie odnieść się do twierdzeń zarówno obrońcy tego oskarżonego jak i innych apelujących, że u podstaw bliskich kontaktów osk. R. I. (1) nie leży relacje o charakterze przestępczym, lecz związki rodzinne i przyjacielskie. Przykłady grup przestępczych, zwłaszcza z terenu Włoch, wskazują przecie, że główną podstawą ich założenia i funkcjonowania najczęściej są właśnie związki rodzinne i przyjacielskie łączące ich członków. Wobec tego fakt, że takie relacje występowały w grupie przestępczej R. I. (1) nie tylko nie obala trafności ustaleń, dokonanych w tym względzie przez Sąd Okręgowy, lecz wręcz przeciwnie – ustalenia te wspiera. Powiązania rodzinne wzmacniają bowiem poczucie lojalności, zaufania i solidarności między poszczególnymi osobami tej przestępczej struktury. Charakter związków, łączących R. I. (1) z członkami tej grupy, obrazują poniższe dane dotyczące tych osób:

- M. I. – brat R. I. (1)

- A. B. (3) – konkubina R. I. (1)

- R. B. (1) – brat A. B. (3) tj. konkubiny R. I. (1)

- S. B. (1) – wujek A. B. (3)

- R. W. (1) – jego zmarła siostra J. była konkubiną R. B. (1)

- S. G. (1) – jedyny obcy i nie mieszkający w tej samej miejscowości, związany z R. I. (1) zapewne z powodu prowadzenia na równie szeroką skalę działalności przestępczej i równie często skazywany (szerzej na ten temat przy ocenie apelacji S. G.)

- oskarżona T. i I. I. (1) wprawdzie nie zostały uznane za winne przynależności do tej grupy, lecz za współdziałające z R. I. (1) przy dystrybucji podrobionych pieniędzy, to także osoby mu najbliższe – T. I. (1) to jego matka, a I. I. (1) – to szwagierka tego oskarżonego,

- osk. T. K. – kuzyn R. I. (1),

- pozostałe oskarżone osoby nie należały wprawdzie do grona najbliższych krewnych R. I. (1), lecz były bliskimi jego znajomymi z uwagi na zamieszkiwanie w tej samej miejscowości tj. P..

Ad. 3) W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano takie charakterystyczne cechy i zasady funkcjonowania tej struktury organizacyjnej, którą założył i kierował R. I. (1), wskazujące, że była to grupa przestępcza o jakiej mowa w art. 258 kk (patrz: strony 3 oraz 47-53 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Oskarżony stworzył bowiem system

zasad, mających zapewnić właściwe i sprawne funkcjonowanie tej struktury organizacyjnej oraz zabezpieczyć ją przed dekonspiracją. Przejawiało się to m.in. w:

1) zapewnieniu właściwego doboru składu osobowego. Zajmował się tym głównie jego brat tj. osk. M. I., który mógł przyjeżdżać do Polski (w przeciwieństwie do osk. R. I. (1) ukrywającego się przed osadzeniem w zakładzie karnym) i tu w P. angażował ludzi do grupy,

2) zorganizowaniu dostaw podrobionych Euro, głównie od dostawcy z N. tak by uniemożliwić ujawnienie wszystkich sprawców na wypadek interwencji policji (był określony podział ról),

3) instruowaniu członków grupy co do sposobu rozprowadzania podrobionych Euro (obowiązek pozbycia się rachunków sklepowych w razie udanego wprowadzenia Euro do obrotu),

4) wprowadzaniu zasad wynagradzania członków grupy, w tym m.in. nagradzanie szczególnie skutecznych, oraz karania – czasami fizycznie osób mało aktywnych w rozprowadzaniu podrobionych Euro,

5) instruowaniu członków grupy na wypadek ujawnienia przestępczego wprowadzenia „podróbki” do obrotu – bezwzględny zakaz ujawniania źródła pochodzenia podrabianego (...) a także informowanie o członkach grupy (zapewne z tego powodu osk. M. B. (1) został skazany we Włoszech jedynie za niewielki fragment swej przestępczej działalności tj. za wprowadzenie do obrotu jednego podrobionego banknotu o nominale 20 (...))

6) zorganizowaniu tzw. „hurtowych” dostaw podrobionych Euro tak by do minimum ograniczyć ryzyko ujawnienia przestępstwa i osób biorących w nim udział. (...) tego przykładem były m.in.:

a) działania podjęte w lutym 2009 r. kiedy to w rejon Z. i okolic udały się 2 grupy osób z których jedna zajmowała się sprzedażą podrobionych Euro w Kantorach a druga grupa stanowiła swego rodzaju zabezpieczenie (szerzej na ten temat w dalszej części uzasadnienia)

b) sposób przeprowadzenia w sierpniu i wrześniu 2009 r. dostaw podrobionych Euro do Polski i dostarczenia ich określonym osobom w rejonie B. (także były 2 grupy osób). Znamiennym jest przy tym fakt, że sam osk. R. I. (1) stworzył taki system zaopatrywania grupy w podrabiane Euro a także dystrybucji tych „podróbek”, który zabezpieczał go przed dekonspiracją. Z reguły bowiem nie on odbierał te podrobione banknoty i nie on fizycznie banknoty te dostarczał nabywcom.

7) zorganizowaniu zasad „ulepszania” podrobionych banknotów tak by skuteczniejsza była ich dystrybucja. Jest przy tym niesporne, że we wszystkich tych przedsięwzięciach musiało brać udział po kilka osób. Każdorazowo skład osobowy tej struktury był uzupełniany, gdy któryś z jej członków nie był w stanie uczestniczyć w jej przedsięwzięciach.

Podstawą dokonanych w tym względzie ustaleń były:

- zeznania świadka anonimowego A-4,

- wyjaśnienia A. B. (1), składane w śledztwie,

- okoliczności towarzyszące wprowadzeniu podrobionych Euro do obrotu w lutym 2009 r. kiedy to 2 grupy osób zajmowały się ich sprzedażą w Kantorach (...) i okolicach tego miasta,

- okoliczności związane ze sprzedażą w marcu 2009 r. podrobionych Euro anonimowym świadkom, w których uczestniczyli S. G. i R. B. (1),

- okoliczności dwukrotnych dostaw z Włoch i sprzedaży anonimowym świadkom ponad 1200 sztuk podrobionych Euro zaistniałe w sierpniu i wrześniu 2009 r.

2. Fakt kwestionowania ustaleń o winie oskarżonego w zakresie przestępstwa przypisanego R. I. (1) w p. I obliuguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku (nakaz z art. 447 § 1 kpk). Rozważono wobec tego czy trafna jest ocena prawna zachowania tego oskarżonego. Na pytanie powyższe udziela Sąd Apelacyjny odpowiedzi twierdzącej. Przypomnieć należy, iż sprawcą tego uznano za założyciela oraz kierującego zorganizowaną grupą przestępczą. Fakt zakwalifikowania tej działalności za występki z art. 258 § 3 kk jest więc w pełni uzasadniony. Nie sposób przy tym kwestionować ustalonego przez Sąd Okręgowy czasu trwania tej działalności, chociaż R. I. (1) w licznych swych pismach eksponował fakt osadzenia go w zakładzie karnym w okresie od marca do lipca 2009 r. Treść zeznań świadka J. F. wskazuje jednak, iż w trakcie odbywania tej kary nie zaniechał R. I. (1) kierowania swoją grupą. Zapewniał bowiem tego osadzonego, że ma nadal nieograniczone możliwości zorganizowania dostawy każdej ilości podrobionych Euro (J. F. T. 51 k. 2254-2257 oraz k. 2264). Nie stracono z pola widzenia także faktu, że grupa R. I. (1) założona została na terenie Włoch. Zważyć jednak należy, że czyn taki stanowi również przestępstwo w tamtym Kraju (patrz: rozważania co do winy A. B. (1) p. 4 „Okoliczności uzasadniające odpowiedzialność A. B. (1) za przestępstwa popełnione na terenie Włoch”.

Dyrektywa z art. 447 § 1 kpk obliuguje nadto do rozważenia czy kara wymierzona termu oskarżonemu za czyn z art. 258 § 3 kk nie razi surowością. Na pytanie to również udzielono przeczącej odpowiedzi. Przypomnieć należy, że został on skazany za założenie oraz kierowanie funkcjonującą przez ponad 4 lata grupą przestępczą na 5 lat pozbawienia wolności. Jest to więc kara oscylująca w środkowych rejonach ustawowego zagrożenia. Przy uwzględnieniu wysokiego stopnia szkodliwości przestępstwa przypisanego R. I. (1) w p. I zaskarżonego wyroku a także stopnia jego demoralizacji (co wcześniej wykazano) orzeczona kara winna być uznana za realizującą wskazania art. 53 kk.

W konsekwencji zaskarżony w tej części wyrok, przy braku przesłanek z art. 439, 440 i 454 kpk, utrzymano w mocy.

3. b) Ocena zasadności wniosku apelującego obrońcy o uniewinnienie oskarżonego R. I. (1) od przypisanego mu w p. III wyroku przestępstwa wprowadzenia do obrotu podrobionych banknotów Euro.

Ten przejaw przestępczej działalności jest wprawdzie przedmiotem p. III zaskarżonego wyroku, lecz zostanie on przedstawiony wcześniej niż przestępstwo przypisane w poprzednim tj. II punkcie tego wyroku. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje bowiem, iż „ulepszanie” podrobionych (...) nastąpiło nieco później niż akty wprowadzania takich „podróbek” do obrotu. „Ulepszanie” to było bowiem reakcją na wypadki ujawnienia niektórych prób wprowadzenia podrobionych (...) do obrotu. Zastrzec się jednak należy, że ten odstęp czasowy był nieznaczny o czym świadczy zbliżony czas popełnienia przestępstw przypisanych R. I. (1) w p. II i III zaskarżonego wyroku.

1. Wracając do meritum, zauważa Sąd Apelacyjny, że R. I. (1) nie przyznał się do jakiegokolwiek udziału we wprowadzaniu do obrotu podrobionych banknotów (...). Nie przyznał się on do zdecydowanej większości stawianych mu zarzutów (potwierdził jedynie winę w zakresie „wyłudzenia” paszportów w Ambasadzie Polski w R.). Jego postawa nie uszła jednak uwadze Sądu Okręgowego. Co więcej Sąd ten dostrzegł, iż taki styl zachowania w kontaktach z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości był podstawową zasadą postępowania tego oskarżonego. Także członkom swej grupy przestępczej nakazywał by kategorycznie negowali swą winę. Sąd Apelacyjny zdaje sobie sprawę z faktu, iż powyższa okoliczność a także wysoki stopień demoralizacji tego sprawcy oraz uprzednia wielokrotna karalność i częste pobyty w zakładach karnych, nie są podstawą, by z góry krytycznie oceniać wiarygodność jego wersji. Dla oceny tych wyjaśnień nie są to jednak okoliczności obojętne. W samej zaś rzeczy stwierdzić należy, że wyjaśnienia osk. R. I. (1) pozostawały w sprzeczności do zeznań A. B. (1) (jego konkubiny) świadka anonimowego A-4, osk. W. (...), osk. T. K., osk. I. I. (1) (szwagierka R. I. (1)), świadków anonimowych A-1 i A-3 oraz świadka J. F. (1). Oskarżona A. B. (1) i świadek Anonimowy A-4 w sposób szczegółowo opisywali rolę R. I. (1) przy dystrybucji podrobionych (...). Wg. tych osób wymieniony sprawca zajmował się przede wszystkim działalnością organizatorską w procesie wprowadzania tych podrobionych banknotów do obrotu. Przejawy tych działań przedstawiono we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia tj. w p. 3 „a” gdy oceniano zarzuty skierowane co do ustaleń o winie R. I. (1) w zakresie założenia i kierowania grupą przestępczą. Unikając więc zbędnych powtórzeń, odwołuje się Sąd Apelacyjny do tych

wcześniejszych fragmentów niniejszego uzasadnienia. Wyjaśnienia i zeznania pozostałych 4 osób w/w stanowią pośrednie potwierdzenie wersji podanych przez A. B. (1) i świadka A. A-4.

Opisują oni bowiem rolę R. I. (1):

- w czasie kilku transakcji, gdy dochodziło do odbioru podrobionych Euro od dostawcy z N. oraz transporcie tych „podróbek” do Polski,

- w czasie, gdy doszło do sprzedaży 100 tysięcy (...) (faktycznie było to 965 banknotów po 100 (...) i 20 sztuk o nominałach 50 (...)).

Z wyjaśnień tych i zeznań wynika, że oskarżony ten unikał tzw. „detailed” wprowadzenia podrobionych Euro do obrotu i zajmował się organizowaniem tego przestępnego przedsięwzięcia. Zachowywał przy tym daleko posuniętą ostrożność unikając bezpośredniej styczności z tymi podrobionymi pieniędzmi (co już wcześniej sygnalizowano w p. 3a).

Na zakończenie tego fragmentu uzasadnienia, zauważyć należy, że zarówno R. I. jak i jego obrońca w swych wystąpieniach podczas postępowania apelacyjnego kładą główny nacisk na podważeniu argumentów mających zdyskwalifikować wartość zeznań świadka A. A – 4 a także wyjaśnień A. B. (1). To prawda, że te dwa dowody mają ważne znaczenie. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego ważniejsze jednak wnioski wynikają z wyjaśnień i zeznań pozostałych osób wymienionych w tym fragmencie uzasadnienia. Opisują oni bowiem rolę jaką odegrał ten sprawca w trakcie konkretnych zdarzeń jakie miały miejsce w 2009 r. a związanych z wprowadzeniem do obrotu wyjątkowo dużych ilości podrobionych (...). Najmniej informacji mamy na temat roli jaką odegrał ten sprawca w trakcie, gdy dochodziło do prób sprzedaży podrobionych (...) w lutym 2009 r. w Kantorach w Z., J. i okolicach. Z zeznań A. B. (1) wynika, że tego dnia w tamten rejon udało się dwoma samochodami 6 oskarżonych. W jednym jechali S. B. (1), M. I. i W. (...), a drugim poruszali się R. I. (1), R. B. (1) i R. W. (1). Wprawdzie sprzedają fałszywych (...) zajmowali się oskarżeni S. B., M. I. i W. (...), lecz materiał zdjęciowy z hoteli oraz zeznania recepcjonistów wskazują, iż trzech pozostali oskarżeni w tym i R. I. (1) nocowali z nimi w tych samych hotelach. Można więc dorozumiewać, że osk. R. I. (1) zachowując tę samą co zwykle ostrożność „zabezpieczał” całe przestępcze przedsięwzięcia, a nie jest przy tym wykluczone, że w samochodzie, którym się poruszał miał przygotowaną jeszcze kolejną partię podrobionych (...) w wypadku, gdyby S. B., M. I. i W. (...) sprzedali w Kantorach posiadane „podróbki”. Gdyby jednak nawet nie posiadali oni w swoim samochodzie dalszej partii podrobionych (...), to fakt ich współdziałania we wprowadzeniu takich „podróbek” (...) w okolicach Z. w lutym 2009 r. jest oczywisty. Powyższe ustalenie znajduje ponadto silne wsparcie w tym fragmencie wyjaśnień osk. W. K., w którym podaje on pochodzenie tych podrobionych (...). Mianowicie była to pozostała część z przesłanej do Polski w styczniu 2009 r. w tzw. busie kursującym na trasie Włochy – Polska partii 200 sztuk podrobionych (...) o nominale po 100 (...). Część z tych podrobionych (...) została w Polsce sprzedana, zaś pozostała partia była przedmiotem tych transakcji w Kantorach w J., R. i Z. (patrz: wyjaśnienia W. (...) z 8.10.2009 r. Tom 2 k. 76-80).

Jeszcze bardziej oczywisty jest udział R. I. (1) w aktach dostawy podrobionych Euro w sierpniu i wrześniu w 2009 r. z Włoch do Polski, a także przy sprzedaży takich „podróbek” w dniu 02.09.2009 r. na terenie handlowym (...) koło W.. Dowody i argumenty przedstawione w tym względzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wymagają uzupełnienia w niniejszych pisemnych motywach. W podsumowaniu stwierdzić należy, zarzuty apelującego obrońcy a także zawarte w licznych pisemnych oświadczeniach składanych osobiście przez R. I. (1) do Sądu Odwoławczego, uznano za niezasadne

2. Fakt kwestionowania ustaleń o winie tego oskarżonego obliguje do całościowej oceny zaskarżonego w tej części wyroku (art. 447 § 1 kpk).

W tym zakresie stwierdzić należy, że nie sposób kwestionować oceny prawnej tego przestępstwa. Uzupełniając argumenty przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniesienia wymaga jedynie fakt, że także wg. prawa Republiki Włoskiej przestępstwem jest wprowadzenie do obrotu podrobionych pieniędzy (patrz: p. 4 rozważań co

do A. B. (1)). Nie sposób przy tym kwestionować faktu zakwalifikowania tego przestępstwa jako popełnionego w warunkach z art. 65 kk i to z 2 powodów:

- po pierwsze – z uwagi na dokonanie tego przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,
- po drugie - dlatego, że z działalności tej uczynił wymieniony sprawca stałe źródło dochodu. Analiza zgromadzonych dowodów, a zwłaszcza wyjaśnień A. B. (1) i zeznań świadka anonimowego A- 4 dowodzi, że z wprowadzania do obrotu podrobionych Euro uczynił R. I. (1) praktycznie podstawowe źródło utrzymania. Wydaje się, iż nawet jeżeli podejmował w latach 2005 – 2009 jakąkolwiek pracę, to jedynie dla zamaskowania podstawowej swojej działalności związanej z dystrybucją fałszywych Euro.

Dyrektywa zawarta w art. 447 § 1 kpk obliguje także do rozważenia czy nie rażą surowością kara i środki karne wymierzone temu sprawcy za przestępstwo z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Przypomnieć należy, iż za przestępstwo to skazany został R. I. na:

a) kary:

- 8 lat pozbawienia wolności,
- 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda;

b) środki karne:

- przepadek korzyści z tego przestępstwa w wysokości 100 tyś. zł.
- obowiązek solidarnego naprawienia szkody przez zapłatę 8.700 zł. na rzecz M. H..

Rozstrzygnięcia te nie budzą zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. To prawda, że kara 8 lat pozbawienia wolności oscyluje w górnych granicach ustawowego zagrożenia. Zważyć jednak należy, że w tym zakresie występują nadto 2 przesłanki upoważniające do nadzwyczajnego obostrzenia tej kary, a więc mogła być orzeczona nawet w rozmiarze 15 lat pozbawienia wolności. Już we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia zwrócono uwagę na uprzednią wielokrotną karalność R. I. (1) i znaczny stopień jego demoralizacji (patrz: rozważania dotyczące popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 kk). Przy ocenie orzeczonej kary nie można pomijać również stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa będącego przedmiotem rozważań w niniejszym fragmencie uzasadnienia. O rozmiarach działalności przestępczej R. I. (1) w zakresie dystrybucji fałszywych Euro najdobitniej świadczą nawet te 3 zdarzenia, które zostały ujawnione w 2009 r. tj.:

- sprzedaż podrobionych Euro w Kantorach w okolicach Z.,
- sprzedaż 200 podrobionych banknotów Euro o nominale po 100 Euro świadkom anonimowym A-1, A-3 w sierpniu 2009 r.
- sprzedaż 965 podrobionych banknotów o nominale po 100 Euro i 20 banknotów o nominale po 50 Euro świadkom anonimowym A-1 i A-3 2 września 2009 r.

Przy takiej skali działalności przestępczej tego sprawcy nie budzą zastrzeżeń także orzeczenia co do grzywny oraz odnośnie finansowych środków karnych.

3. c) Ocena zasadności zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu R. I. (1) za czyn z art. 310 § 1 kk – p. II zaskarżonego wyroku.

1. Już wcześniej zasygnalizowano, że przestępcza działalność R. I. (1), dotycząca podrobionych Euro, nie ograniczyła się jedynie do wprowadzenia ich do obrotu, lecz nadto polegała na ich „ulepszaniu”. Apelacja co do rozstrzygnięcia z p. II jest mało precyzyjna. Ograniczono się w niej jedynie do podniesienia zarzutu prawa karnego materialnego.

Mianowicie – skarżący zdaje się zarzucać, iż cyt. „ingerencja przypisywana oskarżonemu w sfalszowany materiał będący w posiadaniu sprawcy” nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 310 § 1 kk. Gdyby więc ograniczyć ocenę tej apelacji do tego wprost sformułowanego zarzutu, można byłoby dojść do wniosku, iż obrońca nie kwestionuje ustaleń o przedsięwzięciach podjętych przez R. I. (1) na rzecz „ulepszania” tych nabywanych w N. sfalszowanych banknotach Euro. Byłaby to jednak uproszczona interpretacja tej apelacji, a przy tym odbiegałaby od postawy prezentowanej przez osk. R. I. (1). Ten przecież kategorycznie i konsekwentnie przeczy, aby miał jakikolwiek związek z podrobieniem Euro i wprowadzaniem ich do obrotu. Przedmiotem rozważań będą więc obie te kwestie, a więc:

- po pierwsze, czy trafne są ustalenia o udziale R. I. (1) w „ulepszaniu”, nabywanych w N., podrobionych Euro,
- po drugie – czy zasadny jest pogląd, jakoby ustalone przez sąd przejawy „ingerencji” oskarżonych w sfalszowane egzemplarze Euro nie wyczerpywały znamion przestępstwa z art. 310 § 1 kk.

1. Z opinii ekspertów występujących w niniejszej sprawie wynika, że zabezpieczone egzemplarze podrobionych banknotów Euro, które były przedmiotem wprowadzenia do obrotu, były wysokiej jakości. Nie oznacza to jednak, że były na tyle dobre, aby w każdym wypadku mogły być skutecznie wprowadzone do obrotu. Zresztą – fakt stosunkowo niewielkiej skuteczności wprowadzenia ich do obrotu przez kantory rejonu Z. stanowi tego potwierdzenie (na kilka prób tylko jedna okazała się skuteczna). Niezależnie od tego, nie sposób ustalić, czy egzemplarze „podróbek”, które wprowadzono do obrotu we Włoszech i innych Krajach Unii były tej samej jakości co egzemplarze zabezpieczone w sprawie w związku z ujawnionymi wypadkami wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro na terenie Polski, w okresie od lutego do września 2009 r. O tym zaś, że wypadki ujawnienia procedury wprowadzenia tych podrobionych Euro do obrotu się zdarzały, świadczą nie tylko zeznania świadka anonimowego A-4 i wyjaśnienia A. B. (1), lecz nadto fakt skazania osk. M. B. przez sąd włoski za wprowadzenie do obrotu podrobionego banknotu 20 Euro. Nie ma więc racjonalnych powodów, aby odmówić wiary wyjaśnieniom A. B. (1), a także zeznaniom świadka anonimowego A-4, że dla poprawy wskaźników skuteczności wprowadzenia do obrotu podrobionych banknotów Euro podjął osk. R. I. (1) decyzję aby te egzemplarze „ulepszać” (tak określały tę czynność świadek anonimowy A-4 i oskarżona A. B. (1)). Działania te przybierały formę:

a) poprawiania kreski pionowej na podrobionych banknotach tak by była ona wyczuwalna przez dotyk, poprzez nakładaniu na nią warstwy bezbarwnego lakieru oraz dodatkowym tłoczeniu wypukłości w następstwie użycia odpowiedniego noża z ząbkami (tym zajmowali się R. I. (1) i A. B. (1)),

b) poprawianiu kolorowego znaku, w którym umieszczony był nominał na banknocie 100 Euro, tak by nie tracił on swej ostrości. W tym zakresie do działalności przestępczej włączono fachowca – plastyka tj. osk. J. B. (1). On był współautorem odpowiedniego szablonu.

Trafność powyższych ustaleń wspierają nadto:

- osk. J. B. swymi wyjaśnieniami ze śledztwa,

- św. J. F. (1), któremu R. I. (1) zwierzał się podczas pobytu w zakładzie karnym, że osobnik o pseudonimie (...) (taki zaś nosi osk. J. B. (1) tak podrabia (...), że wyglądają jak autentyczne (Tom 51 k. 2254 – 2257 i Tom 52 k. 2376 oraz Tom 52 k. 2448).

W tym stanie rzeczy uznano, że brak podstaw do kwestionowania ustaleń co do przedsięwzięć podejmowanych przez R. I. (1) w zakresie „ulepszania” podrobionych banknotów Euro, nabywanych w N..

2. Niezasadne są także te wywody apelującego, które sprowadzają się do wyrażenia poglądu, iż przedstawione wyżej manipulacje na nabywanych w N. podrobionych Euro a określane mianem „ulepszania” są obojętne z karno-materialnego punktu widzenia. Pogląd obrońcy osk. R. I. (1) jest zbliżony w tym względzie do poglądu innych obrońców, w tym i wcześniej rozważonego stanowiska obrońcy osk. A. B. (1). W tym miejscu odwołuje się wobec tego

Sąd Apelacyjny do argumentów przedstawionych w rozdziale poświęconym apelacji obrońcy A. B. (1) (p. 3 d. – ocena zarzutów o charakterze karno-materialnym skierowanych).

3. Z uwagi na dyrektywę zawartą w art. 427 § 1 kpk rozważono ponadto czy kara wymierzona osk. R. I. (1) za zbrodnię z art. 310 § 1 kk nie razi surowością. Przypomnieć należy, że za przestępstwo to został on skazany na 8 lat pozbawienia wolności. Jest to więc kara, która w sposób istotny przekracza minimum ustawowego zagrożenia określone w art. 310 § 1 kk. Nie ma jednak żadnych merytorycznych przesłanek, aby karę tę kwestionować. Stopień społecznej szkodliwości działalności przestępczej tego rodzaju z uwagi na czas jej trwania oraz rozmiary jest znaczny. Przy ocenie tej kary nie może być pomijany także stopień demoralizacji osk. R. I. (1) (odwołuje się w tym względzie Sąd Apelacyjny do wcześniejszych fragmentów swego uzasadnienia, w tym zwłaszcza poświęconych ustaleniom o założeniu i kierowaniu przez tego sprawcę zorganizowaną grupę przestępczą).

W konsekwencji, utrzymano w mocy orzeczenie zawarte w p. II zaskarżonego wyroku.

3.d). Ocena zarzutów podniesionych przeciwko skazaniu R. I. (1) za przestępstwa przypisane w p. V i VI zaskarżonego wyroku, a skierowane przeciwko wiarygodności dokumentów (czyny z art. 270 § 1 kk oraz art. 275 kk).

Również i te zarzuty obrońcy R. I. (1) są chybione i to w stopniu oczywistym.

1. Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszym rzędzie do ustaleń będących podstawą skazania za czyn przypisany w p. V. Przypomnieć na wstępie należy, że w trakcie przeszukań dokonanych:

- w mieszkaniu osk. T. K. (1) ujawniono pakunek z dokumentami, wśród których było m.in. prawo jazdy wystawione na nazwisko (...), lecz z fotografią osk. R. I. (1),

- u osk. M. I. ujawniono dowód osobisty na nazwisko (...), ale opatrzoney fotografią osk. R. I. (1), przy czym przeprowadzona ekspertyza a także przesłuchanie J. R. i A. P. dowiodły, iż wykorzystano w tym zakresie zagubione dowody tych osób.

Wniosek apelującego obrońcy o niewinność R. I. (1) od tego przestępstwa pozostaje w oczywistej opozycji nie tylko do wyników powyższych przeszukań, lecz przede wszystkim i do treści wyjaśnień osk. R. I. (1). Przecież ten sprawca przyznał się i to podczas rozprawy, że w/w dowód osobisty „wyrobił” mu nieznany Rosjanin za 1000 zł. (k. 2152 – 2155 T. 51).

Nie sposób przy tym przyjąć, aby wymieniony sprawca nie miał nic wspólnego z prawem jazdy na nazwisko (...) (nazwisko jego brata) skoro dokument ten był zaopatrzony w jego fotografię. Przypomnieć w tym miejscu należy, że JR. I. (1) od 1998 r. ukrywał się na terenie Włoch w związku z prawomocnie wymierzoną mu w Polsce karą pozbawienia wolności. Ewentualne posługiwanie się w Polsce prawem jazdy wystawionym na swoje nazwisko wiązało się z ryzykiem zatrzymania. Stąd też wyłudził on nie tylko paszport na nazwisko brata tj. I. I. (3) (czyn z p. IV), lecz nadto „wyrobił” wspomniane wcześniej prawo jazdy na to samo nazwisko. Aby zabezpieczyć się przed dekonspiracją „wyrobił” również wcześniej wspomniany dowód osobisty na nazwisko J. R..

2. Nie sposób kwestionować także ustaleń, będących podstawą skazania za czyn z p. VI. Przypomnieć w tym względzie należy, że w trakcie przeszukania dokonanego we wrześniu 2009 r. u T. K. (1) ujawniono przesyłkę, w której znajdowały się dokumenty wymienione w p. VI zaskarżonego wyroku. W śledztwie wyjaśniał ten oskarżony, że otrzymał je w marcu 2009 r. od kierowcy „busa” z informacją, że stanowią one własność R. I. (1) (k. 163 – 164 T. 4). Było to w czasie, gdy R. I. (1) przyjechał do Polski i został zatrzymany w celu odbycia kar wymierzonych w 1997 r. Przypomnieć w tym miejscu należy, że w lipcu 2009 r. a więc po 4 miesiącach wyszedł on na wolność w związku z udzieloną przerwą w odbywaniu kary, sugestie oskarżonego, jakoby dokumenty te miała przekazać B. K. (1), aby spowodować postępowanie karne brzmiały wyjątkowo miało przekonywująco a przy tym pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami, złożonymi na tę okoliczność przez A. B. (1). Mianowicie wyjaśniła ona tę kwestię nawet inaczej niż wspomniany wcześniej T. K.. Mianowicie podała, że we wrześniu 2008 r. osk. R. I. (1) przekazał za pośrednictwem kierowcy „busa” jeżdżącego

na trasie Włochy-Polska przesyłkę z dokumentami wśród których był dokument zmarłego M. K.. Wcześniej, był on jednym z kilku dystrybutorów podrabianych Euro „pracujących” w grupie R. I. (1). Paszport tego zmarłego a także inne dokumenty nadał R. I. do Polski za pośrednictwem kierowcy wspomnianego busa. Odbiorcą tej przesyłki miał być właśnie T. K. (1). Przekazanie tej przesyłki T. K. (1) odbyło się obecności A. B. (1) (patrz: wyjaśnienia A. B. (1) T. 21 k. 397-398). Sąd Okręgowy dał wiarę tym wyjaśnieniom i taką ich ocenę zaakceptował Sąd Apelacyjny (patrz: stosowne argumenty odnoszące się do oceny wiarygodności wyjaśnień A. B. (1) w rozdziale poświęconym jej apelacji).

W samej zaś rzeczy zauważyć należy, że u podstaw przywłaszczenia tych dokumentów przez R. I. (1) legły zapewne te same powody, które zadecydowały o dokonaniu fałszerstw przypisanych temu sprawcy w p. IV i V zaskarżonego wyroku. Jeszcze raz przypomnieć należy, że wymieniony sprawca ukrywał się przed polskim wymiarem sprawiedliwości od 1998 r. Można więc dorozumiewać, iż przywłaszczone dokumenty planował wykorzystać do dokonania fałszerstw podobnych jak opisane w p. V zaskarżonego wyroku.

3. Fakt kwestionowania winy co do tych dwóch przestępstw obliguje do rozważenia zasadności kar, wymierzonych za nie w p. V i VI zaskarżonego wyroku. Oceniając pod tym kątem zaskarżony wyrok przypomnieć należy, iż obu tych przestępstw dopuścił się R. I. (1) w obciążających okolicznościach określonych w art. 65 § 21 kk tj. w związku z funkcjonowaniem w zorganizowanej grupie przestępczej. Przeciż dla uniknięcia dekonspiracji umożliwiającej kontynuowanie działalności przestępczej i to zarówno w Polsce jak i we Włoszech musiał ten sprawca posługiwać się sfałszowanymi dokumentami. Sposób popełnienia fałszerstw będących przedmiotem przestępstwa przypisanego w p. V dowodzi, że podstawą tych sfałszowanych dokumentów były cudze dowody osobiste lub cudze prawo jazdy. Za przestępstwa te wymierzono mu kary:

- w p. V na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w p. VI na podstawie art. 275 § 1 i 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk – rok pozbawienia wolności.

Kary te wprawdzie przekraczają minimum ustawowego zagrożenia oznaczone w art. 270 § 1 kk i art. 275 kk lecz ich wysokość nie może uchodzić za rażąco niewspółmierną do stopnia zawinienia oskarżonego a także stopnia jego demoralizacji.

3. e) Rozważania nad zasadnością zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XLVII zaskarżonego wyroku, a więc zapewne co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.

Na wstępie wyjaśnić należy powody, dla których w powyższym tytule użyto sformułowania z którego mogłaby wynikać wątpliwość co do zakresu zaskarżenia. Ta wątpliwość rodzi się na tle sformułowania zawartego w rzuceniu apelacji traktującej o zakresie zaskarżenia. Mianowicie obrońca stwierdza, że zaskarża wyrok m.in. cyt. „zakresie wymierzonych oraz w zakresie zasądzenia kosztów procesu tj. XLVII tenoru wyroku”. W zarzutach a także uzasadnieniu apelacji kwestia ta nie została w żaden sposób uzupełniona. Wydaje się być jednak oczywistym, że skarżącemu chodziło wyłącznie o wysokość kary łącznej pozbawienia wolności, bo o niej traktuje p. XLVII wyroku. Nie skarży on zapewne orzeczenia co do kosztów procesu, bo taka apelacja byłaby podejmowaniem czynności na niekorzyść oskarżonego, a więc byłaby prawnie niedopuszczalna. Zważyć przecież należy, że R. I. (1) został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych (p. LIII wyroku). Stąd też uznano, że zarzuca apelująca obrońca, iż kara łączna pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu razi surowością.

Sąd Apelacyjny poglądu tego nie podziela.

Zgodnie ze wskazaniem zawartym w art. 86 § 1 kk kara łączna pozbawienia wolności mogła być wymierzona R. I. (1) w rozmiarze od 8 lat (w takim rozmiarze zostały wymierzone temu skazanemu 2 kary tj. w p. II i III zaskarżonego wyroku) do lat 15 (suma zbiegających się kar jednostkowych skorygowana przez ograniczenie zawarte w/w przepisie tj: 5 lat + 8 lat + 8 lat + rok i 6 miesięcy + rok i 6 miesięcy + rok). Sąd Okręgowy wymierzając temu oskarżonemu jako karę łączną 12 lat pozbawienia wolności zastosował więc zasadę asperacji przy czym stanowisko swoje w niezbędnym

zakresie uzasadnił (strona 73 uzasadnienia). Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw, by karę tę uznać za rażąco surową. Zważył przecież należy, że zbiegające się przestępstwa są różnych rodzajów, albowiem:

- czyn z art. 258 § 3 kk to przestępstwo p-ko tzw. porządkowi publicznemu,
- czyny z art. 310 § 1 kk oraz art. 310 § 2 kk (p. II i III wyroku) to przestępstwa przeciwko obrotowi pieniędzmi przy czym część z nich popełniona została w związku z oszustwami (art. 286 § 1 kk),
- czyny opisane w p. IV, V i VI to przestępstwa skierowane przeciwko wiarygodności dokumentów.

Zważyć przy tym należy, że Sąd Apelacyjny nie podziela poglądów, jakoby przy wymiarze kary łącznej należało pomijać dyrektywy zawarte w art. 53 kk, odnoszące się do celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawarte w niektórych judykatach, a także w doktrynie poglądy, że wpływ na wymiar kary mają jedynie charakter związków podmiotowo-przedmiotowych i czasowych między zbiegającymi się przestępstwami nie ma bowiem należytego wsparcia w przepisach rozdziału IX kk. Stąd też oceniając orzeczoną łączną karę pozbawienia wolności nie stracił Sąd Apelacyjny z pola widzenia m.in. wysokiego stopnia demoralizacji oskarżonego R. I. (1) a także długotrwałego czasu prowadzenia przez niego działalności przestępczej, a więc nie pominięto dyrektyw z art. 53 kk.

Z drugiej równocześnie strony nie podzielono sugestii zawartej w apelacji prokuratora, jakoby kara łączna wymierzona temu sprawcy razila łagodnością - o czym przy okazji analizowania apelacji oskarżyciela publicznego.

III. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy osk. J. B. (1) (Tom 60 k. 3537-3543).

Apelację obrońcy osk. J. B. uznano za niezasadną. Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Odwoławczy następujące argumenty:

1. Co do zarzutu obrazy art. 170 kpk z uwagi na oddalenie wniosku dowodowego o powołanie biegłego z zakresu badania porównawczego pisma.

Podstawą sformułowania powyższego zarzutu była niżej przedstawiona sytuacja procesowa.

Mianowicie w trakcie rozprawy osk. J. B. (1) nie przyznał się do żadnego z zarzuconych mu przestępstw. Wyjaśnienia takie odbiegały od prezentowanych przez niego w śledztwie, stąd też zaczęto odczytywać mu protokoły wyjaśnień, składanych w poprzedniej fazie postępowania. Pierwszych wyjaśnień, składanych w dniach 16.12.2009 r. nie kwestionował, co wydaje się być zrozumiałe, gdyż tego dnia nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu przestępstw (k.36-38 i 45 – 47 Tom 31). Zakwestionował natomiast prawdziwość wyjaśnień składanych także tego samego dnia, lecz w późniejszej porze (k. 70-78) oraz 11.01.2010 r. (k. 86 – 91 Tom 31), kiedy to potwierdzał swój udział w podrabianiu Euro a nadto przyznał, iż od swoich znajomych także mieszkańców P., konkretnie K. G. (2) i W. ps. (...) miał wiedzę, iż zajmowali się oni wprowadzaniem do obrotu podrabionych Euro za co otrzymali od osk. R. I. (1) uzgodnione z nim wynagrodzenie. Wyjaśnił on równocześnie, że R. I. (2) miał zaopatrywać się w podrabiane Euro w N..

Wyjaśnień tych jednak w trakcie rozprawy nie podtrzymał, przecząc aby je składał. Zarzucił, iż niektóre z podpisów nie zostały złożone przez niego. Praktycznie potwierdził jedynie fakt złożenia podpisu na k. 78 i jak również i to, że zawarte na tej karcie oświadczenie o zgodności protokołu z treścią wyjaśnień on sporządził (k. 2167 Tom 51). Podtrzymał również prawdziwość swych wyjaśnień złożonych 14 lipca 2010 r. a więc tych które miały miejsce po upływie 6 miesięcy od czasu gdy przyznawał się do winy, albowiem tego dnia ponownie wrócił do tej pierwszej wersji, że nic go nie łączyło z działaniami związanym z podrabianiem Euro (k. 156 – 160 Tom 31 oraz k. 2168 Tom 51).

W związku z powyższą postawą osk. J. B. obrońca jego złożył w dniu 5 maja 2011 r. wniosek o dopuszczenie dowodu cyt. „z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego na okoliczność czy podpisy a także oświadczenia pod protokołami przesłuchań zostały złożone przez tego oskarżonego” (cytat z opinii k. 2405 Tom 52).

Postanowieniem z dnia 11 maja 2011 r. Sąd Pierwszej Instancji wniosek ten oddalił (Tom 52 k. 2471). Wprawdzie niektóre fragmenty uzasadnienia podjętego w tym względzie rozstrzygnięcia mogą budzić zastrzeżenia natury procesowej (np. stwierdzenie Sądu, że dowód z opinii biegłego nie jest przydatny do ustalenia, że oskarżony składał wyjaśnienia w dniu 16.12.2009 r. przed funkcjonariuszami (...), bo przecież nie w tym problem, czy składał wyjaśnienia, lecz to czy, złożone podpisy i oświadczenia pod protokołami, zostały nakreślone jego ręką), ale merytorycznie decyzja ta jest zasadna z następujących powodów:

a) po pierwsze – nie sposób wytłumaczyć powodu dla którego obrońca domaga się, by badano oświadczenia składane pod protokołami przesłuchań, albowiem oskarżony w trakcie rozprawy przyznawał, że jest ich autorem, podobnie jak nie kwestionował on podpisów składanych pod tymi oświadczeniami. Podważał natomiast fakt sporządzenia podpisów zawartych na wcześniejszych stronach tych protokołów. Świadczy o tym niniejszy fragment jego wyjaśnień z rozprawy po odczytaniu wyjaśnień z k. 70 – 74 i 74 -78 Tom 31 (poprzednio Tom 10) cyt. „Pamiętam, że podpisywałem ten protokół. Dokonałem też takiej odręcznej adnotacji jak odczytano. Podpis pod tym moim oświadczeniem jest moim podpisem. Te podpisy na poprzednich stronach protokołu już raczej nie są moim podpisem” (cytat z k. 2167 Tom 51). Podobne oświadczenie złożył co do podpisów odnoszących się do protokołów zawartych na k. 86 – 91 T. 31 – dawniej T. 10, stwierdzając, iż jest autorem podpisu na ostatniej stronie tego protokołu (k. 2168 T. 51).

b) po drugie – w samej zaś rzeczy, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy, mimo mało precyzyjnego uzasadnienia de facto uznał, iż w sprawie brak merytorycznych podstaw z art. 193 § 1 kpk do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. Mianowicie - przypomnieć należy, że dowód z opinii biegłego przeprowadza się jeżeli stwierdzenie określonych okoliczności wymaga wiadomości specjalnych. In concreto ani Sąd Okręgowy ani też Sąd Apelacyjny nie mają żadnych wątpliwości co do faktu, iż wszystkie podpisy złożone na protokołach przesłuchań kwestionowanych przez oskarżonego są na tyle identyczne, że nie ma żadnej wątpliwości, iż złożone zostały przez tę samą osobę. O tym, że wątpliwości takich nie miał Sąd Okręgowy, świadczy treść przedmiotowego protokołu rozprawy, gdy została podniesiona przez J. B. kwestia jego wątpliwości co do niektórych podpisów. Mianowicie Sąd ten zwrócił uwagę wymienionemu oskarżonemu, że cyt. „jest to czytelny podpis imieniem i nazwiskiem, jest on wyraźny i jednocześnie wizualnie wszystkie te podpisy wyglądają na naniesione przez tą samą osobę” (cytat z k. 2167).

W tym miejscu należy wyrazić pogląd, że dowód z opinii biegłego dopuszcza się przy zaistnieniu przesłanek z art. 193 § 1 kpk, a więc wówczas gdy określona kwestia wymaga wiadomości specjalnych. Kiedy wobec tego Sąd dochodzi do wniosku, iż dla wyjaśnienia określonych okoliczności wystarcza wiedza o charakterze ogólnym, to dowodu z opinii biegłego nie przeprowadza. Jednym słowem – oddalenie wniosku o powołanie biegłego nie następuje wg. podstaw z art. 170 § 1 kpk, lecz na zanegowaniu podstaw z art. 193 § 1 kpk do przeprowadzenia dowodu. Podobnie rzecz będzie przedstawiała się z powołaniem innego biegłego, którego opinia nie satysfakcjonuje strony. Przeprowadzenie takiego nowego dowodu z opinii innego biegłego będzie dopuszczalne tylko wówczas, gdy zaistnieją przesłanki określone w art. 201 kpk, zaś oddalenie wniosku o powołanie innego rzeczoznawcy nie nastąpi wg. podstaw z art. 170 kpk, lecz przez wskazanie, że brak przesłanek wymienionych w/w przepisie.

Na marginesie podnieść dodatkowo należy, iż Sąd Okręgowy niezależnie od tego, że nie miała wątpliwości co do autorstwa podpisów pod protokołami przesłuchań osk. J. B. (1), to dodatkowo na tę okoliczność przesłuchał funkcjonariuszy biorących udział w tych przesłuchaniach (świadczenie: S. M., k. C., J. K. k. 24421 – 2448 Tom 52). Świadczenie ci zeznali, iż przesłuchania oskarżonych w tym J. B. (1) odbywały się z zachowaniem wymogów prawem przewidzianych.

W konsekwencji uznano, że chybiony jest zarzut, jakoby oddalenie wniosku o powołanie biegłego z zakresu badania pisma ręcznego stanowiło uchybienie procesowe, a przy tym by ograniczono w ten sposób prawo osk. J. B. do obrony.

2. Ocena zarzutu, że fakt uchylenia przez Sąd Okręgowy niektórych pytań, skierowanych do świadka anonimowego A-4, stanowił uchybienie procesowe i naruszał prawa oskarżonego do obrony.

Zarzut wymieniony w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia powołany jest w kilku apelacjach. M.in. podobne argumenty w tym względzie sformułowali obrońca oskarżonego R. I. (1) (patrz: wcześniejsze rozważania). Co do zasadności tego zarzutu wypowiedział Sąd Apelacyjny swoje stanowisko w odnośnych fragmentach swego uzasadnienia (patrz: co do apelacji R. I. (1) p. III ust. 2 „Ocena zarzutów skierowanych przez obrońcę R.I. przeciwko sposobowi przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka anonimowego A-4). Stanowisko tam wyrażone zachowuje swą aktualność i w odniesieniu do apelacji obrońcy osk. J. B. (1). Uzupełniająco jedynie podnieść należy, że Sąd Okręgowy wezwał strony do sformułowania na piśmie pytań do świadka A-4. Niektórzy z obrońców oraz oskarżonych pytania takie sporządzili. Oskarżony J. B. i jego apelujący obrońca tego nie uczynili. Pytania takie formułowali natomiast do wymienionego świadka w trakcie jego przesłuchania przed Sądem (Tom 57 k. 3049 – 3055 i 3060 – 3064). Stwierdzić należy, że na zdecydowaną większość pytań zarówno apelującego obrońcy jak i samego osk. J. B. (1) świadek A-4 udzielał odpowiedzi. Praktycznie rzecz biorąc Sąd Okręgowy uchylił jedynie jedno pytanie oskarżonego J. B. (1), które brzmiało, „dlaczego świadek w tym momencie przypominał sobie dopiero o jakichś szablonach, skoro w śledztwie o nich nie zeznawał” (k. 3063 T. 57). Merytoryczna zasadność uchylenia tego pytania nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. Przecież to właśnie ten oskarżony wcześniej zadał pytanie świadkowi A-4 na temat sposobu w jaki J. B. i pozostałe osoby „ulepszały” banknoty (...) (k. 3054 v). Na pytanie to świadek A-4 udzielił stosownej odpowiedzi stwierdzając, iż sprawcy cyt. „mieli prawdopodobnie jakiś szablon” (k. 3062 T. 57). Jeżeli nawet w śledztwie świadek o tym szczególnie nie wspominał, to fakt ten nie uzasadniał, by kwestię nadal wyjaśniać, bo podanie takiego dodatkowego szczegółu nie daje podstaw do stawiania zarzutu, iż świadek zeznaje odmiennie niż wcześniej. Nie było więc podstaw z art. 391 § 1 kpk, aby świadek A-4 wyjaśniał powód, dla którego, na skutek pytań oskarżonego J. B., podał dodatkowe szczegóły, dotyczące sposobu fałszowania (...). Zasadnie wobec tego uznano, że pytanie to zmierza do przedłużenia toku rozprawy i w konsekwencji zostało uchylone (k. 3063 T. 57).

3. Ocena zarzutów skierowanych pod adresem skazania osk. J. B. za czyn z art. 310 § 1 kk tj. udział w fałszowaniu Euro.

W tym fragmencie uzasadnienia odniesie się Sąd Apelacyjny zarówno do zarzutu skierowanego przeciwko ustaleniom o udziale J. B. w tzw. „ulepszaniu” podrobionych egzemplarzy banknotów Euro, jak i do twierdzeń, że tego rodzaju działania są obojętne z prawnokarnego widzenia i nie wyczerpują znamion przestępstwa z art. 310 § 1 kk.

1. Przede wszystkim stwierdzić należy, że chybione są argumenty skierowane przeciwko ustaleniom o udziale J. B. (1) w procesie tzw. „ulepszania” podrobionych banknotów Euro. W apelacji nie podniesiono bowiem pod adresem tych ustaleń żadnej takiej okoliczności, która nie była przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego.

Zważyć przecież należy, że:

a) po pierwsze – na poparcie ustaleń o winie J. B. (1) odwołano się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, do:

- wyjaśnień tego oskarżonego, składanych w śledztwie, w których przyznał się on do roli jaką odegrał w procesie „ulepszania” nabywanych przez R. I. (1), podrobionych banknotów Euro,

- wyjaśnień ze śledztwa osk. A. B. (1), która kilkakrotnie opisywała rolę jaką odegrał w „ulepszaniu” podróbek Euro osk. J. B.. Nie można przy tym wyolbrzymiać znaczenie jej błędnych przypuszczeń, iż oskarżony ten wyjeżdżał do Włoch. Przecież nigdy nie wyjaśniała, aby wyjazdy te odbywały się w jej obecności,

- konsekwentnych zeznań świadka anonimowego A-4, który w trakcie rozprawy podał nawet więcej okoliczności i szczegółów związanych z rolą odgrywaną przez J. B. w procedurze „ulepszania” fałszywych Euro (co już zasygnalizowano wcześniej i co dostrzegł nawet ten oskarżony w trakcie rozprawy),

- zeznań świadka J. F. (1), któremu osk. R. I. (1) w trakcie pobytu w zakładzie karnym chwalił się, iż posiada w grupie wysokiej klasy fachowca od „podróbek” o pseudonimie (...) (takim zaś posługuje się J. B.),

b) po drugie – Sąd Okręgowy nie stracił z pola widzenia postawy demonstrowanej w trakcie rozprawy przez oskarżonych J. B. i A. B. (1) którzy dowołąli swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Powody takiej postawy oskarżeni ci nie

byli w stanie wyjaśnić. Sąd też zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że ich wersja ze śledztwa jest prawdziwa, zwłaszcza, że znalazła wsparcie w zeznaniach 2 świadków w/w. W samej zaś rzeczy wydaje się, iż u podstaw zmiany postawy tych oskarżonych legły bezprawne działania podejmowane w trakcie niniejszego postępowania (nie wyłączając fazy śledztwa) przez osk. R. I. (1). Na poparcie tego stanowiska przedstawiono stosowne argumenty w poprzednim fragmencie uzasadnienia, gdy zacytowano jedno z zachowań tego sprawcy wzywającego wszystkich oskarżonych do milczenia. O tym zaś, że pobyt w areszcie śledczym nie stanowi należytego zabezpieczenia przed nawiązywaniem kontaktów, dowodzi nie tylko praktyka sądowa, lecz nadto treść informacji skierowanej do Sądu Okręgowego przez A. Ś. w S. informującego o problemach w zakładach penitencjarnych związanych z zapewnieniem warunków uniemożliwiających nawiązywanie bezprawnych kontaktów przez aresztowanych (Tom 52 k. 2376 i 2448).

2. Apelujący obrońca osk. J. B., tak jak i wcześniej przedstawieni obrońcy A. B. i R.I. prezentuje pogląd, jakoby czynności, podejmowane przez tych oskarżonych, a mające uczynić, posiadane egzemplarze, podrobionych banknotów Euro, jeszcze dokładniej imitujące oryginalne pieniądze, były obojętne z prawnego punktu widzenia, a w żadnym razie nie wyczerpują znamion zbrodni z art. 310 § 1 kk. Jeszcze raz powtórzyć więc należy stanowisko wypowiedziane w tym względzie w poprzednich fragmentach uzasadnienia, że argumenty przedstawione w tym względzie i przez tego apelującego, są chybione w stopniu oczywistym. Sąd Apelacyjny nie neguje faktu, że falsyfikaty, którymi dysponował osk. R. I. (1) były wysokiej klasy. Fakt ten potwierdzają biegli z tej dziedziny, a także fakt skutecznej ich sprzedaży w ilości 20 sztuk po 100 Euro 9 lutego 2009 r. w jednym z Kantorów w R.. Nie oznacza to jednak, że były idealne czego dowodzą inne próby sprzedaży tych „podróbek” w Kantorach w rejonie Z., a także fakt „wpadek” niektórych z osób z grupy R. I. (1) przy wprowadzaniu ich do obrotu na terenie Włoch, Francji i Hiszpanii (o czym zeznawał świadek anonimowy A-4, a także wyjaśniał osk. J. B. i czego dowodzi fakt skazania we Włoszech osk. M. B.). Jest więc zrozumiałym, że dla poprawy skuteczności wskaźników wprowadzenia do obrotu tych podróbek podejmowano rozmaite przedsięwzięcia, ustalone przez Sąd Okręgowy, a mające na celu ich „udoskonalenie”, aby możliwie dokładnie imitował banknot oryginalny. Tego typu działania w sposób oczywisty wyczerpują znamiona podrobienia pieniędzy w rozumieniu art. 310 § 1 kk. Uzupełniająco odwołuje się Sąd Apelacyjny do swych wcześniejszych rozważań przedstawionych w tej kwestii w rozdziałach traktujących o apelacjach obrońcy A. B. (1) i obrońcy R. I. (1).

3. Fakt kwestionowania ustaleń o winie osk. J. B. (1) w zakresie przestępstwa z art. 310 § 1 kk, przypisanego mu w p. XXVII zaskarżonego wyroku, obliguje do rozważenia czy kara wymierzona temu sprawcy nie razi surowością (art. 447 § 1 kpk). Na pytanie to Sąd Apelacyjny udziela odpowiedzi przeczącej. Zważyć przecież należy, że za zbrodnię tę wymierzono temu apelującemu oskarżonemu 5 lat pozbawienia wolności, a więc karę stanowiącą minimum ustawowego zagrożenia określone w/w przepisie, zaś podstaw do zastosowania w tym względzie przy wymiarze kary wskazań, zawartych w art. 60 kk, zdecydowanie brak. Trudno przecież uznać by rola J. B. była podrzędna a pomoc mało znacząca, skoro właśnie on jako fachowiec – plastik odgrywał w przedsięwzięciu udoskonalenia „ podróbek” Euro rolę wiodącą.

4. Rozważania nad argumentami skierowanymi przeciwko ustaleniom o przynależności J. B. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez R. I. (1) (p. XXVI wyroku).

1. W apelacji kwestionowane są w całości ustalenia o winie J. B. (1) w zakresie obu zarzucanych czynów, w tym i co do jego przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej. Skarżący wywodzi, iż dowody na których oparł się Sąd Okręgowy są niewiarygodne.

W kwestii wiarygodności poszczególnych dowodów wypowiedział Sąd Apelacyjny swoje stanowisko w poprzednich fragmentach uzasadnienia odnosząc się m.in. do zarzutów skierowanych pod adresem rzetelności przesłuchania J. B. (1) czy też odnośnie sposobu przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. A-4, jak i co do wiarygodności wyjaśnień A. B. (1). Stanowisko wyrażone w tym względzie zachowuje swą aktualność i w niniejszym fragmencie uzasadnienia, albowiem wymienione dowody stanowią także podstawę ustaleń o przynależności J. B. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez R. I. (1).

2. Niezależnie od podważania wiarygodności dowodów, będących podstawą ustaleń o winie J. B. w zakresie przestępstwa przypisanego mu w p. XXVI tj. wyczerpującego znamiona art. 258 § 1 kk, w apelacji zarzucono, że Sąd Okręgowy nie dostrzega cyt: „różnicy pomiędzy ewentualnym współsprawczym popełnieniem czynu zabronionego a jego popełnieniem w ramach grupy charakteryzującej się cechami wskazującymi na niezbędną minimum jej organizacji w rozumieniu art. 258 § 1 kk” (cytat z apelacji k. 3543 T. 59). Zarzut ten również jest chybiony. To prawda, że nie każdy fakt współdziałania kilku osób przy popełnieniu przestępstwa dowodzi istnienia między nimi szczególnej więzi uzasadniającej uznanie tych osób ze strukturą organizacyjną o znamionach określonych w art. 258 kk. In concreto jednak charakter relacji łączących J. B. (1) z osk. R. I. (1) i pozostałymi członkami jego grupy dowodzi, że oskarżony ten był świadom swego uczestnictwa w tej samej strukturze organizacyjnej. Świadczą o tym:

1) po pierwsze – wyjaśnienia tego oskarżonego tj. J. B. (1), z których wynika, iż miał on nie tylko kontakty z R. I. (1) i A. B. (1), lecz także z innymi osobami z tej grupy, które informowały go o działalności przestępczych prowadzonych przez tę grupę (dotyczy kontaktów z K. G. (2) i W. ps. (...)). Wymieniony sprawca znał źródło zaopatrywania grupy w podrobione banknoty Euro a także sieć dystrybutorów oraz Kraje, w których „podróbki” te były rozprowadzone, a również sposób dystrybucji,

2) po drugie – zeznania świadka J. F. (3), który podał, iż R. I. (1) informował go o swojej „pace” a więc osobach należących do jego grupy, wskazując, iż jedną z tych osób jest plastyk o pseudonimie (...) (a taki nosi J. B. (1) – zapewne z powodu długości włosów – obserwacja Sądu Apelacyjnego),

3) po trzecie – wniosek o przynależności J. B. (1) do grupy przestępczej wynika także z analizy zasad obowiązujących w tej strukturze organizacyjnej. Zważyć należy, że R. I. (1) stworzył szczególną strukturę opartą na zasadzie ścisłego przestrzegania jego poleceń. Jest nie do pomyślenia, aby współdziałał on z osobą, która nie przestrzegałaby zasad przez niego ustalonych, zwłaszcza, że osoba ta zajmowała się szczególnie ważną częścią działalności przestępczej, prowadzonej przez grupę (co już wcześniej stwierdzono).

W konsekwencji uznano, że brak podstaw do kwestionowania ustaleń o popełnieniu przez J. B. (1) przypisanego mu przestępstwa z art. 258 kk.

3. Fakt kwestionowania ustaleń o winie tego oskarżonego w zakresie czynu przypisanego w p. XXVI obliuguje więc do rozważenia, czy kara wymierzona temu sprawcy za przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej nie razi surowością (art. 447 § 1 kpk). Przypomnieć wobec tego należy, że Sąd Okręgowy skazał wymienionego oskarżonego za przedmiotową przynależność do tej grupy na 2 lata pozbawienia wolności. Kary tej nie sposób kwestionować, gdy uwzględni się fakt roli jaką sprawca ten odgrywał w strukturze organizacyjnej kierowanej przez R. I. (1).

5. Ocena kary łącznej wymierzonej J. B. (1) (p. XLVII).

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa mógł Sąd Okręgowy wymierzając J. B. (1) karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze od 5 lat (najsurowsza z kar – p. XXVII) do 7 lat (suma zbiegających się kar: 5 lat + 2 lata). Fakt skazania na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, a więc najniższą z możliwych, powoduje, iż kara ta żadną miarą nie może uchodzić za rażąco surową.

W konsekwencji, przy braku przesłanek do korygowania lub uchyleń tego wyroku w oparciu o art. 439, 440 i 454 kpk zaskarżony wyrok co do J. B. (1) utrzymano w mocy (z wyłączeniem orzeczenia co do kosztów sądowych – o czym przy analizowaniu apelacji prokuratora).

IV. Ocena apelacji obrońcy osk. M. I. (Tom 59 k. 3477-3481).

Apelację uznano za niezasadną z następujących powodów.

1. co do zarzutu skierowanego pod adresem sposobu przesłuchania świadka incognito A-4.

Zarzut powyższy niezasadny jest i to w stopniu oczywistym. Mianowicie skarżący sugeruje jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 171 § 6 kpk polegającej cyt: „na niezasadnym uchyleniu pytań M.I. do świadka incognito Nr. 4, mimo, że były one istotne dla sprawy, a jednocześnie nie miały charakteru sugerującego, ani nie zmierzały do dekonspiracji tego świadka” (cytat z apelacji k. 3478), przy czym zdaniem tego apelującego cyt. „Nie można wykluczyć, że odpowiedzi świadka incognito Nr 4 na uchylone pytania oskarżonego dałyby Sądowi Okręgowemu możliwość innej oceny, a nawet zdeprecjonowania w zakresie mocy dowodowej” (cytat z uzasadnienia tej apelacji k. 3480).

Przede wszystkim w apelacji tej sugeruje się jakoby Sąd Okręgowy uchylił kilka pytań stawianych przez M. I. świadkowi anonimowemu A-4. To twierdzenie jest zupełnie bezpodstawne. Z protokołu rozprawy gdy przesłuchiowano wymienionego świadka wynika bowiem, że:

a) osk. M. I. zadał świadkowi anonimowemu A-4 tylko jedno pytanie (k. 3054v Tom 56) i na pytanie to uzyskał stosowną odpowiedź (k. 3062 T. 56). Nie sposób więc zrozumieć skąd zarzut, że cyt. „pytania” uchylono,

b) apelujący obrońca tego oskarżonego zadał dwa pytania świadkowi anonimowemu A-4, a mianowicie:

1. kiedy i w jakich okolicznościach świadek dowiedział się od osoby trzeciej o współpracy P. z M. I.
2. czy świadek dowiedział się, z jakich źródeł oskarżony M. I. finansował zakup fałszywych banknotów (k. 3053 verte Tom 56).

Na drugie z tych pytań uzyskał on odpowiedź, natomiast pierwsze z nich zostało istotnie uchylone z uzasadnieniem, że odpowiedź na nie mogłaby doprowadzić do dekonspiracji świadka anonimowego (k. 3061 verte T. 56). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Przewodniczącego składu orzekającego, że istotnie wskazywanie przez świadka anonimowego źródła informacji o przestępczych kontaktach P. i M. I. wiązałyby się z ryzykiem zdekonspirowania tego świadka. Już wcześniej bowiem sygnalizowano, że oskarżeni wykonywali daleko idącą determinację aby ustalić kto kryje się pod świadkiem A-4. Ewentualne ustalenie personaliów tej osoby wiązałoby się narażeniem tej osoby na ryzyko nawet utraty życia. Zważyć przecież należy, że grupa przestępcza kierowana przez R. I. (1) miała międzynarodowy charakter i zeznaniami świadka A-4 mogli czuć się zagrożeni nie tylko sprawcy z Polski lecz także z innych krajów w tym m.in. obywatela Włoch. Sposób postępowania obywateli tego kraju z osobami, które współpracują z organami ścigania jest powszechnie znany.

W konsekwencji zarzut wskazany w tytule uznano za chybiony i to w stopniu oczywistym.

2. ocena zarzutu skierowanego przeciwko ustaleniom o udziale M. I. w grupie przestępczej kierowanej przez R. I. (1) (czyn z p. VII wyroku).

1. Zarzuty obrońcy skierowane przeciwko skazaniu M. I. za przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez jego brata R., uznano również za bezpodstawne. Kwestionując te ustalenia zarzuca apelujący obrońca:

a) po pierwsze, że cyt. „Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, a w tym wyjaśnienia oskarżonego oraz jego brata R. I. (1) nie prowadziły do takiego wniosku. Obaj stanowczo zaprzeczyli, aby M.I. wykonywał jakiegokolwiek czynności przestępcze w grupie zorganizowanej (np. werbowanie innych członków, czy wożenie ich samochodem)”

b) po drugie, że cyt. „materiał dowodowy nie pozwalał na wyciągnięcie wniosku, iż działanie oskarżonych miało sformalizowany charakter” (oba cytaty pochodzą z uzasadnienia apelacji Tom 59 k. 3480).

Zarzutów tych nie podzielono z następujących powodów.

Ad a) To prawda, że zarówno osk. M. I., którego dotyczy niniejszy fragment uzasadnienia, jak i jego brat R. – założyciel i kierujący grupą, zaprzeczyli, aby w ogóle funkcjonowała jakakolwiek grupa przestępcza z ich udziałem. Ich postawa nie uszła jednak uwadze Sądu Okręgowego. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wyjaśnieniom

tych oskarżonych przeciwstawiono szereg innych dowodów, które Sąd Okręgowy uznał za zasługujące na to, aby dać im wiarę. Ustalając charakter i zakres działalności M. I. a dotyczący udziału w grupie przestępczej jego brata R. i wiążącej się z dystrybucją podrobionych Euro powołano się w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku m.in. na wyjaśnienia składane w śledztwie przez oskarżonych A. B. (1), J. B. (1), W. K. oraz świadka anonimowego A-4. Sąd Okręgowy dowodów tych nie poddał wprawdzie pogłębionej analizie, to jednak wyciągnął z nich prawidłowe wnioski co do popełnienia przez M. I. przestępstw przypisanych mu w p. VII i VIII zaskarżonego wyroku, albowiem stwierdzono, że:

- A. B. (1) zeznała, m.in. iż w latach 2006 – 2008 przyjeżdżał do R. I. (1) do Włoch jego brat M. przywożąc z Polski ludzi, którzy zajmowali się dystrybucją podrobionych (...). Wie ona ponadto, iż oskarżony ten tj. M. I. brał ze sobą do Polski podrobione (...) i tam wprowadzał do obrotu (patrz: wyjaśnienia złożone przez A. B. (1) w dniu 23.XI.2009 r. Tom 26 k. 246 – 253),

- osk. J. B. (1) podał m.in. że to właśnie za pośrednictwem M. I. doszło do nawiązania przez niego kontaktów z R. I. (1) wiążących się z jego udziałem jako plastyka w podrabianiu („ulepszaniu”) Euro (T. 27 k. 434 – 435). Przypomnieć w tym miejscu należy, że temat działalności przestępczej J. B. (1) był przedmiotem poprzedniego fragmentu niniejszego uzasadnienia (p. IV).

- osk. W. K. zarówno w śledztwie jak i podczas rozprawy konsekwentnie obciążył M. I. o dwa zdarzenia związane z dystrybucją podrobionych (...). Mianowicie stwierdził, że M. I. odebrał w styczniu 2009 r. 200 sztuk podrobionych (...) wysłanych mu z Włoch za pośrednictwem kierowcy busa a następnie w lutym 2009 r. brał udział w sprzedaży tych „podróbek” w kantorach w okolicach Z., R., i J. (Tom 51 k. 2195-2196 oraz wyjaśnienia ze śledztwa złożone 8.10.2009 r. a także 3.11.2009 r.).

W samej zaś rzeczy najdobitniej potwierdza winę M. I. jego udział w aktach sprzedaży podrobionych Euro w lutym 2009 r. w Kantorach w Z. i okolicznych miejscowościach (o faktach tych wyjaśniał nie tylko w/w osk. W. (...) lecz także pracownicy kantorów, zaś okoliczności tych zdarzeń zarejestrowane zostały częściowo przez kamery hoteli, w których oskarżeni mieszkali, a nadto wynikają z przeszukania samochodu, którym poruszali się sprawcy w tym: M. I.).

Ad. b) Niezasadne są także i te wywody apelacji, które sugerują, jakoby charakter relacji łączących osoby współdziałające przy dystrybucji podrobionych Euro nie była tego rodzaju, który uzasadniałby zakwalifikowanie tych relacji między poszczególnymi osobami jako zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 kk. Kwestia ta była przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego przy okazji oceny apelacji obrońcy osk. R. I. (1), a także obrońcy osk. A. B. (1). Te wcześniejsze rozważania stanowią wobec tego część składową niniejszego fragmentu uzasadnienia. Uzupełniająco podnieść jedynie należy, że o charakterze relacji łączących osoby biorące udział w rozprowadzaniu podrobionych Euro nabywanych przez R. I. (1) najdobitniej świadczy ten fragment zeznań świadka anonimowego A-4, który odnosi się do reakcji R. I. (1) na podejmowane przez jego brata M. i J. P. (1) próby wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro poza jego wiedzą, a więc na tzw. „własną rękę”. R. I. (1) na taki przejaw nielojalności zareagował zdecydowanie, dotkliwie bijąc J. P. (1). Od tego momentu zaniechali oni już takich samowolnych zachowań.

2. Fakt kwestionowania w apelacji winy osk. M. I., obliguje do rozważenia, czy kara wymierzona temu sprawcy za czyn z art. 258 § 1 kk nie razi surowością. Na pytanie to udzielić należy odpowiedzi przeczącej. Sąd Okręgowy skazał go za to przestępstwo na 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oceniając tę karę nie można tracić z pola widzenia, że M. I. odgrywał istotną rolę w grupie przestępczej, zajmując się werbunkiem członków a nadto w grupie tej funkcjonował od początku, a więc ponad 4 lata. Na jego niekorzyść świadczy także uprzednia karalność (Tom 27 k. 441 – 467).

3. Rozważania nad zarzutem, że bezzasadnie przypisano M. I. udział we wprowadzeniu do obrotu podrobionych Euro (zachowania przypisane w p. VIII i IX zaskarżonego wyroku).

1. Sąd Okręgowy przypisał M. I. nie tylko udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ale także aktywne w niej uczestnictwo polegające m.in. na wprowadzeniu do obrotu podrobionych banknotów Euro. Apelujący obrońca ustalenia te kwestionuje, zarzucając, iż cyt. „oskarżony temu konsekwentnie przeczył”, a nadto sugeruje, jakoby cyt. „żaden dowód nie potwierdzał sprawstwa oskarżonego” (cytat z apelacji). Sugestie te tylko w jednym fragmencie są

prawdziwe, a mianowicie, że osk. M. I. konsekwentnie negował swą winę. Zupełnie chybione są natomiast twierdzenia, jakoby nie było w sprawie dowodów wspierających ustalenia o udziale wymienionego oskarżonego w dystrybucji podrobionych Euro.

a) To prawda, że M. I. konsekwentnie negował swą winę i to nie tylko w zakresie zarzucanego mu udziału we wprowadzaniu do obrotu podrobionych Euro, lecz i w zakresie pozostałych zarzucanych mu przestępstw. Jego postawa nie uszła uwadze Sądu Okręgowego (patrz: strony 23 – 24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Wyjaśnienia tym przeciwstawiono inne wiarygodne dowody. Sąd Okręgowy trafnie zwrócił przy tym uwagę na uprzednią wielokrotną karalność tego sprawcy, w tym i na fakty odbywania kary pozbawienia wolności. Praktyka sądowa dowodzi, że osoby tak zdemoralizowane jak M. I. z reguły konsekwentnie, i to nawet wbrew oczywistym dowodom, negują swą winę. Zauważono, że po raz pierwszy skazany został za rozbój, gdy miał 20 lat tj. 1996 r. i od tego czasu do 2005 r. był jeszcze 6 krotnie karany sądownie. Nie powstrzymał go od prowadzenia działalności przestępczej, będącej przedmiotem niniejszej sprawy, nawet fakt skazania na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Oczywiście, fakt uprzedniej karalności, a także daleko posunięty stopień demoralizacji sam przez się nie obliguje do krytycznej oceny wyjaśnień takiego sprawcy. Okoliczność ta nie może być jednak obojętna dla oceny tej postawy zwłaszcza gdy zważy się, iż przywódca tej grupy a zarazem jego brat, tj. R. I. (1), w sposób kategoryczny wymagał, aby członkowie grupy zachowywali w kontaktach z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości całkowite milczenie. Nakazu tego osk. M. I. ściśle przestrzegał i w trakcie przesłuchań bądź to odmawiał składania wyjaśnień bądź też ograniczał się do stwierdzenia, iż nie przyznaje się do winy.

b) W samej zaś rzeczy, stwierdzić należy, że nieprawdziwe są sugestie apelującego obrońcy, jakoby brak było w sprawie dowodów potwierdzających ustalenia o udziale M. I. we wprowadzeniu w okresie od 2005 do 2 września 2009 r. do obrotu podrobionych banknotów Euro. Jest coś wręcz przeciwnego. Dowody te powołał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 2 – 5, 6-7, 8, 9 – 12, 47 – 53, 58 – 64 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Apelacyjny taką ocenę dowodów akceptuje, gdyż zgodna jest ona ze wskazaniami zawartymi w art. 7 kpk. W tym miejscu zauważyć należy, że te dowody i okoliczności, a także argumenty, które powołano w poprzednim fragmencie uzasadnienia, gdy oceniano zarzuty skierowane przeciwko ustaleniom o przynależności M. I. do zorganizowanej grupy przestępczej, zachowują swą aktualność i w zakresie ustaleń o udziale tego sprawcy w dystrybucji podrobionych Euro (patrz: rozważenia z p. 2).

2. Kierunek tej apelacji tj. skierowanej przeciwko ustaleniom o winie M. I., obliguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku (dyrektywa z art. 447 § 1 kpk). Realizując ten wymóg, oceniano, czy trafna jest ocena prawna zachowań, potraktowanych przez Sąd Okręgowy jako 2 odrębne przestępstwa przypisane temu sprawcy w p. VIII i IX zaskarżonego wyroku. Stanowiska, wyrażonego w/w punktach tego orzeczenia nie sposób zaakceptować. Zważyć należy, że p. VIII zaskarżonego wyroku został sformułowany w sposób nieprecyzyjny. Mianowicie - na wstępie sugeruje się w nim jakoby dotyczył on przestępczej działalności M. I. prowadzonej przez 2 lata tj. od 2005 do 2007 r. Tymczasem z dalszych fragmentów tego orzeczenia wynika, że odnoszą się one do działalności przestępczej tego sprawcy, polegającej na dystrybucji podrobionych (...) cyt. „w okresie od początku 2005 r. do dnia 2 września 2009 r. na terenie Republiki Włoskiej oraz innych Krajów Unii Europejskiej”. Przy tak dokonanych ustaleniach, odnoszących się do działalności przestępczej, wyczerpującej znamiona przestępstwa z art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk fakt wyodrębnienia w p. IX przestępczych zdarzeń, zaistniałych od 10 do 12 lutego 2009 r., również zakwalifikowanych z tych samych przepisów co w p. VIII wyroku, jest niezrozumiałą. Przecież przedmiotem przestępstwa przypisanego w p. VIII jest działalność osk. M. I. polegająca na dystrybucji podrobionych (...) „prowadzona od początku 2005 r. do 2 września 2009 r.”, a więc obejmująca zdarzenia, które z nieznanego powodu wyodrębniono jako odrębne przestępstwo w p. IX wyroku. W konsekwencji skorygowano zaskarżony wyrok, stwierdzając, że zachowanie opisane w p. IX stanowi część składową przestępstwa przypisanego M. I. w p. VIII.

Dyrektywa zawarta w art. 447 § 1 kpk obliguje nadto do rozważenia kary wymierzonej temu sprawcy za to przestępstwo. Przypomnieć wobec tego należy, że Sąd Okręgowy skazał go za udział w dystrybucji podrobionych Euro na kary 5 lat pozbawienia wolności oraz 189 stawek dziennych grzywny po 50 zł. każda, a nadto orzekł względem niego na podstawie art. 46 § 1 kk środek karny w postaci solidarnego zobowiązania do naprawienia szkody przez zapłatę

8.700 zł. pokrzywdzonej M. H. w związku ze sprzedażą w jej kantorze 20 podrobionych Euro o nominale po 100 Euro każdy. Kar tych a także orzeczonego środka karnego nie sposób kwestionować. Zważyć przecież należy, że:

- M. I. zajmował się przestępczą działalnością, związaną z wprowadzaniem podrobionych Euro do obrotu przez ponad 4 lata,
- przestępstwa tego dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i do tego w warunkach powrotności do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk,
- wymieniony sprawca z prowadzenia tej przestępczej działalności uczynił metodę funkcjonowania w społeczeństwie i stałe źródło dochodu,
- nie jest on podatny na dotychczas stosowane środki resocjalizacyjne (skazywany był 6 krotnie od 1997 r. do 2005 r. na kary pozbawienia wolności).

W tej sytuacji wysokości orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny nie sposób kwestionować, Podobnie rzecz przedstawia się orzeczeniem podjętym na podstawie art. 46 § 1 kk.

4. Ocena argumentów skierowanych przeciwko orzeczeniom zawartym w p. X – XIII zaskarżonego wyroku.

1. Przypomnieć na wstępie należy, iż Sąd Okręgowy uznał M. I. za winnego, oprócz przestępstw już wcześniej przedstawianych, nadto za sprawcę:

- a) w p. X – czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającego na posiadaniu 43, 33 g marihuany,
- b) w p. XI – czynu z art. 270 § 3 kk, polegającego na przechowywaniu podrobionego dowodu osobistego zawierającego fotografię jego brata R., lecz na nazwisko J. R.,
- c) w p., XII – czynu z art. 263 § 2 kk, polegającego na posiadaniu rewolweru gazowego R., stanowiącego broń palną,
- d) w p. XIII – czynu z art. 275 § 1 kk, polegającego na przywłaszczeniu paszportu stanowiącego własność M. G. (1).

W apelacji kwestionuje się te ustalenia, stwierdzając, że cyt. „oskarżony konsekwentnie temu przeczył”, przy czym zdaniem obrońcy cyt. „z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie można było wyciągnąć rozmaite wnioski, zarówno wskazujące na winę i sprawstwo oskarżonego, jak i na jego niewinność” (cytaty z uzasadnienia apelacji).

Zarzuty te są niezasadne.

Przede wszystkim nie ma racji apelujący obrońca, jakoby wyjaśnienia osk. M. Idziniaka w zakresie tych 4 przestępstw była konsekwentna. Wprawdzie w trakcie śledztwa istotnie negował swą winę, ale podczas rozprawy przyznał się do jednego z tych w/w czynów. Mianowicie przyznał iż ujawniony w trakcie przeszukania jednego z pomieszczeń gospodarczych, znajdujących się w pobliżu jego mieszkania, paszport na nazwisko M. G. został przez niego znaleziony na ulicy (k. 3206-3207 Tom 58). W zakresie przestępstwa przypisanego temu sprawcy w p. XIII wina jest więc oczywista. Nie sposób kwestionować także pozostałych ustaleń odnoszących się do czynów przypisanych M. I. w p.X-XII zaskarżonego wyroku. Zauważa Sąd Apelacyjny w tym miejscu, że u podstaw ustalenia winy tego oskarżonego w zakresie wszystkich 4 przestępstw przypisanych mu w p. X-XIII leży przede wszystkim wyniki przeszukania jednej z komórek pomieszczenia gospodarczego usytuowanego w obrębie mieszkania zajmowanego m.in. przez M. I.. To prawda, że on sam przeczył konsekwentnie, aby pomieszczenie to należało do niego lub jego matki T. I. (1). Co więcej – także wspomniana osk. T. I. (1) zaprzeczyła, aby wymieniona komórka, w której znajdowały się przedmioty opisane w p. X – XIII zaskarżonego wyroku, należała do niej lub M. I.. Sąd Okręgowy trafnie jednak dostrzegł takie dowody i okoliczności jak:

- po pierwsze – treść wyjaśnień samego oskarżonego M. I., złożonych w trakcie rozprawy, kiedy to podał, iż paszport ujawniony w tej komórce, wcześniej znalazł on na ulicy,

- po drugie – treść zeznań policjanta J. T., który podał, że w trakcie przeszukania osk. M. I., ujawnił przy nim klucz typu (...), który to klucz pasował do zamka od komórki, w której ujawniono wszystkie dowody rzeczowe opisane w p. X – XIII zaskarżonego wyroku,

- po trzecie – treść wyjaśnień oskarżonych I. I. (1) i A. B. (1), które w trakcie śledztwa podały, że komórka, w której policjanci znaleźli rzeczy opisane w p. X – XIII wyroku była użytkowana przez M. I. (patrz: I. T. 35 k. 164 – 166 i A. T. 32 k. 178),

- po czwarte – dla oceny związku (...) z przedmiotami ujawnionymi w trakcie przeszukania dokonanego 14.XII.2009 r. a opisanymi w p. X – XIII wyroku, jest ich związek z działalnością przestępczą tego oskarżonego. Jest przecież znamionym, że dowód osobisty na nazwisko J. R. był zaopatrzonej fotografią R. I. (1) i miał służyć temu oskarżonemu, gdy przejedzie do Polski. Przypomnieć należy, że R. I. (1) (brat osk. M. I.) był poszukiwany do odbycia kar orzeczonych w 1997 r. Nadto zauważa Sąd Apelacyjny, że czyn przypisany M. I. w p. XI ściśle wiąże się z przestępstwem przypisanym R. I. (1) w p. V zaskarżonego wyroku. Kwestia ta była więc przedmiotem wcześniejszych rozważań w niniejszym uzasadnieniu (patrz: ust. III p. 3 lit. d) Ocena zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu R. I. (1) za przestępstwa przypisane w p. V i VI.

Przy ocenie zasadności skazania tego oskarżonego za czyn z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest obojętnym z kolei okoliczność, że za posiadanie narkotyków był on już skazywany wcześniej tj. w 2005 r. (Tom 27 k. 451).

W konsekwencji uznano, że brak podstaw do kwestionowania ustaleń w zakresie czynów przypisanych M. I. w p. X – XIII zaskarżonego wyroku.

2. Z przyczyn wskazanych w art. 447 § 1 kpk ocenia podano także kary wymierzone temu sprawcy w/w punktach zaskarżonego wyroku. Przypomina wobec tego Sąd Apelacyjny, że został on skazany:

- w p. X za czyn z art. 62 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na rok pozbawienia wolności;

- w p. XI za czyn z art. 270 § 3 kk na 6 m-cy pozbawienia wolności,

- w p. XII za czyn z art. 263 § 2 kk na rok i 6 m-cy pozbawienia wolności,

- w p. XIII za czyn z art. 275 kk na 6 m-cy pozbawienia wolności.

Wysokość tych kar nie przekracza więc w istotnym zakresie minimum ustawowego zagrożenia określonego dla każdego z tych przestępstw. Choćby więc z tego powodu trudno byłoby kary te uznać za rażąco surowe. W samej zaś rzeczy zważyć należy na okoliczności, które wskazano wcześniej, gdy oceniano kary wymierzone M. I. za przynależność do grupy przynależność do grupy przestępczej oraz za dystrybucję podrobionych Euro. Zwrócono tam uwagę, że stopień demoralizacji tego sprawcy jest znaczny. Nie jest on podatny na dotychczas stosowane środki karne. Można nawet wypowiedzieć pogląd, że z działalności przestępczej głównie rozprowadzania podrobionych Euro uczynił on metodę funkcjonowania w społeczeństwie. Nie jest przy tym wykluczone, że drugim sposobem uzyskiwania dochodów była dystrybucja marihuany (patrz: czyn przypisany w p. X wyroku).

5. Argumenty uzasadniające wymiar kary łącznej pozbawienia wolności co do M. I..

Na wstępie przypomnieć należy, że Sąd Apelacyjny dokonał częściowej korekty zaskarżonego wyroku, ustalając, że zachowanie przypisane M. I. w p. IX, jako odrębny czyn, stanowi jeden z elementów przestępstwa, będącego przedmiotem p. VIII tego wyroku.

W konsekwencji takiego orzeczenia straciły moc orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych temu oskarżonemu. Tym samym wyłoniła się konieczność orzeczenia względem tego skazanego nowej kary łącznej pozbawienia wolności. Zwrócić w tym miejscu należy równocześnie uwagę, że nie było potrzeby orzekania nowej kary łącznej grzywny, gdyż, po korekcie wyżej opisanej, M. I. ma do uiszczenia jedynie grzywnę wymierzoną w p. VIII zaskarżonego wyroku. Jako karę łączną mógł w tej sytuacji wymierzyć Sąd Apelacyjny temu oskarżonemu 5 lat pozbawiania wolności (najsurowsza z kar z p. VIII wyroku) do 7 lat (suma zbiegających się kar: 2 lata i 6 m-cy + 5 lat + rok + 6 m-cy + rok i 6 m-cy + 6 miesięcy, skorygowana o zakaz wynikający z art. 434 kpk). Jako karę łączną wymierzono temu sprawcy 7 lat pozbawienia wolności, a więc w rozmiarze identycznym jak w zaskarżonym wyroku. Sąd Apelacyjny nie stracił z pola widzenia faktu, że na skutek dokonanej korekty zaskarżonego wyroku, jedna z kar straciła moc. Zważyć jednak należy, że dokonana korekta nie zmieniła ustaleń co do rozmiarów przestępczej działalności M. I.. Przecież te zachowania, które zostały przypisane wymienionemu sprawcy w p. IX zaskarżonego wyroku, stały się elementem składowym działalności przestępczej, będącej przedmiotem przestępstwa z p. VIII tego wyroku. Bak więc racjonalnych powodów, aby określić wymiar nowej kary łącznej w niższej wysokości niż to orzeczono w zaskarżonym wyroku, zwłaszcza, że nawet po pominięciu kary pozbawienia wolności wymierzonej w p. IX zaskarżonego wyroku, suma zbiegających się kar to 11 lat pozbawienia wolności.

V. Ocena apelacji obrońcy osk. R. W. (1) (Tom 59 k. 3482 – 3494).

Apelację obrońcy osk. R. W. (1) uznano za niezasadną. Tak oceniając powyższy środek odwoławczy, podnieść na wstępie należy, że zarzuty procesowe, zawarte w p. 1 pod literami a) i b) a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na bezzasadnym (zdaniem skarżącego) dokonaniu ustaleń o winie osk. W., zostaną ocenione łącznie, przy rozważaniu trafności ustaleń o sprawstwie tego oskarżonego w zakresie wszystkich 3 przypisanych mu przestępstw. Mianowicie – oceniając zasadność zarzutu co do dokonania przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń o winie wymienionego wyżej oskarżonego, rozważy Sąd Apelacyjny zasadność twierdzeń skarżącego, jakoby Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił zeznania świadka anonimowego A-4 oraz wyjaśnienia A. B. (1), a nadto dokonał cyt. „nadinterpretacji wyjaśnień T. K. (1) i W. K. odnośnie udziału R. W. (1) w puszczeniu w obieg fałszywych banknotów Euro we W. i okolicach Z.” (cytat z apelacji). W następnej kolejności rozważony zostanie zarzut obrazy prawa materialnego polegający na bezzasadnym (zdaniem obrońcy) potraktowaniu zachowań, opisanych w p. XXIV i XXV, jako dwóch przestępstw, podczas gdy według tego apelującego, winny być potraktowane, na wypadek uznania winy oskarżonego za jedno przestępstwo. Podniesiony „z daleko idącej ostrożności procesowej” zarzut rażącej niewspółmierności kary, oceniony zostanie przy okazji oceny zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o winie osk. R. W. (1).

1. Ocena argumentów podniesionych przeciwko ustaleniom o udziale R. W. (1) w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez R. I. (1) (p. XXIII).

1. Ma rację apelujący obrońca, gdy sugeruje, że Sąd Okręgowy powinien przedstawić nieco bardziej pogłębioną analizę dowodów odnoszącą się do czynów przypisanych R. W. (1) niż to uczynił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie można jednak podzielić stanowiska tego obrońcy, gdy zarzuca, że tak lakoniczne motywy, uniemożliwiają kontrolę zasadności zaskarżonego wyroku. W uzasadnieniu tym, wprawdzie w formie wyjątkowo syntetycznej, przedstawiono bowiem wszystkie istotne dowody i okoliczności wspierające dokonane ustalenia, w tym i co do przynależności R. W. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez R. I. (1). Prezentując takie stanowisko odwołuje się Sąd Apelacyjny do:

- 1) po pierwsze – zgodnych i wzajemnie uzupełniających się zeznań świadka anonimowego A-4 i wyjaśnień A. B. (1).
- 2) po drugie – wyjaśnień oskarżonych W. K., T. K. (1) i J. B. (1), głównie składanych w śledztwie, którzy opisują rozmaite przejawy zachowania R. W. (1), potwierdzające jego udział w rozprowadzaniu podrobionych Euro, a także rolę odgrywaną w grupie przestępczej.

Dla potwierdzenia powyższych stwierdzeń przedstawić należy następujące argumenty:

Ad 1) Świadek anonimowy A-4 i osk. A. B. (1) znali osk. R. W. od wielu lat, jak również znane były im okoliczności związane z funkcjonowaniem grupy przestępczej R. I. (1). Nie mają wparcia w materiale dowodowym sugestie apelującego obrońcy, jakoby informacje pochodzące od tych dwóch dowodów były cyt. „wzajemnie sprzeczne” (cytat z zarzutu apelacyjnego). Przykładów takich „wzajemnych sprzeczności” w wersjach tych osób co do czasu przestępczej działalności R. W. (1) przy wprowadzaniu do obrotu fałszywych Euro w apelacji nie podano. To prawda, że w uzasadnieniu nie zacytowano treści zeznań i wyjaśnień tych dwóch osób. Nie jest jednak prawdziwy zarzut, jakoby Sąd Okręgowy „odwołał się do wszystkich dowodów w sposób globalny” (cytat z uzasadnienia apelacji). Przecież w uzasadnieniu tym, na poparcie określonego fragmentu ustaleń, wskazywano konkretny dowód z podaniem karty zeznań i wyjaśnień poszczególnych osób, które ustalenia te wspierają. To prawda, że rozważania te mogłyby być bardziej szczegółowe. Są one na tyle pełne, że mogą być podstawą ustaleń o winie każdego z oskarżonych w tym i co do R. W. (1). Podnieść w tym miejscu równocześnie należy, że Sąd Okręgowy nie stracił z pola widzenia postawy A. B. (1), która w trakcie rozprawy odwołała swoje wcześniejsze wyjaśnienia. W uzasadnieniu swym Sąd Okręgowy przedstawił powody, dla których dał wiarę wersji tej oskarżonej, jaką przedstawiła ona w śledztwie opisując rolę poszczególnych osób w zakresie wprowadzania do obrotu podrobionych Euro. Kwestia ta była przedmiotem wcześniejszych rozważań Sądu Apelacyjnego, przy okazji oceny apelacji obrońcy tej oskarżonej. Dla uniknięcia więc zbędnych powtórzeń odwołuje się Sąd Odwoławczy do argumentów zawartych w p. II „Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy osk. A. B. (1)”.

W podsumowaniu tego fragmentu uzasadnienia, stwierdzić należy, iż z wersji obu w/w osób wynika, że osk. R. W. (1) ps. (...) od początku należał do grupy osób zajmujących się rozprowadzaniem podrobionych (...), nabywanych wcześniej przez R. I. (1). Zasadnie przy tym ustalono czas funkcjonowania tego oskarżonego w grupie przestępczej R. I. (1). Przypomnieć należy, iż przyjęto, że przynależność R. W. (1) do tej grupy datuje się od 2005 r., chociaż świadek anonimowy A-4 nie wyklucza, iż mógł on rozpocząć tę działalność nawet wcześniej (patrz: zeznania świadka anonimowego A-4 z dnia 14.11.2009 r. m.in. na k. 629 – 630 Tom 11). Nie sposób także kwestionować czasu trwania tej działalności. Kończącą datą był 2.09.2009 r. tj. dzień, gdy R. W. przyjechał z R. I. (1) w rejon Centrum Handlowego (...) w związku z finalizowaniem transakcji sprzedaży wg. założenia 1000 sztuk (a de facto 969 sztuk) fałszywych (...) o nominale po 100 (...) każdy i 20 sztuk fałszywych (...) o nominale po 50 (...) każdy. W tym miejscu podnieść należy, że przy okazji oceniania apelacji obrońcy osk. R. I. (1), przedstawiono argumenty, świadczące o tym, że charakter związków łączących tego oskarżonego z osobami, które z nim współdziałały przy dystrybucji podrobionych (...), był tego rodzaju, iż osoby tworzyły strukturę organizacyjną wyczerpującą znamiona zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 kk. Kończąc ten fragment rozważań odnieść się należy do tych wywodów apelującego obrońcy, które podają w wątpliwość fakt uzyskiwania tak szczegółowych informacji przez świadka anonimowego od osk. R. I. (1). To prawda, że przekazywanie takich szczegółów przestępczej działalności przez wymienionego sprawcę wydaje się z pozoru mało prawdopodobne. Przecież oskarżony ten od poszczególnych osób wymagał daleko idącej dyskrecji co do charakteru prowadzonego procederu. Z drugiej równocześnie strony w kontaktach z inną osobą, nie funkcjonującą w tej grupie, zachowuje się wyjątkowo lekkomyślnie, wtajemniczając ją w szereg szczegółów swej przestępczej działalności. Zachowanie takie tylko z pozoru jest niezrozumiałe. U podstaw takiej „gadatliwości” R. I. (1) leżą cechy jego charakteru. Chce on imponować innym osobom swoimi możliwościami w zakresie kontaktów przestępczych, czego potwierdzeniem są zeznania świadka J. F., którego mimo braku o nim jakiegokolwiek wiedzy, informował, w trakcie pobytu w zakładzie karnym, o swej przestępczej działalności. U podstaw tych informacji leży także jego impulsywny charakter, czego potwierdzeniem były spontaniczne a przy tym gwałtowne reakcje na sytuacje zaistniałe w trakcie rozprawy – patrz: Rozważania zawarte w rozdziale poświęconym apelacji R. I. (3).

Ad. 2) Już wyżej zasygnalizowano, że w sposób bezpośredni winę R. W. w zakresie jego funkcjonowania w latach 2005 – 2009 r., w grupie przestępczej potwierdzają osk. A. B. (1) i świadek anonimowy A-4. Nie są to jednak jedyne dowody, wspierające trafność ustaleń w zakresie tego przestępstwa. O rozmaitych przejawach funkcjonowania R. W. (3) w grupie przestępczej R. I. (1) wyjaśniają bowiem:

a) osk. W. K., gdy opisuje okoliczności związane z przywiezieniem tej dużej partii podrobionych (...) w dniu 1.09.2009 r. z Włoch do Polski, a które później były w dniu 2.09.2009 r. przedmiotem sprzedaży w rejonie Centrum Handlowego

(...) k. W., to stwierdza, iż właśnie R. W. (1) czekał w K. i tam przesiadł się do jego samochodu osk. R. I. (1) (Tom 14 k. 115). Oskarżony ten także obciążył R. W. (1) udziałem w zdarzeniach, które związane były ze sprzedażą w lutym 2009 r. podrobionych (...) w Kantorach w rejonie Z., R. i J., wyjaśniając, iż wymieniony oskarżony jechał w drugim samochodzie tj. A-6 z R. I. (1) i R. B. (1) (wyjaśnienie z 3.11.2009 r. Tom 2 k. 87-91)

b) osk. T. K. (1) – potwierdza natomiast udział R. W. (1) w transakcji sprzedaży w dniu 2.09.2009 r. w rejonie C.H. B. tej większej partii podrobionych (...), kiedy to doszło do zatrzymania sprawców. Wyjaśnił on, że R. W. (1) miał jechać z R. I. (1) w rejon transakcji drugim samochodem (wyjaśnienia z 22.09.2009 r. Tom 14 k. 132 oraz Tom 15 k. 245-246 – wyjaśnienia z 25.01.2010 r.)

c) osk. J. B. (1) swymi wyjaśnieniami potwierdza fakt, że R. W. (1) był wtajemniczony przez R. I. (1) we wszystkie istotne szczegóły związane z funkcjonowaniem grupy przestępczej. Przecież ten oskarżony tj. R. W. (1) ps . (...) towarzyszył R. I. (1) w czasie, gdy doszło do rozmów na temat roli, jaką miał odgrywać J. B. (1) w procesie „ulepszania” podrobionych (...) (osk. J. B. (1) – wyjaśnienia z 11.01.2010 r., Tom 15 k. 241v).

W podsumowaniu stwierdzić więc należy, że występują w sprawie dowody, wskazujące na aktywną rolę R. W. (1) w grupie przestępczej, kierowanej przez R. I. (1). Dowody te powołano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, chociaż uczyniono to bez przedstawienia treści poszczególnych zeznań i wyjaśnień. Zalecić więc należy, aby Sąd Okręgowy w przyszłości bardziej szczegółowo opisywał treść dowodów, dotyczących poszczególnych kwestii, tak by nie narażać się na akie zarzuty jakie sformułował pod adresem uzasadnienia zaskarżonego wyroku obrońca osk . R . W..

2. Na zakończenie tego fragmentu uzasadnienia odniesie się Sąd Apelacyjny do podniesionego przez obrońcę z tzw. „ostrożności procesowej” zarzutu rażącej surowości kar wymierzonych R. W. (1). Przypomnieć wobec tego należy, że za czyn z art. 258 § 1 kk został ten sprawca skazany na 3 lata pozbawienia wolności. Jest to więc niewątpliwie kara surowa, bo znacznie przekraczająca minimum ustawowego zagrożenia. Przy jej ocenie nie można tracić z pola widzenia stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego temu sprawcy a także stopnia jego zawinienia. Zważywszy należy, że w przestępczej grupie R. I. (1) funkcjonował R. W. (1) ponad 4 lata i spełniał w niej szczególnie ważną rolę. Ocena taka wynika m.in. z treści zeznań świadka anonimowego A – 4, która podała, że wymieniony sprawca mógł zarobić na dystrybucji podrobionych (...) ok. 100 tyś. (...). Także analiza zdarzeń, które zaistniały w lutym i 2.09. 2009 r. i były związane z aktami sprzedaży fałszywych (...) w kantorach w okolicach Z., a także z dostawą fałszywych (...) o nominale blisko 100 tyś. (...), jak również udział wymienionego sprawcy w rozmowach z J. B. (1) na temat włączenia go do grupy jako specjalisty plastyka od „ulepszania” podrobionych (...), tę wysoką pozycję w grupie potwierdza. Świadek incognito A-4 podał jeszcze jedną okoliczność, potwierdzającą szczególną pozycję R. W. (1) w grupie przestępczej. Mianowicie zeznał, iż osk. R. I. (1), który jak to wcześniej podano, zdecydowanie postępował z osobami, które „poza jego plecami” próbowali zajmować się dystrybucją podrobionych (...), temu oskarżonemu zezwolił na zajmowanie się rozprowadzaniem takich podrobionych (...) na terenie Niemiec za pośrednictwem własnej sieci dystrybutorów (świadek anonimowy A-4 Tom 15 k. 356).

2. Ocena zarzutów skierowanych pod adresem rozstrzygnięcia zawartego w p. XXIV wyroku dotyczącego udziału R. W. (3) we wprowadzeniu w latach 2005 - 2009 r. podrobionych (...) łączącego się z oszukiwaniem nabywców co do autentyczności tych podrobionych (...).

1. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że przestępcza działalność R. W. (1), związana z wprowadzaniem podrobionych Euro do obrotu, odbywała się w dwóch postaciach:

1) jedna – w formie oszukiwania nabywców co do autentyczności przekazywanych „podróbek” Euro, z reguły w trakcie dokonywania zakupów w sklepach czy też płacenia za rozmaite usługi podczas różnych imprez (festynów), z tym, że w ostatnim czasie sprawcy tak się rozzuchwalili, że zdecydowali się na rozprowadzanie fałszywych Euro przez sprzedaż w kantorach. Generalnie jednak tę formę dystrybucji podrobionych Euro można określić mianem detalicznej, albowiem polegała ona na jednorazowym przekazaniu jednego podrobionego egzemplarza jako zapłaty za towar czy też usługę i odbywała się przez sieć dystrybutorów,

2) drugą postać dystrybucji można określić mianem „hurtowej”, albowiem dotyczyła dostarczenia odbiorcy większej partii podrobionych Euro, przy czym odbiorca miał pełną świadomość, że nabywa fałszywe pieniądze. Dokonywana dystrybucja nie łączyła się więc z oszukiwaniem nabywcy tych podrobionych Euro.

Zapewne takim kryterium kierował się Sąd Okręgowy dzieląc działalność przestępczą R. W. (1) (także niektórych innych oskarżonych) polegającą na wprowadzeniu do obrotu podrobionych Euro na dwa różne przestępstwa, chociaż zdarzenia te odbywały się w taki samych czasie. Można przy tym podzielić krytyczne uwagi apelującego obrońcy, skierowane pod adresem Sądu Pierwszej Instancji, że kwestii tej nie wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Problemem tym zajmie się wobec tego Sąd Odwoławczy w dalszej części swego uzasadnienia.

2. Wracając do meritum sprawy, stwierdzić należy, że Sąd Odwoławczy nie widzi podstaw do kwestionowania ustaleń, dotyczących rozmiarów przestępczej działalności R. W. (1) a polegającej na wprowadzeniu do obrotu podrobionych Euro poprzez oszukiwanie nabywców tych fałszywych Euro co do ich autentyczności . Na temat tej formy dystrybucji podrobionych Euro zeznawał świadek anonimowy A-4 a także wyjaśniała A. B. (1). Dowody te cytowano wcześniej, gdy oceniano trafność ustaleń o udziale R. W. w grupie przestępczej. Także osk. W. (...) w sposób pośredni wspiera trafność tych ustaleń , albowiem potwierdza on udział wymienionego sprawcy w aktach sprzedaży podrobionych Euro w kantorach w Zakopanem i okolicznych miastach. Wprawdzie grupa osób, w której był R. W. (1) (oprócz niego samochodem A-6 poruszali się także R. i R. B. (1)) nie uczestniczyła bezpośrednio w transakcjach sprzedaży Euro w kantorach, ale fakt ich współdziałania w tych zdarzeniach jest oczywisty. W kwestii tej wypowiedział Sąd Apelacyjny swój pogląd, przy ocenie apelacji obrońcy osk. R. I. (1) (patrz: ust. III p. 3 lit. b) „Ocena zasadności wniosku obrońcy o uniewinnienie osk. R. I. (1) od przypisanego mu w p. III wyroku przestępstwa wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro”).

W konsekwencji uznano, że brak podstaw do kwestionowania ustaleń o winie R. I. (3) w zakresie przestępstwa przypisanego mu w p. XXIV zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela także dokonaną w tym względzie ocenę prawną tego czynu. Z uwagi na:

- działanie przez pewien czas, ale z góry powziętym zamiarem wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro,
- sposób wprowadzenia podrobionych Euro i cel działania – tj. uczynienie z przestępstwa stałego źródła dochodu, łączącego się z oszukiwaniem nabywców co do autentyczności Euro,
- popełnienie tego przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej

należy podzielić pogląd wyrażony w zaskarżonym wyroku, iż czyn ten wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 310 § 2 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk.

Już wyżej wskazano, że apelujący podniósł alternatywny zarzut rażącej surowości kar wymierzonych R. W. (1). Oceniając ten zarzut przypomnieć należy, że za przestępstwo będące przedmiotem niniejszych rozważań wymierzono mu:

- 4 lata pozbawienia wolności,
- 180 stawek dziennych grzywny po 50 zł. każda,
- na podstawie art. 46 § 1 kk środek karny solidarnie z 5 innymi oskarżonymi zobowiązania do naprawienia szkody przez zapłacenie właścicielce kantoru w J. M. H. 8.700 zł. (p. XLIX wyroku.

W tym miejscu, zwrócić jednak należy uwagę Sądowi Okręgowemu, aby, orzekając o środku karnym i to nie tylko opartym na art. 46 kk, lecz także o innych, precyzyjnie określał za jakie przestępstwo jest on orzekany. Środek karny tak jak i kara orzekany jest bowiem za konkretne przestępstwo przypisane sprawcy i nie ma abstrakcyjnego charakteru. Podobnie zalecić należy, aby Sąd ten precyzyjnie określał czas trwania przestępczej działalności. W p. XXIV na wstępie stwierdza się, że działalność przestępcza R. W. trwała do 12 lutego 2009 r. natomiast w dalszych fragmentach

ustala się, iż wprowadzenie do obrotu podrobionych Euro kontynuowane było do 2.09.2009 r. W postępowaniu odwoławczym nie było podstaw do skorygowania tej pomyłki, albowiem stwierdzenie, że czyn ten popełniono do 2.09.2009 r. byłoby ustaleniem niekorzystnym dla oskarżonego.

Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw by rozstrzygnięcie co do kar i środka karnego wydane w p. XXIV wyroku kwestionować. Zważyć przecież należy, że R. W. kontynuował swój przestępczy proceder przez ponad 4 lata i to w obciążających okolicznościach określonych w art. 65 § 1 kk. W tej sytuacji, uznano, że orzeczone kary i środek karny uwzględniają w pełnym zakresie wskazania zawarte w art. 53 kk.

3. Rozważania odnoszące się do zarzutów skierowanych pod adresem rozstrzygnięcia zawartego w p. XXV zaskarżonego wyroku tj. odnoszącego się do wprowadzenia przez R. W. do obrotu podrobionych Euro bez równoczesnego oszukiwania nabywców.

1. Już wyżej wskazano, że R. W. (1), funkcjonując w grupie przestępczej R.I., zajmował się nie tylko tzw. „detalicznym” (określenie sformułowane na potrzeby niniejszego uzasadnienia) wprowadzaniem do obrotu podrobionych Euro polegającym na oszukiwaniu nabywców co do autentyczności tych „podróbek”, lecz także „hurtowym” dostarczaniem (określenie użyte na potrzeby niniejszego uzasadnienia) podrobionych Euro, gdy nabywcy mieli pełną świadomość, że dostarczone im egzemplarze banknotów Euro są sfałszowane. W takim „hurtowym” wprowadzaniu podrobionych Euro wziął udział ten sprawca 2 września 2009 r. kiedy to dostarczono w rejonie Centrum Handlowego (...) k. W. dwóm świadkom anonimowym posługującym się imionami (...) i (...) 969 sztuk podrobionych banknotów o nominałach po 100 Euro oraz 20 sztuk podrobionych banknotów o nominałach po 50 Euro. Z transakcji tej otrzymali oni 25 tys. autentycznych Euro.

Ustalenia te są kwestionowane, przy czym apelujący obrońca powołuje się na zgodne w tym względzie wyjaśnienia zarówno osk. R. W. (1) jak i R. I. (1).

Oceniając te wywody, przyznaje Sąd A., że R. W. (1) i R. I. (1) nie brali bezpośredniego udziału w czynnościach związanych z tą transakcją. Przy zawieraniu tej transakcji uczestniczyli bowiem jedynie T. K., który kierował samochodem oraz R. B. (1). Oni też a także (...) i (...) zostali zatrzymani przez policję i przy nich znaleziono zarówno fałszywe Euro jak i 25 tys. Euro autentycznych, będących zapłatą za te podrobione banknoty.

Zważyć jednak należy, że:

1) po pierwsze – z wyjaśnień T. K. wynika, że R. W. (1) i R. I. (1) również udali się, lecz innym samochodem, do W. w miejsce, gdzie miała być dokonana transakcja. Jest znamionym, że R. W. (1) potwierdził fakt jazdy do W. w tym czasie z osk. R. I. (1), lecz rzekomo w celu dokonania przeglądu samochodu w warsztacie. Na tę okoliczność nawet zawnioskowano dowód z zeznań świadka J. W.. Świadek ten co prawda potwierdził, że oskarżeni ci byli w jego warsztacie, ale treść jego zeznań nie obala trafności ustaleń Sądu Okręgowego. Sąd ten uznał bowiem, że taka obecność tych oskarżonych w warsztacie samochodowym nie obala ustaleń, iż równocześnie oskarżeni a zwłaszcza R. I. (1) zamierzali zabezpieczyć przebieg tej transakcji, skoro zważy się, iż w jej wyniku osiągnięto 25 tysięcy Euro.

2) po drugie – z zeznań świadków anonimowych A-1 i A-3 posługujących się imionami (...) i (...) którzy zawierali tę transakcję, wynika, że wszystkie szczegóły dotyczące dostawy 100 tys. podrobionych Euro załatwiali wcześniej tj. w sierpniu w trakcie wcześniejszej dostawy podrobionych 20 tys. Euro właśnie z osk. R. I. (1),

3) po trzecie – z wyjaśnień W. K., wynika, że kiedy wracał 01 września 2009 r. a więc w przeddzień transakcji, która dnia następnego odbyła się na B. k. W., z Włoch do Polski i gdy przywoził do Polski te przedmiotowe podrobione Euro to w K. oczekiwał na nich właśnie R. W. (1) i do jego samochodu przesiadł się osk. R. I. (1).

Dowody te we wzajemnym powiązaniu dowodzą trafności ustaleń o współdziałaniu R. W. (1) w tym przestępnym czynie z 2.09.2009 r. Fakt nieobecności R. I. (1) przy finalizowaniu tej transakcji wynika ze stosowania przez niego środków ostrożności (co już wcześniej wyjaśniono, oceniając apelację obrońcy tego oskarżonego). Taki sam styl

zachowania sprawca ten zastosował, gdy dokonywano sprzedaży podrobionych Euro w lutym 2009 r. w Kantorach w J., R. i Z..

2. Sąd Apelacyjny nie widzi także podstaw by podzielić zarzut apelującego obrońcy, jakoby kara wymierzona R. W. za przestępstwo przypisane raziła surowością. Przypomnieć należy, że Sąd Okręgowy wymierzył mu za ten czyn:

- 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- oraz 180 stawek dziennych grzywny po 50 zł. każda.

Są to wprawdzie kary surowe i ekonomicznie dolegliwe, ale uwzględniają one wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego w p. XXV oraz stopień zawinienia oskarżonego R. W..

Stwierdzenie powyższe nie oznacza jednak pełnej akceptacji rozstrzygnięcia wydanego co do czynu z p. XXV. Dostrzeżono bowiem, że oprócz kar w/w wymierzono R. W. środek karny w postaci przepadku 10 tyś. zł. jako cyt. „korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie XXV części dyspozytywnej wyroku” (p. XLVIII). To prawda, że jako zapłatę za dostarczone 100 tyś. podrobionych Euro przekazali świadkowie anonimowi A-1 i A-3 tj. (...) i (...) oskarżonym 25 tyś. Euro autentycznych, lecz pieniądze te zostały zabezpieczone w związku z zatrzymaniem sprawców i zwrócone instytucji, którą świadkowie anonimowi A-1 i A-3 reprezentują. Nie jest w tej sytuacji prawdziwe stwierdzenie wyżej cytowane a zawarte w wyroku, jakoby osk. R. W. (1) z przestępstwa przypisanego w p. XXV osiągnął jakkolwiek korzyść majątkową. Kiedy zaś warunek taki nie został zrealizowany, to brak podstaw do wydania orzeczenia przewidzianego w art. 46 § 1 kk. W tym też zakresie zaskarżony wyrok został skorygowany. Wydaje się przy tym, że orzeczenie powyższe byłoby merytorycznie uzasadnione, gdyby odnosiło się do skazania za czyn pkt. XXIV wyroku. Z działalności przestępczej przypisanej w powyższym punkcie osiągnął bowiem R. W. (1) wymierne korzyści majątkowe. Świadek anonimowy A-4 sugeruje, iż były to korzyści ok. 100 tyś. Euro.

4. Ocena argumentów skierowanych przeciwko uznaniu zachowań opisanych w p. XXIV i XXV wyroku za dwa odrębne przestępstwa, a także ocena kar łącznych wymierzonych R. W. (1) (p. XLVII).

1. Sąd Apelacyjny jest świadom, że zachowania opisane w punktach XXIV i XXV zaskarżonego wyroku popełnione zostały w tym samym czasie jak również i to, że odnoszą się one do wprowadzenia do obrotu podrobionych banknotów Euro. Zauważyć jednak należy, że przestępstwa te popełnione zostały w różny sposób, przy czym pierwsze z nich tj. opisane w p. XXIV wyczerpało nadto znamiona przestępstwa oszustwa. Podzielono wobec tego stanowisko wyrażone, w zaskarżonym wyroku, iż są to różne czyny, uzasadniające potraktowanie ich za dwa odrębne przestępstwa. Sąd Apelacyjny zauważa, że Sąd Okręgowy nie jest konsekwentny w ocenie takich samych zachowań w odniesieniu do różnych oskarżonych, albowiem co do osk. R. I. (1) takie same zachowania, polegające na wprowadzeniu do obrotu podrobionych Euro z zastosowaniem oszustwa oraz nie łączące się z oszukiwaniem nabywców tych fałszywych Euro, zostały potraktowane jako jedno przestępstwo (patrz: p. III zaskarżonego wyroku). Wobec braku apelacji w tym zakresie nie był Sąd Apelacyjny uprawniony do skorygowania tego rozstrzygnięcia, które wydane zostało wobec R. I. (2).

2. W apelacji podniesiono alternatywny zarzut rażącej surowości kar wymierzonych R. W. (1). Zarzut ten odnosi się i do wymiaru kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny.

a) Zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 86 § 1 kk Sąd Okręgowy mógł orzec względem wymienionego skazanego karę łączną w rozmiarze od 4 lat (najsurowsza z kar wymierzona w pkt. XXIV) do 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar: 3 + 4 + 3 lata i 6 miesięcy). Fakt wymierzenia jako kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności dowodzi zastosowania w tym zakresie zasady asperacji z przewagą zasady absorpcji zbiegających się kar. Orzeczona kara łączna w przekonaniu Sądu Apelacyjnego uwzględnia wskazania zawarte w/w art. 86 § 1 kk a także dyrektywy określone w art. 53 kk. Zważyć należy, że skazanemu przypisano popełnienie przestępstw zawartych w 2 rozdziałach kodeksu karnego, (art. 258 kk – rozdział XXXII, art. 310 § 1 kk – rozdział XXXVII i art. 286 § 1 kk – rozdział XXXV) a nadto należy mieć na uwadze stosunkowo długi czas trwania działalności przestępczej tego sprawcy,

b) Nie sposób kwestionować także wymiaru kary łącznej grzywny. Kara ta mogła być orzeczona w rozmiarze od 180 stawek dziennych (obie grzywny orzeczono w takim rozmiarze) do 360 stawek (suma zbiegających się grzywien). Sąd Okręgowy orzekł jako karę łączną grzywny 200 stawek dziennych, a więc z zastosowaniem niemalże pełnej absorpcji. Nie sposób kwestionować także wysokości dziennej stawki grzywny, skoro ustalono ją w takim samym rozmiarze jak w poszczególnych orzeczonych grzywnach.

VI. Ocena apelacji obrońcy osk. W. K. (Tom 59, k. 3495-3496).

Apelację obrońcy osk. W. K. uznano za częściowo uzasadnioną.

Tak oceniając środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę osk. W. K. zauważyć na wstępie należy, iż skarżący ten jako jedyny nie kwestionuje ustaleń o winie tego sprawcy, natomiast zarzuca, iż kary jednostkowe pozbawienia wolności, a także kara łączna pozbawienia wolności, są za surowo. Domaga się równocześnie korekty zaskarżonego wyroku przez obniżenie poszczególnych kar jednostkowych oraz wymierzenia kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania. Sąd Apelacyjny podzielił pogląd apelującego obrońcy, że kary pozbawienia wolności wymierzone przez Sąd Okręgowy są rażąco surowe, ale nie w takim stopniu jak to sugeruje się w apelacji. Oto argumenty uzasadniające stanowisko Sądu Odwoławczego.

1. Przede wszystkim uznano, że Sąd Okręgowy, wymierzając kary pozbawienia wolności względem W. (...) nie uwzględnił zasady, by orzekać także kary, które uwzględnią zasadę wewnętrznej sprawiedliwości wyroku. Zauważono bowiem, że kary wymierzone temu sprawcy w niewielkim stopniu odbiegają od kar orzekanych względem innych oskarżonych, chociaż czas trwania przestępczej działalności innych oskarżonych był zdecydowanie dłuższy. Wystarczy porównać przykładowo kary wymierzone W. K. oraz M. I., R. B. (1) i J. B. (1) za przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej. Apelujący W. K., który funkcjonował w tej grupie zaledwie 9 miesięcy, tj. od stycznia do września 2009 r. został skazany na podstawie art. 258 § 1 k.k. na 2 lata pozbawienia wolności, zaś pozostałym w/w sprawcom, których czas przynależności do grupy przestępczej przekraczał 4 lata, wymierzył Sąd Okręgowy za to przestępstwo kary bądź to w takiej samej wysokości jak W. K. bądź ten niewiele wyższe, czego potwierdzeniem są skazania:

- M. I. – na 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VII);
- R. B. (1) – na 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XX);
- J. B. (1) – na 2 lata pozbawienia wolności (pkt XXVI).

Podobnie rzecz przedstawia się z wysokością kar orzekanych oskarżonym za udział we wprowadzeniu podrobionych Euro do obrotu. W. K., który w procedurze takim uczestniczył przez zaledwie 9 miesięcy został skazany na kary, które w niewielkim stopniu odbiegały od kar wymierzonych innym oskarżonym, chociaż prowadzili oni tę przestępczą działalność przez ponad 4 lata.

W następstwie braku zróżnicowania wysokości tych kar naruszono jedną z dyrektyw zawartych w art. 53 k.k., obligujących do uwzględnienia przy wymiarze kary stopnia zawinienia sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa. Jest przecież poza sporem, że na stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości przestępstwa wpływ i to istotny, ma czas trwania przestępczej działalności.

2. Sąd Okręgowy nie uwzględnił przy wymiarze kar orzekanych względem W. K. sposobu jego zachowania w toku procesu. Już przy okazji oceny apelacji obrońcy osk. A. B. (1), zwrócono uwagę, jakie znaczenie procesowe ma postawa oskarżonych w sprawach przeciwko sprawcom tzw. zorganizowanej przestępczości. W tego rodzaju strukturach obowiązuje swoista zмова milczenia, w wielu wypadkach wymuszona przemocą przez przywódców grupy. Osoby, które łamią tę zmovę milczenia i ułatwiają ustalenie rzeczywistych rozmiarów przestępstwa, winny być traktowane w sposób szczególny. Ich postawa bowiem nie tylko przyczynia się do ujawnienia okoliczności i rozmiarów przestępczej działalności grupy, lecz dowodzi, że zrozumieli oni niewłaściwość dotychczasowego postępowania. Tego rodzaju zmiana w postawie sprawcy wskazuje, że nie wymaga on tak długotrwałej resocjalizacji jak osoba, która przez

cały tok procesu stosuje się do zasad funkcjonujących w strukturach zorganizowanej przestępczości. Sądy orzekając więc kary względem takich „skruszonych” sprawców winny dać wyraźny sygnał do środowiska przestępczego, że ich postawa nie jest obojętna dla wymiaru kary.

Uwzględniając więc powyższe okoliczności, uznał Sąd Apelacyjny, że rażą surowością wszystkie kary pozbawienia wolności wymierzone W. K. i dlatego uległy one korekcie w postępowaniu odwoławczym przez obniżenie:

- do roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt XXXIII za czyn z art. 258 § 1 k.k.,
- do 2 lat kary pozbawienia wolności wymierzone za czyny z art. 310 § 2 k.k. w punktach XXXIV i XXXV.

3. Przedstawione wyżej korekty zaskarżonego wyroku spowodowały, że kara łączna pozbawienia wolności wymierzona W. K. straciła moc. Wyłoniła się wobec tego potrzeba określenia wysokości tej kary. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. mogła być ona wymierzona w rozmiarze od 2 lat (najsurowsze kary orzeczone na podstawie art. 310 § 2 k.k.) do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar jednostkowych: rok i 6 miesięcy + 2 lata + 2 lata).

Sąd Apelacyjny uznał, że cele określone w art. 53 k.k. zostaną osiągnięte, gdy wymierzy się W. K. tę karę w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W takim też zakresie skorygowano wyrok co do tego oskarżonego.

VII. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy osk. T. K. (1) (T. 59, k. 3505 in).

1.

1. Uwagi ogólne co do zasadności tej apelacji.

Na wstępie stwierdzić należy, że apelujący obrońca:

- a) po pierwsze – kwestionuje w całości ustalenia o winie oskarżonego w zakresie 4 przypisanych mu przestępstw tj:
 - z pkt XXVIII – w zakresie przynależności T. K. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej (art. 258 § 1 k.k.);
 - z pkt XXX-XXXII – związanych z przechowywaniem podrobionych dokumentów, należących do R. I. (1) (czyny z art. 270 § 3 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 275 k.k.);
- b) po drugie – podważa ustalenia co do rozmiarów przestępstwa przypisanego oskarżonemu T. K. w pkt XXIX, sugerując, że jego przedmiotem było jedynie 200 sztuk podrobionych Euro o nominale 100 Euro, a w konsekwencji zarzuca, iż wymierzona za to przestępstwo kara razi surowością.

W konsekwencji domaga się on:

- 1) w pierwszym rzędzie uniewinnienia osk. T. K. od popełnienia czynów przypisanych w pkt XXVIII, XXX-XXXII;
- 2) skorygowanie ustaleń co do rozmiaru przestępstwa z pkt XXIX i wymierzenie za to łagodniejszej kary;
- 3) alternatywnie – na wypadek nie podzielenia podstawowych zarzutów, kwestionuje wysokość kar orzeczonych za poszczególne przypisane T. K. przestępstwa i wniósł o obniżenie tych kar.

Sąd Apelacyjny nie podzielił żadnego z tych zarzutów. Stwierdzenie powyższe nie oznacza jednak równoczesnej pełnej akceptacji zaskarżonego wyroku. Zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego wywołują ustalenia odnośnie czasu funkcjonowania T. K. w grupie przestępczej R. I. (1) (czyn z pkt XXVIII) oraz co do ustaleń dotyczących zachowań tego oskarżonego, będących przedmiotem rozstrzygnięć zawartych w pkt XXX, XXXI i XXXII zaskarżonego wyroku. Rozwijając myśl, zawartą w końcowym fragmencie powyższego zdania, stwierdzić należy, iż nie podzielono poglądu Sądu Okręgowego, jakoby przedmiotowe zachowanie T. K. (1), związane z przechowywaniem dokumentów przysłanych mu przez R. I. (1), stanowiło 3 przestępstwa. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego – zachowanie to było jednym czynem.

Powyższa korekta, polegająca na skorygowaniu czasu trwania przestępczej działalności osk. T. K. (1), w tym zwłaszcza dotyczącej przynależności do grupy przestępczej, a także na ustaleniu, że dopuścił się on nie 5, lecz 3 przestępstw, nie mogła pozostać bez wpływu na wysokość kary wymierzonej za czyn z art. 258 § 1 k.k., a także na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.

Na uzasadnienie swego rozstrzygnięcia przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty:

2.

2. Ocena argumentów skierowanych przeciwko ustaleniom o przynależność T. K. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej (rozstrzygnięcie z pkt XXVIII wyroku).

1. Kwestionując ustalenia Sądu Okręgowego, odnośnie przynależności T. K. do zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez R. I. (1), sugeruje apelujący obrońca, że zgromadzony materiał dowodowy ustaleń takich nie potwierdza. W przekonaniu skarżącego cyt. „brak jest bezpośredniego dowodu, że oskarżony swoim zamiarem obejmował działania grupy, znał jej członków, podlegał wewnętrznej dyscyplinie, działał na zlecenie osób stojących nad nim w hierarchii. W składanych wyjaśnieniach, zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem, oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, aby działał w ramach takiej grupy, co więcej – niezmiernie podnosił, że nie miał świadomości uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej” (cytat ze strony 6 apelacji).

To prawda, że osk. T. K. konsekwentnie negował swą winę w zakresie zarzuconej mu przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej. Jego postawa nie uszła jednak uwadze Sądu Okręgowego (patrz: strony 30-33 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Sąd Apelacyjny podziela niektóre krytyczne uwagi apelujących obrońców, zarzucające lakoniczność niektórych fragmentów pisemnego uzasadnienia.

W zakresie przynależności T. K. (1) do struktur zorganizowanej przestępczości, argumenty Sądu Okręgowego, jakkolwiek bardzo lakoniczne, to jednak dostatecznie wystarczające, by uznać je za dające podstawę do wsparcia dokonanych ustaleń co do czynu przypisanego temu sprawcy w pkt XXVIII zaskarżonego wyroku. Uzupełniając argumenty przedstawione w tym względzie na stronie 51 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, odwołuje się Sąd Apelacyjny do swych rozważań, zawartych w odnośnym fragmencie poświęconym osk. R. I. (1) (patrz: pkt. III ust. 3 lit.a - „Rozważania odnoszące się do trafności ustaleń o założeniu przez R. I. (1) zorganizowanej grupy przestępczej i kierowanie nią, zajmującej się głównie podrabianiem i rozprowadzaniem fałszywych Euro”. We wskazanym fragmencie uzasadnienia zwrócono uwagę, że R. I. (1) zachowywał daleko idącą ostrożność w doborze ludzi do swej grupy (głównie byli to członkowie jego rodziny lub osoby spokrewnione z jego konkubina A. B. (1)) i równocześnie od osób tych wymagał bezwarunkowego posłuszeństwa. Jest więc nie do pomyślenia, by powierzył tak odpowiedzialne zadania jak udział w odbiorze i transportowanie z Włoch większych ilości podrobionych Euro, a następnie uczestnictwo i to dwukrotne w dostarczaniu wyjątkowo dużych partii takich podrobionych Euro świadkom anonimowym (...) i (...) osobom spoza grupy przestępczej. Oskarżony R. I. (1), dla zabezpieczenia swego pobytu w Polsce (przypomnieć należy, że był poszukiwany przez Polski wymiar sprawiedliwości do odbycia kary pozbawienia wolności), powierzył T. K. (1) rozmaite dokumenty w tym i wyłudzony z Ambasady paszport oraz podrobiony dowód osobisty (na ten temat w dalszej części uzasadnienia). Trafnie wobec tego postąpił Sąd Okręgowy, gdy uznał, że tylko osoba włączona przez R. I. (1) do struktur założonej przez niego grupy przestępczej mogła brać udział w takich przestępstwach jakie zostały przypisane T. K. (1). Nie sposób bowiem wyobrazić sobie, aby R. I. (1), zachowujący tak daleko posuniętą ostrożność przy realizowaniu poszczególnych przestępstw, miał dopuścić do nich osobę nie funkcjonującą w jego grupie. Okoliczności wyjazdu po podrobione Euro, a także udział w aktach ich „sprzedaży” w rejonie B., dowodzą, że T. K. w sposób bezwarunkowy stosował się do poleceń R. I. (1). Sąd Apelacyjny nie jest w stanie stanowczo stwierdzić, czy wymieniony sprawca znał wszystkie osoby funkcjonujące w strukturze przestępczej R. I. (1). Tego rodzaju wiedza nie jest jednak konieczna dla przypisania odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258 k.k. Istotną w tym względzie jest bowiem świadomość sprawcy, że uczestniczy w strukturze organizacyjnej, mającej na celu dokonywanie przestępstw. W samej zaś rzeczy, stwierdzić należy, że osk. T. K. miał pewność, iż w strukturze tej uczestniczą co najmniej te osoby, które brały z nimi udział w nabywaniu podrobionych Euro we Włoszech, w przewożeniu tych „podróbek” do Polski, a następnie w ich sprzedaży i to dwukrotnie w rejonie Centrum Handlowego

(...) k. W.. Jest przy tym prawdopodobne, że posiadał on wiedzę także co do udziału innych osób w tej grupie, choćby z racji spokrewnienia z R. I. (1) oraz z uwagi na zamieszkiwanie w tej samej stosunkowo niewielkiej miejscowości jaką są P..

W konsekwencji uznano, że wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie osk. T. K. od czynu przypisanego w pkt XXVIII uznano za niezasadny.

2. Fakt kwestionowania winy tego oskarżonego w zakresie przypisanego mu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, obliguje do całościowej oceny tego rozstrzygnięcia (art. 447 § 1 k.p.k.). Realizując powyższą dyrektywę, rozważono czy trafne są ustalenia co do czasu funkcjonowania T. K. w tej przestępczej strukturze. Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy ustalił czas przynależności wymienionego oskarżonego do przedmiotowej grupy na okres od września 2008 r. do 2 września 2009 r. Końcowa data przynależności T. K. do grupy R. I. (1) jest niesporna, bo tego dnia doszło do likwidacji tej struktury przestępczej (zatrzymanie R. I. (1) i innych oskarżonych w związku z akcją policyjną w rejonie C.H. B.). Wątpliwości Sądu Apelacyjnego wywołuje wskazana w zaskarżonym wyroku początkowa data przynależności T. K. do tej grupy. Kwestii tej w żaden sposób nie wyjaśniono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wydaje się, iż bezkrytycznie zaakceptowano w tym względzie treść zarzutu aktu oskarżenia, chociaż i tam w żaden sposób daty tej nie uzasadniono. Sąd Apelacyjny, jak to już wyżej wskazano, zgodził się ze stanowiskiem, że wymieniony sprawca w grupie przestępczej R. I. (1) funkcjonował. Nie sposób jednak znaleźć podstaw do ustalenia, że przynależność ta datuje się od września 2008 r. Jediną podstawą do ustalenia początkowej daty tej przynależności mogą być wyjaśnienia T. K. (1) jakie złożył on w związku z ujawnionymi u niego dokumentami przysłanymi mu z Włoch przez R. I. (1). Wyjaśnił on, iż otrzymał je w marcu 2009 r., 2 tygodnie po aresztowaniu w/w oskarżonego (Tom 4, k.163-164). W tej sytuacji skorygowano czas funkcjonowania wymienionego sprawcy w strukturze przestępczej, będącej przedmiotem przestępstwa przypisanego w pkt XXVIII na okres od marca 2009 r. do 2.09.2009 r.

3. Alternatywnie zarzucił apelujący obrońca, że kary wymierzone T. K. rażą surowością. Rozważono wobec tego, czy nie jest dotknięta tym uchybieniem kara orzeczona w pkt XXVIII zaskarżonego wyroku. Oceniając pod tym kątem zaskarżone rozstrzygnięcie, przypomnieć należy, iż Sąd Odwoławczy w istotny sposób skorygował ustalony w tym wyroku czas trwania przedmiotowego przestępstwa, tj. nie od września 2008 r. do 2.09.2009 r., lecz o połowę krócej tj. od marca 2009 r. Tego rodzaju korekta nie mogła pozostać bez wpływu na wymiar kary za to przestępstwo. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego funkcje określone w art. 53 k.k. zrealizuje kara 2 lat pozbawienia wolności. Wprawdzie czas przynależności T. K. do grupy przestępczej został znacznie skorygowany, lecz z drugiej strony nie można tracić z pola widzenia, iż wymieniony sprawca zajmował ważną pozycję w strukturze przestępczej R. I. (1). Świadczy o tym fakt obdarzenia go szczególnym zaufaniem, skoro powierzył mu ważne dla niego dokumenty, a nadto zlecił odpowiedzialne zadania w sierpniu i wrześniu 2009 r. związane z wprowadzeniem do obrotu najpierw 200 podrobionych banknotów o nominale po 100 Euro, a następnie blisko 1000 takich banknotów o nominałach 100 Euro oraz 20 banknotów o nominałach po 50 Euro.

3.

3. Ocena argumentów skierowanych przeciwko ustaleniom co do rozmiarów działalności przestępczej T. K. dotyczącej wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro (pkt XXIX wyroku).

1. Argumenty te, co już na wstępie zasygnalizowano uznano za niezasadne. Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy ustalił, że osk. T. K. funkcjonując w grupie przestępczej R. I., wziął dwukrotnie udział w sierpniu i wrześniu 2009 r. we wprowadzeniu do większych ilości podrobionych Euro, a konkretnie:

- w pierwszej połowie sierpnia 2009 r. we W. wziął udział w nabyciu 200 sztuk podrobionych Euro o nominale po 100 Euro każdy, w przewiezieniu ich do Polski oraz „sprzedaży” 14.08.2009 r. tych podrobionych Euro w rejonie C.H. B. świadkom anonimowych tj. (...) i (...),

- pod koniec sierpnia 2009 r. wziął udział w nabyciu we W. blisko 1000 (konkretnie 969) sztuk podrobionych Euro o nominale po 100 Euro i 20 sztuk podrobionych Euro o nominale po 50 Euro, przewiezienie ich samochodem do Polski oraz w „sprzedaży” 2.09.2009 r. w rejonie C.H. B. w/w anonimowym świadkom.

Apelujący obrońca nie kwestionuje udziału T. K. w pierwszym z tych przestępczych zdarzeń tj. związanych z wprowadzeniem do obrotu 200 sztuk podrobionych banknotów każdy o nominale 100 Euro.

Kwestionuje natomiast winę tego sprawcy w zakresie udziału we wprowadzeniu do obrotu w dniu 2 września 2009 r. blisko 1000 sztuk podrobionych banknotów po 100 Euro oraz 20 sztuk takich „podrobionych” każda o nominale 50 Euro. Prezentuje pogląd, iż obecność T. K. na miejscu dokonywania tej transakcji nie była przez niego zawiniona. Po prostu nie miał on, zdaniem apelującego obrońcy, świadomości, że bierze udział w przestępstwie wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro (str. 8 i 9 apelacji).

Argumenty te są chybione w stopniu oczywistym. Skarżący zdaje się nie dostrzegać treści wyjaśnień A. B. (1) i W. (...), a także pewnych fragmentów wyjaśnień T. K.. Przecież związek tego oskarżonego z wprowadzeniem do obrotu podrobionych banknotów o łącznej wartości blisko 100 tysięcy Euro, nie ogranicza się wyłącznie do zdarzeń jakie rozegrały się 2 września 2009 r. w rejonie C.H. B.. Już kilka dni wcześniej udał się on z R. I., A. B. (1) i W. (...) do Włoch. Okoliczność tę T. K. potwierdza. Z kolei z wyjaśnień W. (...) wynika, że w tym czasie zakupiono w N. wspomniane ok. 1000 sztuk banknotów Euro, zaś z wyjaśnień W. (...) wynika, że przewozem tych Euro do Polski zajął się nie kto inny, a właśnie T. K.. Wymieniony W. (...) podał, że te podrobione Euro schował T. K. w podsufitce samochodu i przywiózł w ten sposób do Polski. Sąd Apelacyjny nie widzi żadnych podstaw, by tę wersję W. (...) kwestionować. W konsekwencji nie ma żadnych podstaw by kwestionować stan świadomości tego sprawcy z chwili gdy razem z osk. R. B. (1) brał udział w akcie sprzedaży tych podrobionych Euro świadkom o pseudonimach (...) i (...). Dla oceny charakteru tego wyjazdu nie jest obojętnym i to, że jako swego rodzaju „zabezpieczenie” przebiegu tej transakcji udali się w rejon C.H. B. drugim samochodem oskarżeni R. I. (1) oraz R. W..

2. Z uwagi na podniesienie przez obrońcę alternatywnego zarzutu rażącej surowości kar wymierzonych T. K. (1), rozważono czy kara orzeczona względem niego w pkt XXIX nie razi surowością. Przypomnieć wobec tego należy, że Sąd Okręgowy skazał T. K. na podstawie art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na:

- 4 lata pozbawienia wolności,

- 180 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda,

- oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem niego środek karny przepadku 10.000 zł korzyści osiągniętej z tego przestępstwa (pkt. XLVIII).

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego orzeczone kary, a także wymierzony środek karny w pełni uwzględniają wskazania określone w art. 53 k.k. Zważyć przecież należy, że przestępstwa tego dopuścił się wymieniony sprawca funkcjonując w zorganizowanej grupie przestępczej, a przy tym jego przedmiotem była wyjątkowo duża ilość podrobionych banknotów (...) (łącznie równowartości blisko 120 tysięcy (...)).

4.

4. Rozważania nad zarzutami obrońcy T. K. skierowanymi przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w pkt XXX, XXI i XXXII zaskarżonego wyroku.

1. Argumentów obrońcy, podniesionych przeciwko ustaleniom o winie T. K. w zakresie przechowywania dokumentów opisanych w pkt XXX – XXXII zaskarżonego wyroku nie uwzględniono. Stwierdzenie to nie oznacza jednak, że w pełni zaakceptowano stanowisko Sądu Okręgowego odnoszące się do zachowania T. K. związanego z tymi dokumentami.

Przypomnieć w tym względzie należy, że apelujący obrońca nie kwestionuje faktu przechowywania powyższych dokumentów przez osk. T. K.. Prezentuje on jednak pogląd, iż oskarżony ten nie miał świadomości przestępczego

charakteru tego czynu, albowiem cyt. „nie wiedział, jaka jest zawartość tej przesyłki, a już na pewno nie miał wiedzy, że znajdują się w niej dokumenty w postaci podrobionego prawa jazdy, paszportu, czy stwierdzające tożsamość innej osoby lub prawa majątkowe” (cytat ze strony 5 apelacji). Sąd Okręgowy trafnie zwrócił uwagę na charakter związków łączących R. I. (1), który dokumenty te przesłał do Polski z członkami swej przestępczej grupy (a więc i T. K.), a także sposób postępowania tego sprawcy w sytuacjach tego rodzaju. Już wcześniej kilkakrotnie zwracano uwagę, że wymieniony sprawca zdecydował się na przyjazd do Polski w lutym 2009 r., chociaż był poszukiwany do odbycia kary. Zachowywał on jednak każdorazowo daleko idące środki ostrożności. Z reguły nie posiadał przy sobie przedmiotów, które mogłyby stanowić podstawę do postawienia mu zarzutu dokonania jakiegokolwiek przestępstwa. Stąd też podrobione pieniądze przekazywał innym członkom grupy i najczęściej za pośrednictwem innych osób finalizował transakcje „sprzedaży” tych podrobionych banknotów. Podobnie postępował z podrobionymi dokumentami, którymi zamierzał posługiwać się w trakcie pobytu w Polsce, a także z tymi które przygotowywał do podrobienia. Nie sposób więc wyobrazić sobie sytuacji, by osk. T. K., który dokumenty te odebrał od kierowcy busa kursującego na trasie Włochy-Polska, nie znał zawartości tej przesyłki, a także przeznaczenia znajdujących się w niej dokumentów.

2. Powyższe stwierdzenia nie oznaczają jednak, że można bezkrytycznie zaakceptować ocenę prawną zachowania będącego przedmiotem rozstrzygnięć zawartych w pkt XXX-XXXII zaskarżonego wyroku. Przypomnieć należy, iż wszystkie dokumenty o jakich mowa w/w punktach zaskarżonego wyroku otrzymał osk. T. K. w marcu 2009 r. w jednej przesyłce od kierowcy kursującego busem na trasie Włochy-Polska i dokumenty te przechowywał w swoim mieszkaniu do chwili ujawnienia ich przez Policję tj. do 2.09.2009 r. Potraktowanie więc tego zachowania jako 3 przestępstw trudno w sposób racjonalny wytłumaczyć, zwłaszcza przy uwzględnieniu treści art. 11 § 1 k.k. Przecież in concreto mamy do czynienia tylko z jednym czynem.

Oceny tej nie zmienia fakt, że doszło w ten sposób do równoczesnego wyczerpania znamion 3 przepisów karnych, a mianowicie:

- art. 270 § 3 k.k. w postaci przygotowania do udzielenia R. I. pomocy w użyciu podrobionego prawa jazdy opatrzonego nazwiskiem I. I. (4),

- art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w postaci usiłowania udzielenia pomocy w/w R. I. (1) w użyciu wyłudzonego w Ambasadzie RP paszportu o nr (...),

- art. 276 k.k. przez ukrywanie pozostałych zabezpieczonych dokumentów wymienionych w pkt XXXII wyroku.

Do oceny prawnej tego czynu odnoszą się bowiem wskazania zawarte w art. 11 §2 k.k. W takim też zakresie zmieniono zaskarżony wyrok.

3. Konsekwencją tej zmiany była konieczność wymierzenia za to przestępstwo odpowiedniej kary. Zważyć należy, że przestępstwo to trwało przez blisko 6 miesięcy, a przy tym zostało popełnione w związku z funkcjonowaniem T. K. (1) w strukturach zorganizowanej przestępczości. Uwzględniając te okoliczności, a także pozostałe dyrektywy art. 53 k.k., wymierzył Sąd Apelacyjny temu sprawcy w oparciu o art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc karę w takim samym rozmiarze jak w pkt XXX zaskarżonego wyroku.

5.

5. Uzasadnienie wymiaru kary łącznej co do T. K.

Korekty zaskarżonego wyroku odnośnie wymiaru kary za czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a także co do rozstrzygnięć dotyczących pkt XXX-XXXII zaskarżonego wyroku, spowodowały utratę mocy orzeczenia dotyczącego kary łącznej pozbawienia wolności. W świetle wskazań zawartych w art. 86 § 1 k.k., skorygowanych o zakaz z art. 434 k.p.k., Sąd Apelacyjny mógł wymierzyć T. K. karę łączną w rozmiarze od 4 lat (najsurowsza kara pozbawienia wolności wymierzona w pkt XXIX) do 5 lat pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar jednostkowych skorygowana przez art. 434 k.p.k. tj. 2 lata + 4 lata + 10 miesięcy). Uwzględniając zasady jakimi kierował się w tym względzie Sąd Okręgowy orzeczono tę karę w rozmiarze 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. Ocena apelacji obrońcy osk. S. B. (1) (T. 59, k. 3512 in).

Apelacja wymieniona w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia okazała się w znacznym stopniu uzasadniona. Mianowicie podzielono pogląd obrońcy osk. S. B., że brak w sprawie wystarczających dowodów wskazujących na przynależność tego sprawcy do zorganizowanej grupy przestępczej. W konsekwencji zmieniono zaskarżony wyrok uniewinniając go od czynu z pkt XXXVI. Ponadto zgodzono się ze stanowiskiem tego apelującego, iż kara pozbawienia wolności wymierzona S. B. za przestępstwo z pkt. XXXVII razi surowością. W konsekwencji zmieniono i w tym zakresie zaskarżony wyrok, chociaż nie w takim stopniu jak wnioskowano w apelacji.

Na uzasadnienie swego rozstrzygnięcia przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

1. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale S. B. (1) we wprowadzeniu w dniach 10 i 12 lutego 2009 r. w R., Z. i J. do obrotu podrobionych Euro oraz skierowanych przeciwko karze za ten czyn (pkt XXXVII wyroku).

Przypomnieć na wstępie należy, że Sąd Okręgowy ustalił, iż S. B. (1) działając w grupie przestępczej R. I. (1), a przy tym wspólnie i w porozumieniu z 5 innymi oskarżonymi (tj.: R. I. (1), W. K., M. I., R. B. (1) i R. W. (1)):

- wprowadził w R. w Kantorze (...) sztuk podrobionych banknotów każdy o nominale po 100 (...)
- usiłował wprowadzić w tym samym kantorze dalsze 25 sztuk podrobionych banknotów o nominałach po 100 (...)
- usiłował wprowadzić w Z. w kantorze należącym do W. H. 13 podrobionych banknotów każdy o nominale 100 (...)
- usiłował wprowadzić w J. w kantorze (...) podrobionych banknotów każdy o nominale 100 (...)
- przechowywał w skrytce samochodu, którym się poruszał, dalsze 37 sztuk podrobionych banknotów każdy o nominale 100 Euro.

Apelujący obrońca kwestionuje te ustalenia. Wprawdzie nie precyzuje dokładnie na czym opiera swoje stanowisko, ale dorozumiewać należy, iż chodzi mu o postawę prezentowaną przez osk. S. B..

To prawda, że sprawca ten konsekwentnie winę swą negował. Przyznał on wprawdzie, że został zatrzymany na terenie województwa (...) z oskarżonymi M. I. i W. K. i potwierdził, że w samochodzie, którym się poruszali policjanci ujawnili podrobione banknoty Euro. Zaprzeczył jednak, aby wyjazd w tamten rejon Polski miał na celu wprowadzenie do obrotu podrobionych Euro, jak również sugerował, że nic nie wiedział, aby w samochodzie były ukryte te podrobione banknoty. Konsekwentnie negował ponadto, aby podejmował jakiegokolwiek przedsięwzięcia zmierzające do sprzedaży tych Euro w kantorach w R., Z. czy J..

Zważyć jednak należy, że postawa S. B. (1) nie uszła uwadze Sądu Okręgowego (patrz: strony 35 i 36 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd ten podał przekonujące powody krytycznej oceny tych wyjaśnień. Odwołano się w tym względzie do:

- 1) wyjaśnień A. B. (1), która podała, iż jej wujek S. B. (1) był zorientowany jaki był cel wyjazdu 2 samochodami w rejon Z., bo wtajemniczał go w tym względzie osk. R. W.,
- 2) konsekwentnych wyjaśnień osk. W. K., który poruszał się tym samochodem co i S. B., a przy tym wskazał źródło pochodzenia tych podrobionych banknotów (patrz: odnośne fragmenty zawarte w rozdziałach poświęconych apelacji R. I. (1) p. 3 lit. b),
- 3) stanowczych zeznań pracownik kantoru w R. tj. B. G. i A. C., które nie tylko w śledztwie lecz i podczas rozprawy wskazały na S. B. (1) jako jednego ze sprawców sprzedających podrobione banknoty (...) (Tom 51, k. 2284-2286).

Uzupełniając te argumenty jakie przedstawił Sąd Okręgowy na stronach 60-61 swego pisemnego uzasadnienia podkreślenia wymaga i to, że wyjątkowo niewiarygodnie brzmią podane przez S. B. (1) powody tej „wycieczki”

samochodowej, połączonej z noclegami w hotelach w rejon Z.. Takie „wycieczki” pozostają bowiem w rażącej dysproporcji do możliwości finansowych tego sprawcy. Jak sam wyjaśnił, źródłem utrzymania jego oraz niepracującej żony jest jego renta w wysokości 670 zł (Tom 29, k. 41).

W konsekwencji uznano, że trafne są ustalenia o wprowadzeniu przez tego oskarżonego w dniach 10 i 12.02.2009 r. do obrotu podrobionych Euro przez sprzedaż ich w kantorach w R., Z. i J. oraz przewożenie takich Euro w samochodzie, którym ten sprawca się poruszał po tamtejszym terenie.

2. Kierunek apelacji kwestionowania ustaleń o winie oraz alternatywnie także rozstrzygnięcie co do kary, obliguje do całościowej oceny rozstrzygnięcia wydanego w pkt XXXVII zaskarżonego wyroku. Realizując ten wymóg, rozważono w pierwszej kolejności, czy trafna jest ocena prawna czynu przypisanego S. B. w/w punkcie. Na powyższe pytanie udziela Sąd Apelacyjny odpowiedzi twierdzącej. Zważyć przecież należy, że przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. (bo taki przepis zastosowano) dopuszcza się osoba, która m.in. „puszcza w obieg” lub „przewóz” podrobione pieniądze polskie lub obce (tu (...)). Takie znamiona mają pełne odniesienie do zachowań podjętych 10 i 12 lutego 2009 r. przez osk. S. B..

Sąd Apelacyjny ni widzi także podstaw do kwestionowania ustaleń, iż czynem swym wyczerpał S. B. (1) znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k., albowiem „oszukiwał” on pracowników kantorów co do autentyczności sprzedawanych Euro.

Inaczej przedstawia się natomiast kwestia z dokonanymi przez Sąd Okręgowy ustaleniami co do popełnienia tego przestępstwa w związku z przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej. Ustaleń tych nie podzielono (patrz: stosowne argumenty w dalszej części uzasadnienia). W konsekwencji z opisu czynu przypisanego S. B. w pkt XXXVII wyeliminowano ustalenia o popełnieniu tego przestępstwa w warunkach funkcjonowania w zorganizowanej grupie przestępczej, a z podstawy prawnej skazania wyeliminowano art. 65 § 1 k.k.

Z uwagi na kierunek apelacji rozważono także czy nie razi surowością kara wymierzona temu sprawcy za przypisane mu przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przypomnieć wobec tego należy, że został on skazany na podstawie tego przepisu, a przy tym w związku z art. 286 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. na kary:

- 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda,

- a nadto orzeczono względem niego na podstawie art. 46 § 1 k.k. środek karny w postaci obowiązku solidarnego naprawienia z 5 innymi skazanymi szkody wyrządzonej właścicielce kantoru w R. – M. H. w wysokości 8.700 zł (pkt XLIX).

Sąd Apelacyjny nie widzi żadnych podstaw do kwestionowania zasadności orzeczeń dotyczących wymierzonej kary grzywny jak i co do środka karnego. W tym miejscu jedynie należy kolejny raz zwrócić się do Sądu Okręgowego, aby orzekając co do środka precyzyjnie określał za jaki czyn jest on wymierzony.

In concreto nie ma Sąd Odwoławczy wątpliwości, że środek karny z art. 46 § 1 k.k. był związany ze skazaniem za czyn przypisany w pkt XXXVII. Nie zmienia to jednak faktu, że środek karny, podobnie jak i kara, winien być „związany” z określonym przestępstwem, przypisanym sprawcy. Nie ma problemu, gdy sprawca zostaje skazany jedynie za jeden czyn. Kiedy zaś rzecz dotyczy skazani za dwa lub więcej przestępstw, to precyzja rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego jest niezbędna (por. wyrok S.N. z 2.12.2005 r., V KK 133/05 OSNw SK 2005/1/2324, Prok. i Pr. – wkł. 2006/4/9).

Wracając do problemu postawionego wyżej, tj. odnoszącego się do oceny rozstrzygnięcia w przedmiocie kary, stwierdzić należy, że zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego wywołuje wysokość kary pozbawienia wolności. Nie jest kwestionowany ustalony przez Sąd Okręgowy stopień zawinienia tego sprawcy, a także stopień społecznej szkodliwości

przestępstwa przypisanego mu w pkt XXXVII. Zważyć jednak należy, że S. B. (1) to mężczyzna w podeszłym wieku (62 lata) i do tego schorowany (przebył gruźlicę płuc i cierpi na dolegliwości sercowe). Uznano wobec tego, że wymierzona mu kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności razi surowością. W konsekwencji, przy uwzględnieniu dyrektywy z art. 53 k.k., karę tę złagodzano do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na uzasadnienie takiej kary podać dodatkowo należy, że Sąd Apelacyjny nie podzielił ustaleń o popełnieniu przez S. B. przypisanego mu przestępstwa w związku z przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej.

Z drugiej równocześnie strony stwierdzić należy, że za niezasadny uznano wniosek apelującego obrońcy, aby w stosunku do tego skazanego zastosować dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności. Wprawdzie aktualna wysokość tej kary nie jest przeszkodą do zastosowania dobrodziejstwa z art. 69 k.k., ale stopień zawinienia S. B. (1) przy dokonywaniu przestępstwa, wskazuje że tylko przez orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności zostaną zrealizowane cele kary określone w art. 53 k.k. Zważyć bowiem należy, że właśnie ten sprawca przejawiał wyjątkową aktywność w trakcie sprzedaży fałszywych Euro w kantorze w R.. Dowodzą tego zwłaszcza zeznania B. G., która podała, iż S. B. (1) bez przerwy przeszkadzał jej, gdy sprzedawał jej fałszywe banknoty Euro W. K., i przez taką postawę S. B. doszło do nabycia przez kantor tych 20 podrobionych banknotów o nominale po 100 Euro, a następnie w równie aktywny sposób przeszkadzał jej, gdy próbował sprzedaż „swoje” 25 sztuk podrobionych banknotów o nominałach po 100 Euro. Mimo więc dotychczasowej niekaralności uznać należy tego sprawcę za osobę w takim stopniu zdemoralizowaną, że tylko przez skazanie go na bezwzględną karę pozbawienia wolności, zostaną zrealizowane cele określone w art. 53 k.k.

2.

2. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko ustaleniom o przynależności S. B. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1) (czyn przypisany w pkt XXXVI).

Już na wstępie zasygnalizowano, że Sąd Apelacyjny podzielił zastrzeżenia obrońcy osk. S. B. skierowane pod adresem rozstrzygnięcia zawartego w pkt XXXVI zaskarżonego wyroku. Apelujący ten zarzuca, iż brak wystarczających dowodów, które miałyby wspierać ustalenia o przynależności oskarżonego S. B. do zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1). Jest zresztą zmiennym, że Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia dla wsparcia rozstrzygnięcia zawartego w pkt XXXVI ograniczył się do bardzo lakonicznych i ogólnikowych stwierdzeń o treści, cyt.: „oskarżony S. B. (1) jakkolwiek nie wyjeżdżał do Włoch z innymi oskarżonymi i nie ujawniono dowodów, by przed lutym 2009 roku kontaktował się na gruncie przestępczego procederu z pozostałymi oskarżonymi, to przystąpił do tej grupy już w lutym 2009 r.”. (cytat ze strony 52 uzasadnienia).

Na uzasadnienie tak kategorię stwierdzenia nie przedstawiono jednak żadnych dowodów, ograniczając się do wskazania, że w dniach od 10 do 12 lutego wyjechał on w rejon Z., gdzie doszło do popełnienia przestępstwa, o którym była mowa w poprzednim fragmencie niniejszego uzasadnienia. Stwierdza bowiem ten Sąd, że oskarżony S. B. cyt.: „wyjechał z pięcioma innymi oskarżonymi w rejon Z. w celu puszczenia w obieg fałszyfikatów banknotów i co najmniej kilkakrotnie w takich czynnościach uczestniczył. Był to wyjazd zorganizowany, zaplanowany, kontrolowany w pełni przez lidera grupy. Tym samym nie ma sąd wątpliwości, że w zachowaniu oskarżonego wystąpiły również znamiona udziału w zorganizowanej grupie przestępczej” (cytat ze strony 52-53 uzasadnienia). Rozumowanie takie jest niezasadne. Zważyć przecież należy, że dla popełnienia rozmaitych przestępstw niezbędne jest współdziałanie kilku sprawców, co nie oznacza, że z racji takiego współdziałania oraz „kontrolowania” przebiegu przestępstwa przez inną osobę, dochodzi do powiązań między tymi współdziałającymi osobami, tego rodzaju, że powstała struktura przestępcza o znamionach określonych w art. 258 § 1 k.k. O jakichkolwiek związkach (...). B. z grupą R. I. (1) nie wspomina świadek anonimowy A.4., ani też osk. A. B. (1), chociaż te dwie osoby miały największe wiadomości o stanie osobowym tej grupy. Z działalnością przestępczą R. I. (1) łączy się osoba S. B. jedynie co do tych zdarzeń, które rozegrały się w ciągu 2 dni w kantorach w R., Z. i J.. Sąd Apelacyjny nie ma miarodajnych danych, by ustalać powody, dla których Rober I. włączył S. B. (1) do grupy osób jadących w rejon Z. w celu sprzedaży podrobionych Euro. Można jedynie dorozumiewać, iż uczynił to ze względów „logistycznych”. Ten sprawca jest bowiem osobą w podeszłym wieku i do tego schorowaną. Osoby tak wyglądające mogą wzbudzać zaufanie pracowników kantoru. Trudno bowiem spodziewać się po takich osobach, że są oszustami puszczającymi w obieg podrobione Euro. Na

marginesie zauważyć należy, że te prognozy R. I. (1) okazały się w jednym wypadku zasadne. Bo właśnie taką „gadatliwością” i przeszkadzaniem spowodował on, że B. G. nabyła w kantorze w R. od W. (...) 20 podrobionych banknotów o nominalach po 100 Euro (co już wyżej wskazano). Ustalenie powyższe nie zmienia jednak stanowiska wyrażonego na wstępie, iż fakt jednokrotnego współdziałania S. B. z członkami grupy przestępczej przy puszczeniu w obieg podrobionych Euro, dowodzi przynależności tego oskarżonego do tej zorganizowanej struktury przestępczej. W konsekwencji zmieniono zaskarżony wyrok, uniewinniając S. B. od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w pkt XXXVI.

IX. Rozważania dotyczące apelacji obrońcy osk. R. B. (1) (Tom 59, k. 3528 in).

Apelację obrońcy osk. R. B. uznano za niezasadną. Skarżący ten:

a) po pierwsze – kwestionuje ustalenia o winie R. B. w zakresie:

- przynależności tego sprawcy do zorganizowanej grupy przestępczej (pkt XX wyroku),

- udziału wymienionego oskarżonego w aktach sprzedaży podrobionych Euro w R., Z. i J. w dniach 10-12 lutego 2009 r., - p. XXI

b) po drugie – zarzuca rażąco niewspółmierność kary wymierzonej R. B. (1) za przestępstwo przypisane mu w pkt XXII tj. za puszczenie w obieg podrobionych Euro w okresie od lutego do września 2009 r., ale nie łączącego się z oszukiwaniem nabywców tych podrobionych Euro co do ich autentyczności.

Zarzutów tych nie podzielono z następujących powodów:

1. 1.

1. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w pkt XX zaskarżonego wyroku tj. odnoszącego się do czynu z art. 258 § 1 k.k.

1. Kwestionując rozstrzygnięcie zawarte w pkt XX zaskarżonego wyroku podnosi ten apelujący obrońca, że cyt.: „przesłuchani w tej sprawie liczni świadkowie oraz współoskarżeni nie wymieniają oskarżonego R. B. (1) jako członka w opisywanej grupie przestępczej, nie przypisują mu udziału w przechowywaniu, przerobieniu, a także w puszczeniu w obieg fałszywych pieniędzy. Postępowanie dowodowe nie wskazało funkcji i roli oskarżonego w tzw. grupie. Przeciwnie z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż oskarżony w tej organizacji mimo, iż był powiązany rodzinnie z jej członkami” (cytat z uzasadnienia apelacji, k. 3519).

Wywody te jedynie w niewielkim zakresie są zasadne.

Mianowicie – ma rację skarżący gdy stwierdza, że żaden z przesłuchanych oskarżonych lub świadków nie stwierdził wprost, by R. I. (3) był członkiem jakiegokolwiek grupy przestępczej. Co więcej Sąd Apelacyjny nie jest w stanie wskazać, by którekolwiek z przesłuchiowanych osób wprost stwierdziła, że funkcjonowała we Włoszech i Polsce zorganizowana grupa przestępcza zajmująca się podrabianiem i dystrybucją Euro.

Kiedy jednak ten apelujący sugeruje, że żadna z przesłuchiowanych osób nie przypisuje R. I. (3) „puszczenia w obieg fałszywych pieniędzy”, to sugestia ta jest chybiona w stopniu oczywistym (o czym w dalszej części uzasadnienia).

Zanim jednak odniesie się Sąd Apelacyjny do kwestii udziału R. B. (1) w dystrybucji podrobionych Euro, rozważony zostanie zarzut, jakoby bezpodstawnie przypisano temu sprawcy udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Odnosząc się do sugestii apelującego, przyznano wyżej, że żadna z przesłuchiowanych osób nie stwierdziła wprost, aby R. B. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1). Co więcej – ani oskarżeni (nie wyłączając A. B. (1) czy też W. K., którzy przyznali się w mniejszym lub większym stopniu do winy), ani też przesłuchani świadkowie nie stwierdzili wprost, aby w latach 2005-2009 r. funkcjonowała we Włoszech i Polsce zorganizowana grupa przestępcza. Taka sytuacja dowodowa nie jest czymś wyjątkowym w praktyce sądowej. Struktura organizacyjnie stanowiąca

zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 k.k. jest pojęciem karno-materialnym i trudno oczekiwać, by osoby, nie znające prawa karnego, posługiwały się takimi pojęciami w trakcie składania zeznań i wyjaśnień, a przede wszystkim by w pełni orientowały się co powyższe pojęcie oznacza. Nie oznacza to jednak, że organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości, oceniając materiał dowodowy i okoliczności sprawy, nie miały możliwości dokonania ustaleń o uznaniu określonej struktury organizacyjnej kilku współdziałających ze sobą osób ze zorganizowaną grupą przestępczą. W oparciu o takie dowody i okoliczności można także dokonywać ustaleń, czy określone osoby należą do takiej zorganizowanej grupy. Już w poprzednich fragmentach niniejszego uzasadnienia, zwłaszcza dotyczących apelacji obrońcy osk. R. I. (1), przedstawiono argumenty, świadczące, że wymieniony R. I. (1) założył i kierował w latach 2005-2009 r. taką zorganizowaną grupą przestępczą, zajmującą się głównie puszczaniem w obieg fałszywych Euro (patrz: ust.III p.3 lit.a).

W oparciu o rozmaite dane przedstawione głównie przez osk. A. B. (1) oraz świadka anonimowego A.4. wskazano okoliczności, które dały podstawę do uznania współdziałający z R. I. (1) osób ze strukturą organizacyjną, wyczerpującą znamiona zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. W wielu wystąpieniach obrońców, w tym i obrońcy R. B. (1), pojawia się sugestia, jakoby organy ścigania i Sąd Okręgowy rozmaite przejawy współdziałania, wynikłe z powiązań rodzinnych i przyjacielskich, traktowały w sposób uproszczony, jako rezultat funkcjonowania grupy przestępczej. To prawda, że większość oskarżonych powiązana jest ze sobą różnymi więzami rodzinnymi i koleżeńskimi. Zważyć jednak należy, że okoliczność ta wcale nie stanowi argumentu wspierającego stanowisko apelujących obrońców. Wręcz przeciwnie. Praktyka sądowa, zwłaszcza tych krajów, w których zorganizowana przestępczość jest szczególnie silnie rozwinięta, dowodzi, że u podstaw takich struktur przestępczych najczęściej leżą powiązania rodzinne i więzi przyjaźni. Takim wręcz modelowym potwierdzeniem powyższego stwierdzenia są zorganizowane struktury przestępcze w kraju, w którym przez wiele lat (konkretnie od 1998 r.) funkcjonował osk. R. I. (1) tj. Włochy.

Grupa przestępcza R. I. (1) rozprowadzała podrobione Euro w wielu krajach Unii Europejskiej, w tym i w Polsce. Właśnie to w Polsce, wg ustaleń Sądu Okręgowego, różnymi przejawami działalności przestępczej tej grupy zajmował się m.in. R. B. (1). Już wcześniej zasygnalizowano, że jest on bratem oskarżonej A. B. (1) – konkubiny R. I. (1).

Z tego zapewne powodu jak i z uwagi na siłę fizyczną (sprawił na Sądzie Apelacyjnym wrażenie mężczyzny bardzo silnego, wysportowanego wręcz kulturysty), cieszył się szczególnym zaufaniem R. I. (1). Świadczy o tym jeden z fragmentów zeznań świadka anonimowego A.1. ps. (...), dotyczących uzgodnienia szczegółów związanych z dostawą 100 tysięcy podrobionych (...). Zeznał on bowiem m.in. cyt.: „Chciałbym jeszcze dodać, że R. podczas naszej rozmowy przed restauracją (...).D. zastrzegł, że przy każdej transakcji musi uczestniczyć R., ponieważ jest to jego zaufany człowiek, który daje mu pełną gwarancję bezpieczeństwa” (cytat z zeznań z dnia 3.09.2009 r., k. 24, Tom 1, potwierdzone w trakcie rozprawy, Tom 53, k. 2630-2631).

Nie są przy tym prawdziwe sugestie apelującego obrońcy, jakoby nie było w sprawie dowodów, potwierdzających ustalenia Sądu o szczególnej pozycji R. B. (1) w grupie przestępczej, a zwłaszcza o jego przedsięwzięciach organizatorskich związanych z puszczaniem w obieg fałszywych Euro. Podnieść przecież należy, że:

a) to właśnie R. B. (1) był organizatorem przestępnych dostaw fałszywych Euro dla świadków anonimowych A.1. i A.3. (tj. (...) i (...)), gdy:

- w sierpniu sprowadzono z Włoch fałszywe Euro równowartości 20.000 Euro,

- 2.09.2009 r. zawierano transakcję dostawy blisko 100 tys. fałszywych (...);

b) ten sam R. B. (1) utrzymywał przestępcze kontakty ze S. G. (1), który z jego upoważnieniem również zajmował się organizowaniem dystrybucji podrobionych Euro na rzecz grupy R. I. (1) (przecież to za pośrednictwem S. G. doszło do nawiązania kontaktów ze świadkami anonimowymi A.1, A.2. i A.3., i wówczas w marcu dokonał on sprzedaży tym świadkom fałszywych banknotów równowartości 8.700 Euro,

c) osk. R. B. (1) był jedną z osób zajmujących się zabezpieczeniem od 10 do 12 lutego 2009 r. wyjazdu w rejon Z., gdy doszło do aktów sprzedaży podrobionych Euro w kantorach.

Taka ilość, a przy tym różnorodność działań R. B. (1) związanych z prowadzoną przez grupę R. I. (1) dystrybucją podrobionych Euro dowodzi, że sprawca ten był jedną z ważniejszych osób w tej zorganizowanej strukturze przestępczej. W konsekwencji nie znaleziono żadnych podstaw do kwestionowania ustaleń o winie tego oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w pkt XX zaskarżonego wyroku. Wyjaśnić równocześnie należy, że powyższe ustalenia odnoszące się do udziału R. B. (1) w zakresie rozprowadzenia podrobionych Euro, zostaną szerzej przedstawione w następujących fragmentach uzasadnienia.

2. Kierunek apelacji tj. fakt kwestionowania winy osk. R. B. (1) co do czynu z art. 258 § 1 k.k. obliguje do rozważenia, czy nie razi surowością kara wymierzona za to przestępstwo (dyrektywa z art. 447 § 1 k.p.k.). Przypomnieć wobec tego należy, że został on skazany na podstawie art. 258 § 1 k.k. na 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ma rację apelujący, gdy argumentuje, że sprawca ten nie był dotychczas sądownie karany, a przy tym znalazł się w trudnej sytuacji rodzinnej (zmarła jego konkubina, pozostawiając 2 dzieci). Z drugiej jednak strony, przy ocenie tej kary, nie można pomijać faktu znaczącej roli, jaką odgrywał R. B. (1) w grupie przestępczej R. I. (1). W tej sytuacji uznano, że kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzona za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. temu oskarżonemu, nie może uchodzić za rażąco surową.

2. Ocena argumentów skierowanych przeciwko ustaleniom o udziale R. B. (1) w aktach sprzedaży podrobionych Euro od 10-12 lutego 2009 r. w kantorach (...), Z. i J. (pkt. XXI wyroku).

1. Oceniając zarzuty apelującego obrońcy R. B. (1), skierowane przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w pkt XXI wyroku, przyznać należy, że Sąd Okręgowy kwestię winy tego sprawcy nie wsparł zbyt szeroką argumentacją. Jest to niewątpliwie niedociągnięcie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zapewne kwestie współodpowiedzialności R. B. (1) za działania przestępne, polegające na aktach sprzedaży podrobionych Euro w kantorach (...), Z. i J. wydawała się temu Sądowi tak oczywista, iż nie widział potrzeby przedstawiania szerszych motywów. Sąd Apelacyjny stanowisko zaprezentowane w zaskarżonym wyroku akceptuje i uzupełniając argumenty zawarte w pisemnych motywach tego rozstrzygnięcia, stwierdza co następuje:

a) Po pierwsze – jest w przekonaniu Sądu Apelacyjnego poza sporem, że w dniach 10-12 lutego 2009 r. w kantorach w R., Z. i J. doszło do aktów sprzedaży przez: S. B. (1) (wujka R. B. (1)), W. (...), podrobionych Euro, przy czym w jednym wypadku doszło do nabycia przez kantor w (...) podrobionych banknotów o nominałach po 100 Euro za 8.700 zł,

b) Po drugie – wymienionym wyżej 3 sprawcom towarzyszyli w trakcie tego wyjazdu w rejon Z., trzej inni oskarżeni, a mianowicie: R. I. (1), R. B. (1) i R. W. (3), którzy jechali innym samochodem (A. (...)),

c) Po trzecie – wymienieni wyżej 3 oskarżeni, wśród których był R. B. (1), istotnie nie brali bezpośredniego udziału w aktach sprzedaży (...) w kantorach. Nie zmienia to jednak faktu, że cały czas byli z nimi nie tylko w telefonicznym kontakcie, lecz i w kontakcie bezpośrednim. Mieszkali bowiem przez cały ten czas w tych samych hotelach i wykupywali wspólne śniadania (patrz: świadek A. Ś. (2), T. 6, k. 262-263 i Tom 54 oraz Tom 56, k. 2816 i in., i B. T. 6, k. 278 w zw. z k. 2563-2565, Tom 53 i k. 2642 Tom 53, a także zapisy z monitoringu w tych hotelach).

Już przy ocenie apelacji obrońców oskarżonych R. I. (1) i R. W. wyraził Sąd Apelacyjny swoje stanowisko, że ten wyjazd R. B. (1) oraz R. I. (1) i R. W. z osobami jadącymi innym samochodem (V. (...)), które bezpośrednio uczestniczyły w aktach sprzedaży podrobionych Euro w kantorach, nie miał towarzyskiego charakteru. Z wyjaśnień W. (...) wynika, że te podrobione Euro stanowiły nie sprzedaną pozostałość z łącznej ilości 200 banknotów każdy o nominale po 100 Euro wysłanych na początku 2009 r. z Włoch do Polski. Te podrobione banknoty nabyte zostały wspólnie przez R. I. (1) i W. (...). Było więc zrozumiałym, że właśnie R. I. (1) był zainteresowany w możliwie rychłym ich zbyciu, zwłaszcza, że w tym okresie przyjechał do Polski na podstawie wyłudzonego paszportu. Obawiał się przy tym, że może zostać zatrzymany, albowiem od 1998 r. był poszukiwany w Polsce do odbycia kary. W rozdziale traktującym

o apelacji tego oskarżonego zwrócono uwagę, że sprawca ten zachowywał przy popełnieniu przestępstw daleko idące środki ostrożności, w szczególności unikał posiadania przy sobie podrobionych Euro lub podrobionych dokumentów. Z drugiej jednak strony chciał zabezpieczyć skuteczność przedsięwzięć podjętych w R., Z. i J.. W tym wcześniejszym fragmencie uzasadnienia wyrażono przy tym przypuszczenie, iż nie jest wykluczone, że w swoim samochodzie mogli R. I. (1), R. B. (1) i R. W. posiadać pewną ilość podrobionych Euro, którą przekazaliby S. B. (1), M. I. i W. (...), gdyby udało się sprzedać te „podróbki”, którymi w danym momencie dysponowali. Gdyby jednak nawet to przypuszczenie było bezzasadne, to fakt zorganizowania tego wspólnego wyjazdu w rejon miejscowości, w których wprowadzono do obrotu podrobione Euro, towarzyszenie osobom biorącym bezpośredni udział w aktach sprzedaży, utrzymywanie z nimi kontaktu telefonicznego, potwierdza zasadność stanowiska wyrażonego w zaskarżonym wyroku o współdziałaniu tych wszystkich 6 osób (a więc i R. B. (1)) w aktach puszczenia w obieg w 3 kantorach podrobionych Euro oraz przewożenia takich podrobionych banknotów.

2. Kierunek tej apelacji (tj. kwestionowanie winy), obliguje do rozważenia czy kara wymierzona za czyn przypisany R. B. (1) w pkt XXI zaskarżonego wyroku nie razi surowością. Przypomnieć wobec tego należy, że Sąd Okręgowy:

a) wymierzył temu oskarżonemu kary:

- 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 180 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda,

b) orzekł środek karny przewidziany w art. 46 § 1 k.k. w postaci solidarnego obowiązku zapłaty 8700 zł na rzecz właścicielki kantoru w R. M. H., tytułem naprawienia wyrządzonej szkody.

Zarówno wymierzone kary jak i orzeczony środek karny są merytorycznie zasadne. Zważyć należy, że stopień zawinienia sprawców, w tym i R. B. (1), a także stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego przestępstwa były wyjątkowo znaczne. Wykazali się oni bowiem wyjątkowo daleko posuniętą zuchwałością, skoro zdecydowali się na puszczenie w obieg podrobionych (...) za pośrednictwem kantorów wymiany walut. Przecież w takich placówkach zatrudnieni są profesjonaliści, a przy tym osoby, które zobowiązane są do wzmożonej czujności przy nabywaniu środków pieniężnych. Oceniając przedmiotowy czyn, nie sposób pomijać także ewentualnych następstw, jakie mogłyby spotkać osoby, które nabyłyby w kantorze takie fałszywe banknoty (...). Można sobie wyobrazić, jakie konsekwencje spotkałyby te osoby, gdyby przykładowo w trakcie wyjazdu turystycznego do jakiegoś egzotycznego kraju w A. czy A., albo A. P. płaciły takimi podrobionymi banknotami. Zanim okoliczności związane z tymi wprowadzonymi bez winy podrobionymi (...), zostałyby wyjaśnione, taki pechowy turysta mógłby przez dłuższy czas być pozbawiony wolności w obcym kraju.

W konsekwencji uznano, że zarówno orzeczona za ten czyn kara pozbawienia wolności jak i grzywna w pełni odpowiadają dyrektywom art. 53 k.k. Podobnie ocenić należy wymierzony na podstawie art. 46 § 1 k.k. środek karny, zobowiązujący wszystkich 6 sprawców tego przestępstwa w tym i R. B. (1) do solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej właścicielce kantoru. W tym miejscu jedynie jeszcze raz powtórzyć należy te krytyczne uwagi, sformułowane już wcześniej pod adresem sposobu zredagowania orzeczenia o środku karnym. Środek karny, tak jak i kara, powinny być ściśle orzekane za konkretny czyn, stąd też Sąd Okręgowy winien precyzyjnie stwierdzić, że zobowiązanie do naprawienia szkody wiąże się ze skazaniem za przestępstwo przypisane w pkt XXI wyroku.

3.

3. Ocena zarzutu skierowanego przeciwko karom wymierzonym za przestępstwo z pkt XXII zaskarżonego wyroku.

Na wstępie przypomina Sąd Apelacyjny, że za ten przejaw wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro, który nie łączył się z oszukiwaniem nabywców tych fałszyfikatów (w odróżnieniu od czynu z pkt XXI), wymierzono R. B. (1) w pkt XXII zaskarżonego wyroku:

- 5 lat pozbawienia wolności,

- 180 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda.

Kara pozbawienia wolności, co prawda, w sposób istotny przekracza minimum ustawowego zagrożenia, ale zważyć należy, iż maksimum ustawowego zagrożenia, określone w art. 310 § 2 k.k. to 10 lat pozbawienia wolności. Oceniając tę karę nie można tracić z pola widzenia, że przypisanego w pkt XXII wyroku przestępstwa dopuścił się R. B. (1) w obciążających okolicznościach jaką jest przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej. Przepis art. 65 § 1 k.k. obliuguje do stosowania względem takich sprawców szczególnych obostrzeń w zakresie wymiaru kary oraz środków karnych. Nie są obojętne dla oceny jaka kara winna być wymienionemu oskarżonemu wymierzona, czas trwania przestępczej działalności, a także wielość przestępczych zachowań oraz ilość puszczonej w obieg podrobionych Euro. W tym stanie rzeczy uznano, że zarówno kara pozbawienia wolności jak i grzywna wymierzona R. B. (1) uwzględniają wskazanie z art. 53 k.k.

4.

4. Ocena kar łącznych wymierzonych R. B. (1) oraz przedstawienie argumentów na uzasadnienie stanowiska, że zachowania opisane w pkt XXI i XII zaskarżonego wyroku stanowią 2 odrębne przestępstwa.

Fakt kwestionowania w apelacji winy osk. R. B. (1) obliuguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

1. Realizując ten postulat pragnie przedstawić Sąd Apelacyjny kilka argumentów na uzasadnienie, że zachowania opisane w pkt XXI i XXII stanowią istotnie 2 przestępstwa tak jak to przyjęto w zaskarżonym wyroku. Kwestia ta wprawdzie w niniejszej apelacji nie była podnoszona, ale była przedmiotem zarzutów w innych środkach odwoławczych.

Przyznać należy, że sprawa ta nie jest oczywista. Zważyć bowiem należy, że przedmiotem obu przestępstw przypisanych R. B. (1) w punktach wyżej podanych jest puszczenie w obieg podrobionych Euro i do tego popełnione zostały w takim samym czasie (zachowania z pkt XXI mieściły się w okresie działalności przestępczej przypisanej oskarżonemu w pkt XXII). Sąd Okręgowy kwestią tą się wprawdzie nie zajmował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, to jednak stanowisko, aby zachowania opisane w pkt XXI i XXII potraktować jako dwa przestępstwa, jest merytorycznie zasadne. Na ten temat wyrażono już stanowisko m.in. przy ocenie apelacji obrońcy osk. R. W. (1) – pkt. VI ust. 4 „Ocena argumentów skierowanych przeciwko uznaniu zachowań opisanych w pkt XXIV i XXV wyroku za dwa odrębne przestępstwa ...”. Argumenty zawarte w cytowanym fragmencie mają odniesienie i do oceny zasadności rozstrzygnięć podjętych co do R. B. (1). Wprawdzie w obu wypadkach chodziło o puszczenie w obieg podrobionych Euro, ale w jednym wypadku zachowanie sprawy skierowane było nadto przeciwko mieniu. Było to więc przestępstwo skierowane przeciwko obrotowi gospodarczemu i równocześnie przeciwko mieniu oszukanego pokrzywdzonego. W sposób istotny różnił się też sposób popełnienia obu tych przestępstw (w jednym wypadku oszukiwano nabywcę falsyfikatu co do jego autentyczności, a w drugim wypadku nabywca był w pełni świadom co do przedmiotu przestępstwa).

2. Sąd Apelacyjny rozważał ponadto, czy nie rażą surowością kary łączne wymierzone R. B. (1). Na tak postawione pytanie należy udzielić odpowiedzi przeczącej. Zważyć bowiem należy, że zostały mu wymierzone jako kary łączne:

a) 7 lat pozbawienia wolności,

b) 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł każda.

Ad.a.) Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd Okręgowy mógł orzec jako karę łączną pozbawienia wolności co do wymienionego sprawy w rozmiarze od 5 lat (najsurowsza z kar wymierzona w pkt XXII) do 11 lat (suma zbiegających się kar: 2 lata i 6 miesięcy + 3 lata i 6 miesięcy + 5 lat). Z faktu określenia tej kary w wysokości 7 lat wynika, że zastosowano w tym względzie zasadę asperacji z dominującym znaczeniem zasady absorpcji kar jednostkowych. Brak więc racjonalnych podstaw by karę tę uznać za rażącą surową.

Ad.b.) Podobnie oceniono karę łączną grzywny. Mogła być bowiem ona wymierzona w rozmiarze od 180 stawek do 360 stawek dziennych. Z faktu określenia tej kary na 200 stawek dziennych wynika, że minimum ustawowego zagrożenia przekroczone w niewielkim stopniu. W konsekwencji utrzymano w mocy i to orzeczenie.

X. Rozważania dotyczące apelacji obrońcy osk. S. G. (1) (Tom 60, k. 3545-3550).

Apelację tę uznano za niezasadną z następujących powodów:

1. Ocena zasadności zarzutu procesowego, skierowanego przeciwko oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie 4 świadków.

Na wstępie zauważyć należy, że osk. S. G. (1), zarówno w śledztwie (Tom 18 i 19) jak i podczas rozprawy (Tom 51, k.2171), konsekwentnie odmawiał składania wyjaśnień. Dopiero w końcowej fazie postępowania sądowego oświadczył, że chciałby przedstawić okoliczności związane z poznaniem świadków anonimowych posługujących się imionami (...) i (...) (Tom 58, k. 3175-3178). Wyjaśnił m.in., że (...) był w grupie Ukraińców, z którymi miał kontakty handlowe. W trakcie jednej z transakcji został oszukany na kwotę 10 tys. (...). W późniejszym czasie, gdy go spotkał, to postanowił zrekompensować sobie poniesione straty, stąd też podtrzymywał z (...) kontakty. Zorientował się jednak, iż nie ma szansy na odzyskanie tych wcześniej poniesionych strat i dlatego nie zawarł z (...) i (...) żadnych transakcji. W szczególności nie dostarczył im amfetaminy, chociaż taka transakcja była przedmiotem negocjacji (k. 3175-3178).

W trakcie składania tych wyjaśnień złożył równocześnie wnioski o przesłuchanie 4 świadków (P. W., A. K., R. T. i D. G.) na okoliczność kontaktów handlowych z Ukraińcami, podczas których, jak to już wyżej zasygnalizowano, został oszukany. Wniosek ten został w trakcie kolejnej z rozpraw poparty przez obrońcę osk. S. G. (k.3207). Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 7 listopada 2011 r. powyższy wniosek oddalił (k.3209v-3210, T. 58). Powołano się przy tym na art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. i dodatkowo stwierdzono, że cyt. : „okoliczności jakie zamierza udowodnić oskarżony S. G., zeznaniami wnioskowanych świadków, nie mają znaczenia i nie są przydatne dla rozstrzygnięcia w tej sprawie”. Uzasadnienie powyższe jest wprawdzie lakoniczne, ale sama decyzja Sądu Pierwszej Instancji jest merytorycznie zasadna. Wydaje się, iż Sąd Apelacyjny nie naruszy przepisów dotyczących zasad ochrony danych dotyczących świadków anonimowych, gdy stwierdzi, że świadkowie anonimowi nr 1, 2 i 3 w tym (...) i (...) kontaktowali się z oskarżonymi, w tym i S. G., realizując określone zadania służbowe. Osoby takie, wykonując swoje obowiązki, wchodzą więc w środowiska osób prowadzących działalność przestępczą. W takim środowisku funkcjonował m.in. osk. S. G. (o czym szerzej przy okazji rozważań nad karami wymierzonymi temu sprawcy). Ma wobec tego rację Sąd Okręgowy, gdy uznał, że ustalenie okoliczności w jakich doszło do zapoznania się (...) z S. G. nie mają znaczenia w sprawie. Niezależnie od tego, zauważyć dodatkowo należy, iż ewentualne przeprowadzenie postępowania dowodowego z 4 świadkami wnioskowanymi przez S. G. nie pozwoliłoby na dokonanie ustaleń sugerowanych przez tego oskarżonego. Bowiem dla ewentualnego potwierdzenia, czy (...) był w grupie Ukraińców handlujących z S. G., należałoby tym świadkom okazać wymienionego świadka anonimowego. Taka zaś czynność byłaby prawnie niedopuszczalna, gdyż łączyłaby się z niebezpieczeństwem zdekonspirowania wymienionego świadka anonimowego. W konsekwencji uznano, że zarzut obrazy wskazanych w apelacji przepisów procesowych, będący wynikiem oddalenia wniosku S. G. o przesłuchanie 4 świadków, jest niezasadny i to w stopniu oczywistym.

2. 2.

2. Rozważania nad zarzutem, skierowanym przeciwko ustaleniom o przynależności S. G. do zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1) (czyn z pkt XXXVIII wyroku).

Nie podzielono także tych argumentów apelującego obrońcy osk. S. G., które zostały skierowane przeciwko ustaleniom o przynależności tego sprawcy do zorganizowanej grupy przestępczej R. I.. To prawda, że żaden ze świadków oraz współoskarżeni cyt. : „wymieniają osk. S. G. jako członka wyżej opisywanej grupy przestępczej” (cytat z apelacji). Zważyć jednak należy, że taka sama sytuacja procesowa odnosi się niemalże do wszystkich osób oskarżonych o przynależność do tej przestępczej struktury. Co więcej – praktyka sądowa wskazuje, że w niewielkiej ilości spraw dysponują organy procesowe zeznaniami osób, które wskazywałyby na przynależność określonych osób

do zorganizowanej grupy przestępczej. Jest to zrozumiałe gdy zważy się na zasady obowiązujące w tego rodzaju strukturach organizacyjnych, w tym zwłaszcza obowiązek zachowywania dyskrecji nie tylko wobec przedstawicieli organów ścigania, lecz także i względem osób postronnych. Ustalenie przynależności do takiej struktury następuje więc po uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego i okoliczności sprawy. Te zaś wskazują, że S. G. był członkiem grupy R. I.. Prezentując takie stanowisko nie traci Sąd Apelacyjny z pola widzenia faktu, że oskarżony ten jest jedyną osobą nie spokrewnioną i nie spowinowaconą z R. I. (1), a także nie wywodzącą się z tej samej miejscowości co R. I. (1) i pozostali członkowie jego przestępczej grupy. Co więcej – mieszka on w znacznej odległości od P. – konkretnie w P. w województwie (...).

Z uwagi na postawę osób z tzw. „kierownictwa grupy” – głównie R. I. (1) i R. B. (1), polegającą na odmowie składania wyjaśnień, nie był w stanie Sąd Okręgowy ustalić okoliczności w jakich doszło do włączenia S. G. do struktur zorganizowanej grupy R. I. (1). Sąd ten uznał jednak, że wymieniony sprawca był ważnym i aktywnym członkiem tej przestępczej struktury.

Sąd Apelacyjny stanowisko to podziela. Już przy okazji analizowania apelacji obrońcy osk. R. I. (1), dostrzeżono, że S. G. był jedyną „obcą osobą” w przestępczej grupie. Równocześnie jednak zwrócono uwagę, że sprawca ten od 36 lat tj. od 1976 r. ma systematyczne kontakty z organami ścigania nie tylko Polski, lecz i innych (...) (m.in. Niemcy, Francja) (patrz: dane o karalności oraz odpisy wyroków, Tom 17, k.126-134, k. 158-171, Tom 18, k. 284-289, k. 325-327, k.336, k.339-340, Tom 19, k. 466-473). Nie jest więc wykluczone, że czy to z racji prowadzenia przez obu tych oskarżonych tj. R. I. (1) i S. G., na szeroką skalę działalności przestępczej, czy też w związku z pobytem w zakładzie karnym, doszło do włączenia S. G. w skład grupy przestępczej zajmującej się rozprowadzaniem podrobionych Euro. Nie jest jednak wykluczona także wersja, że to R. B. (1) włączył wymienionego oskarżonego do tej grupy. Zważyć przecież należy, że już w poprzednim fragmencie uzasadnienia, gdy oceniano apelację obrońcy R. B. (1), zwrócono uwagę na wyjątkową pozycję tego sprawcy w strukturze organizacyjnej, kierowanej przez R. I. (1). Zacytowano m.in. fragment zeznań świadka anonimowego A.1. (...), który podał, iż R. I. (1) zastrzegł, aby R. B. (1) uczestniczył przy wszystkich transakcjach, bo cyt.: „jest to jego zaufany człowiek”.

Niezależnie jednak od tego w jakich okolicznościach S. G. znalazł się w grupie przestępczej R. I. (1), jest oczywistym, że był on ważnym członkiem tej przestępczej struktury organizacyjnej. Wniosek taki wynika z zeznań świadków anonimowych o pseudonimach (...) i (...). Świadczenie (...), (...) opisali przedsięwzięcie jakie podejmował S. G. przy wprowadzeniu do obrotu podrobionych banknotów Euro. Między innymi zeznali, iż przekazał im dwa podrobione banknoty o nominałach 50 Euro i 100 Euro, zapewniając, że ma źródło zaopatrzenia w takie podróbki, a następnie pośredniczył w kontaktach tych świadków z R. B. (1), podczas których doszło do zawarcia transakcji sprzedaży 87 podrobionych banknotów o nominałach 100 Euro.

Z kolei świadek anonimowy (...) podał bardzo ważny szczegół, obrazujący rolę, jaką odgrywał w tej grupie S. G.. Mianowicie zeznał on, iż został przywieziony na spotkanie z tym oskarżonym cyt. „w związku z wcześniejszą ofertą S. (tj. osk. S. G. – uwaga S.A.), który był zainteresowany pozyskaniem nowych klientów celem rozszerzenia rynku zbytu na fałszywe (...)” (cytat z k.30, Tom 1 oraz protokół rozprawy T. 53, k. 2631-2632). Z powyższego wynika więc, że sprawca ten nie tylko ograniczył się do pośredniczenia w tej jednej transakcji, gdy doszło do sprzedaży 8700 fałszywych (...), lecz miał za zadanie, cyt.: „pozyskiwanie nowych klientów celem rozszerzenia rynku zbytu na fałszywe (...)”. Nie ma przy tym wątpliwości, że wiedział on, iż uczestniczy w przedsięwzięciach, w których bierze udział większa ilość osób. Znane były mu przy tym zasady obowiązujące w tej strukturze organizacyjnej. Mianowicie – daleko idąca dyskrecja jeżeli chodzi o personalia osób uczestniczących w grupie. Stąd też odmówił on podania nazwiska i numeru telefonu osoby, która dysponuje fałszywymi (...) (in concreto chodziło o osk. R. B. (1)). Poinformował jedynie (...) i (...), że ten dostawca fałszywych (...) sam podejździe do nich w umówionym miejscu na stacji benzynowej w D. (patrz: zeznania (...), k. 21, Tom 1; (...) k.36, Tom 1 – ujawnione w trakcie rozprawy, T. 53, k. 2630-2634).

Wydaje się przy tym, iż zakończenie tych przestępczych kontaktów z S. G. w marcu 2009 r. było następstwem jego aresztowania 22 czerwca 2009 r. przez Sąd w N. (Francja) i skazanie na 6 miesięcy pozbawienia za kradzieże kieszonek (k.284-289, Tom 18). W konsekwencji uznano, że ustalenia Sądu Okręgowego, o przynależności tego

sprawcy do zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1), są zasadne. Ustaleń tych nie podważa fakt, że osk. S. G. zajmował się również innego rodzaju działalnością przestępczą (m.in. rozprowadzaniem środków odurzających, a także kradzieżami kieszonkowymi poza granicami Polski). Przecież nie należą do odosobnionych sytuacji, gdy określona osoba zajmuje się różnymi przejawami przestępczej działalności, funkcjonując przy tym w różnych grupach przestępczych. Kara wymierzona za to przestępstwo, oceniona zostanie w dalszej części uzasadnienia.

3. 3.

3. Ocena argumentów skierowanych przeciwko ustaleniom o oszukańczej sprzedaży przez S. G. 1 kg produktu o nazwie (...) za 7.000 zł z zapewnieniem, że jest to amfetamina (czyn z pkt XL wyroku).

1. Niezasadny okazał się także zarzut, skierowany przeciwko ustaleniom o popełnienie przez S. G. przestępstwa przypisanego mu w pkt XL wyroku. Polemika z tym zarzutem o tyle jest utrudniona, że apelująca obrończyni ograniczyła się do stwierdzenia, iż ustalenie to jest błędne (patrz: apelacja i jej uzasadnienie, k. 3546 i następne). Można jedynie dorozumiewać, że skarżąca ma na względzie postawę S. G., negującego swą winę. To prawda, że oskarżony ten nie przyznał się do czynu przypisanego mu w pkt XL wyroku. Okoliczności tej przeceniać nie sposób, albowiem tego rodzaju postawa w procesie jest powszechna, gdy chodzi o osoby tak często wchodzące w konflikt z prawem jak ten sprawca. Zauważyć jednak należy, że zapewne w obliczu treści tzw. bilingów obrazujących połączenia telefoniczne, w końcowym stadium postępowania sądowego zdecydował się on na złożenie wyjaśnień na temat swych kontaktów ze świadkami anonimowymi (...) i (...). Wówczas też podał, iż tematem tych spotkań były rozmowy na temat sprzedaży narkotyków. Zastrzegł się jednak, że do żadnej transakcji nie doszło (Tom 58, k. 3175-3178). Sąd Okręgowy wyjaśnieniom tym nie dał wiary, uznając, iż prawdziwa w tym względzie jest wersja wynikająca z zeznań świadków anonimowych o pseudonimach (...) i (...), mające wsparcie w dowodzie rzeczowym w postaci zabezpieczonego produktu o symbolu (...) (Tom 18, k. 207). Także Sąd Apelacyjny nie widzi żadnych racjonalnych powodów, które obliowałyby do krytycznej oceny zeznań obu w/w świadków.

2. Nie sposób przy tym kwestionować ustalonego przez Sąd Okręgowy zamiaru S. G.. Kwestia ta wprawdzie nie była przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego, ani też nie została podniesiona w apelacji, lecz została rozważona przez Sąd Odwoławczy. Zważyć bowiem należy, że z okoliczności sprawy wynika, iż (...) i S. G. znali się. Może wobec tego rodzić się pytanie czy S. G. zdecydowałby się na dokonanie takiej oszukańczej transakcji z jaką mamy do czynienia in concreto. Odpowiedzi na to pytanie należy szukać w cechach charakteru tego sprawcy. Dotychczasowa jego droga życiowa, poczynając od 1976 r., to praktycznie rzecz biorąc głównie oszustwa i kradzieże. Wiedział przy tym, że świadkowie anonimowi to cudzoziemcy, którzy sprzedany im produkt przekażą poza granice Polski i nie będą wiedzieli, że zostali oszukani. Nie ma bowiem żadnych podstaw do uznania, że S. G., sprzedając ten bezwartościowy z narkotycznego punktu widzenia produkt „był w przekonaniu, iż jest to amfetamina”. Z okoliczności sprawy wynika bowiem, że sprawca ten od dłuższego czasu zajmuje się dystrybucją środków narkotycznych. Świadczy o tym treść wyroku Sądu Rejonowego w RFN (k.471, Tom 18), a także toczące się w trakcie niniejszego procesu postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Mokotów w sprawie XIV K 979/11 (Tom 57, k. 3103 i Tom 60, k. 3663). Na marginesie zauważyć należy, że ewentualne ustalenie, iż sprzedając ten produkt byłby S. G. przekonany, że jest to amfetamina, łączyłoby się z pogorszeniem jego sytuacji karno-materialnej. Należałoby bowiem przyjąć jego odpowiedzialność na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Apelacyjny pomija fakt, że w takiej sytuacji obok kary od roku do 10 lat pozbawienia wolności, należałoby orzec nadto obligatoryjną grzywnę. W samej zaś rzeczy jest niewątpliwym, że stopień społecznej szkodliwości przestępstwa, polegającego na usiłowaniu wprowadzenia do obrotu 1 kg amfetaminy, jest znacznie wyższy od stopnia społecznej szkodliwości oszustwa na kwotę 7.000 zł.

W konsekwencji jeszcze raz powtórzyć należy zdanie wypowiedziane na wstępie, że wniosek o uniewinnienie S. G. od czynu przypisanego mu w pkt XL, jest niezasadny. Podać równocześnie należy, że kwestia zasadności kary orzeczonej za to przestępstwo zostanie przedstawiona w dalszej części uzasadnienia.

4. 4.

4. Ocena apelacji skierowanej przeciwko ustaleniom o popełnienie przez S. G. przestępstwa przypisanego w pkt XXXIX (puszczenie w obieg podrobionych banknotów 50 i 100 Euro oraz pomoc do zbycia 87 sztuk podrobionych banknotów o nominałach po 100 Euro).

1. Przestępstwo przypisane S. G. w pkt XXXIX wiąże się ściśle z przynależnością tego sprawcy do zorganizowanej grupy przestępczej R. I. (1). Jest więc zrozumiałym, że dowody i argumenty powołane na uzasadnienie rozstrzygnięcia zawartego w pkt XXXVIII, a więc co do czynu z art. 258 § 1 k.k., mają pełne odniesienie i do tych zachowań S. G., które polegały na:

a)puszczeniu w obieg 2 podrobionych banknotów o nominałach 50 Euro i 100 Euro,

b)pomocy udzielonej R. B. (1) w puszczeniu do obiegu 87 podrobionych banknotów o nominałach po 100 Euro.

Dowodami w tym względzie były zeznania świadków anonimowych o pseudonimach: (...), (...) i (...), a także zabezpieczone podrobione banknoty wymienione w zdaniu poprzednim. Sąd Apelacyjny ma świadomość ze specyfiki dowodu z zeznań świadków anonimowych. Wydaje się jednak, że rola jaką spełniali in concreto w/w świadkowie nie uzasadnia, by do zeznań tych osób podchodzić z daleko idącym krytycyzmem. Trudno bowiem przyjąć, by tak daleko idąca zgodność w przedstawieniu okoliczności dotyczących przestępnych zachowań S. G. była przez tych świadków spowodowana dokonaniem nielegalnych uzgodnień co do treści zeznań.

Ma oczywiście rację skarżący, gdy zarzuca, iż nie ma bezpośredniego dowodu na poparcie tezy, że dwa podrobione banknoty o nominałach 50 i 100 Euro, które przekazał S. G. świadkom anonimowym, zostały wcześniej przekazane temu sprawcy przez R. B. (1). Sąd Okręgowy istotnie kwestii tej bliżej nie uzasadnił. Uznał zapewne, że jest ona oczywista, bo wynikała z faktu wzajemnych kontaktów obu tych oskarżonych. W samej zaś rzeczy zauważyć należy, że okoliczność w jakich S. G. wszedł w posiadanie tych 2 podrobionych banknotów, jest obojętna dla jego odpowiedzialności za przestępstwo puszczenia w obieg obu tych „podróbek”.

Nie sposób także kwestionować ustaleń o udziale tego sprawcy w puszczeniu w obieg przez R. B. (1) 87 podrobionych banknotów, każdy o nominale po 100 Euro. Ustalenia w tym względzie oparto bowiem przede wszystkim na zeznaniach świadków anonimowych o pseudonimach (...), (...) i (...), a pośrednio i dowodzie rzeczowym w postaci zabezpieczonych 87 tych banknotów.

2. Sąd Apelacyjny nie widzi także podstaw do kwestionowania oceny prawnej tego przestępstwa, w tym i dokonanego ustalenia o popełnieniu go w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wprawdzie kwestia celu działania tego sprawcy (tj. osiągnięcie korzyści majątkowej), nie została bliżej przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, to jednak ustalenie to uznano za zasadne. Już wcześniej, gdy oceniano zarzuty skierowane pod adresem ustaleń o przynależności S. G. do zorganizowanej grupy przestępczej, a także co do oszustwa dokonanego na szkodę K.G. Policji, zwrócono uwagę, że z działalności przestępczej uczynił ten sprawca metodę funkcjonowania w społeczeństwie. Nie sposób więc wyobrazić sobie sytuację, aby przynależność do grupy przestępczej R. I. i związane z tym działaniem na rzecz wprowadzenia do obrotu podrobionych Euro, miały bezinteresowny, z finansowego punktu widzenia, charakter.

W konsekwencji i te fragmenty apelacji, które zostały skierowane przeciwko ustaleniom o udziale S. G. w dystrybucji podrobionych Euro, uznano za chybione. Na temat kary wymierzonej za to przestępstwo wypowie się Sąd Apelacyjny w kolejnym fragmencie uzasadnienia.

5. 5.

5. Ocena zasadności zarzutu, skierowanego pod adresem kar wymierzonych S. G..

Zarzut ten również nie został podzielony przez Sąd Apelacyjny.

1. Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do kary wymierzonej S. G. za przestępstwo przynależności do grupy przestępczej R. I.. Przypomnieć należy, że za czyn ten został on skazany na rok i 6 miesięcy pozbawienia

wolności. Sąd Apelacyjny jest świadom, że czas przynależności tego sprawcy do przedmiotowej grupy był stosunkowo krótki. Przy ocenie orzeczonej kary nie można jednak tracić z pola widzenia stopnia demoralizacji wymienionego sprawcy. Już wcześniej wielokrotnie podkreślano, że z rozmaitych przejawów przestępczej działalności uczynił on metodę funkcjonowania w społeczeństwie. Nie wyciągnął żadnych wniosków nawet z orzekanych i wykonywanych względem niego kar pozbawienia wolności, w tym i długoterminowej kary 4 lat pozbawienia wolności wykonywanej w latach 1983-1986 r. (wyrok S.R. w Kozienicach w sprawie II K 88/85, k. 128, Tom 17 akt).

2. Sąd Apelacyjny nie widzi także podstaw do kwestionowania orzeczeń karnych wymierzonych S. G. za udział w puszczeniu w obieg podrobionych Euro. Przypomnieć należy, że na podstawie art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz 33 § 2 k.k. skazano go na kary:

- 3 lat pozbawienia wolności,

- 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda.

Kara pozbawienia wolności wprawdzie przekracza w istotnym stopniu minimum ustawowego zagrożenia, ale równocześnie wyraźnie odbiega od maksimum ustawowego zagrożenia oznaczonego w art. 310 § 2 k.k. (wynoszącego 10 lat).

Nie sposób podważać również orzeczonej grzywny. Kara ta uwzględnia bowiem możliwości finansowe tego sprawcy (patrz: wynik przeszukania mieszkania Tom 18, k. 224 akt).

3. Podobnie ocenić należy kary i środek karny wymierzone S. G. za oszustwo dokonane na szkodę K.G. Policji. Orzeczono bowiem wobec niego:

a) kary:

- 2 lata pozbawienia wolności,

- 100 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda.

b) środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej tym przestępstwem K.G. Policji w kwocie 7.000 zł. W tym miejscu powtórzyć jednak należy zalecenie, aby Sąd Okręgowy, orzekając środek karny, precyzyjnie określał za jaki czyn jest on wymierzony.

4. Sąd Apelacyjny nie widzi również podstaw do kwestionowania wymiaru łącznych kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych względem tego skazanego. Kary te wymierzono bowiem przy zastosowaniu zasady asperacji, stosownie do treści art. 86 § 1 k.k. i z uwzględnieniem dyrektyw z art. 53 k.k.

XI. Rozważania odnoszące się do apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1) (Tom 60, k. 3552-3556).

Na wstępie stwierdzić należy, że zarzutów, zawartych w apelacji obrońcy osk. M. B., wprawdzie nie podzielono, jednakże w następstwie rozpoznania tego środka odwoławczego, wyłoniła się potrzeba dokonania korzystnej dla oskarżonego korekty zaskarżonego wyroku.

Na uzasadnienie swego rozstrzygnięcia przedstawia Sąd II instancji następujące argumenty.

1.

1. Ocena zasadności zarzutów procesowych, sformułowanych pod adresem zaskarżonego wyroku (pkt 2 apelacji).

1. Jednym z podstawowych dowodów winy M. B. (1) były zeznania świadka anonimowego A-4. Jest więc zrozumiałym, że zarówno ten oskarżony jak i jego obrońca skoncentrowali główną uwagę na podważeniu wiarygodności tego świadka. Sąd Okręgowy uznał jednak, że sposoby, stosowane przez oskarżonego M. B. oraz jego obrońcę, sprowadzały się przede wszystkim do uzyskania danych, które mogłyby doprowadzić do zdekonspirowania tego świadka. W

konsekwencji Przewodniczący składu podejmował decyzje o uchyleniu takich pytań. Tego rodzaju decyzja została podjęta co do 7 pytań postawionych na piśmie przez obrońcę oskarżonego M. B. (patrz: zarządzenie z dnia 10.10.2011 r., k. 3052, Tom 57) oraz 11.10.2011 r. co do wszystkich 3 pytań, zadanych osobiście przez tego oskarżonego w trakcie rozprawy, gdy był przesłuchiwany świadek anonimowy A-4 (Tom 57, k. 3062). Uprawnienie Przewodniczącego składu do uchylenia tego rodzaju pytań ma podstawę w art. 370 § 4 k.p.k. w zw. z art. 184 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., co już wcześniej stwierdzono, oceniając podobne zarzuty obrońcy osk. R. I..

Sąd Apelacyjny uznał równocześnie, że powyższe decyzje były merytorycznie zasadne. Obrońca osk. M. B. sformułował na piśmie od świadka A-4 łącznie 8 pytań (k. 2399, Tom 52). Treść 7 tych pytań wyraźnie wskazuje, iż intencją apelującego było zdekonspirowanie wymienionego świadka. Jakże bowiem inaczej ocenić przykładowo pytania „skąd świadek zna oskarżonego M. B. (1)?”, „czy świadek widział kiedykolwiek oskarżonego M. B. (1) w mieszkaniu R. I. (1) we Włoszech?”, itp. (k.2399, Tom 52). Szczególnie przy tym znamienne jest końcowe zastrzeżenie zawarte w tym pisemnym wniosku o możliwości zadawania dalszych pytań cyt.: „w zależności od udzielonych przez świadka anonimowego A-4 odpowiedzi na pytania podane wyżej” (k.2399, Tom 52). Oceniając decyzję podjętą przez Przewodniczącego składu orzekającego nie można pomijać i faktu, że odpowiedź na niektóre z tych pytań w sposób pośredni zawarta była w zeznaniach składanych w śledztwie przez świadka anonimowego A-4 i zeznania te zostały w trakcie rozprawy ujawnione (Tom 57, k. 3050 verte).

Z zeznań ze śledztwa wynika w sposób pośredni przecieź, że świadek anonimowy znał stosunkowo dobrze osk. M. B. (1), albowiem miał wiedzę na temat jego kryminalnej przeszłości w tym m.inn. wiedział, iż przyjechał on do Włoch bezpośrednio po dobytciu kary pozbawienia wolności. Istotnie okoliczność te osk. M. B. potwierdził, stwierdzając, że do Włoch przyjechał na początku marca 2006 r., a z akt sprawy wynika, że Zakład Karny opuścił 27 lutego 2006 r., po odbyciu kary 8 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie VII K 622/02 (k.198 i 199, Tom 33).

Nie sposób kwestionować także zasadności decyzji Przewodniczącego składu o uchylenie pytań postawionych osobiście przez M. B. w trakcie rozprawy świadkowi anonimowemu A-4 (Tom 57, k. 3062). Treść tych pytań bądź to zmierzała do zdekonspirowania wymienionego świadka anonimowego, bądź też odpowiedź na te pytania wynikała z innych dowodów (patrz: k.3054, Tom 57). Przecieź jest oczywistym, że gdyby świadek anonimowy odpowiedział na pierwsze pytanie, że widział u M. B. podrobione (...), to niewątpliwie zaraz zostałoby zadane pytanie kiedy fakt ten miał miejsce i przy jakiej okazji. Z kolei z treści zeznań świadka anonimowego wynikało, że nie były mu znane szczegóły związane z zatrzymaniem M. B. przez policję i dlatego stawianie mu pytań na temat rodzaju podrobionych pieniędzy, które przy nim ujawniono, nie miało znaczenia w sprawie.

2. Nie bardzo zrozumiały jest zawarty w apelacji zarzut obrazy art. 171 § 2 i 370 § 1 k.p.k., cyt.: „poprzez uniemożliwienie oskarżonemu i jego obrońcy zadawanie pytań dodatkowych świadkowi anonimowemu A-4 po udzieleniu przez niego odpowiedzi na pytania sformułowane na piśmie przed terminem rozprawy, na której został on przesłuchany przez Sąd” (cytat z apelacji, k. 3553, T. 60). Przecieź już wyżej wskazano, że pytania takie w trakcie rozprawy sformułował osobiście osk. M. B. (1) (Tom 57, k. 3054). To prawda, że Przewodniczący składu pytania te uchylił (co już wyżej wskazano), ale nie oznacza to, że pozbawiono tego oskarżonego prawa stawiania pytań wymienionemu świadkowi. Z akt sprawy nie wynika natomiast, aby pytania takie formułował w trakcie rozprawy apelujący obrońca (patrz: treść protokołu rozpraw gdy był przesłuchiwany świadek anonimowy A-4, Tom 57, k. 3049-3055 i k. 3060-3064).

W podsumowaniu jeszcze raz powtórzyć więc należy stanowisko wcześniej wyrażone, że niezasadne okazały się zarzuty sformułowane pod adresem sposobu przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka anonimowego A-4.

2.

2. Ocena zarzutu skierowanego pod adresem ustaleń o przynależności osk. M. B. (1) do grupy przestępczej R. I. (1) (czyn z pkt XLV).

1. Zarzut ten jest niezasadny. Tak oceniając argumentację apelującego obrońcy, zwrócić należy uwagę, że podstawą ustaleń o przynależności M. B. (1) do grupy przestępczej R. I. (1) były przede wszystkim wyjaśnienia A. B. (1)

(konkubiny R. I. (1)) oraz zeznania świadka anonimowego A-4. Wersja tych osób została dodatkowo wsparta przez osk. I. I. (1) (szwagierką R. I. (1)). Apelujący obrońca podnosi, że dowód ze świadka anonimowego został przeprowadzony z naruszeniem zasad procesowych, a nadto eksponuje fakt odwołania przez A. B. (1) swych wyjaśnień ze śledztwa, gdy wskazywała na M. B. (1) jako jedną z osób funkcjonujących w grupie przestępczej jej konkubina tj. R. I. (1). Zważywszy należy, że kwestie procesowe związane ze sposobem przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka anonimowego A-4 zostały przedstawione w poprzednim fragmencie uzasadnienia. Tam też wyrażono pogląd, że sposób przeprowadzenia tego dowodu przez Sąd Okręgowy nie naruszał przepisów prawa procesowego. Z kolei prawdą jest, że osk. A. B. (1) w trakcie rozprawy odwołała swoje wcześniejsze wyjaśnienia, lecz fakt ten nie uszedł uwadze Sądu Okręgowego (co już wskazano przy okazji oceny apelacji tej oskarżonej – pkt II uzasadnienia).

W konsekwencji uznano, że brak podstaw do kwestionowania ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, zwłaszcza gdy zważy się, iż w sposób pośredni znalazły one wsparcie w wyjaśnieniach samego osk. M. B. (1). Przyznał on bowiem, że po odbyciu w Polsce kary pozbawienia wolności (co nastąpiło 27.02.2006 r.), niezwłocznie przyjechał do Włoch i tu spotkał się z R. I. (1). Przyznał także, że w połowie marca 2006 r. został zatrzymany w związku z puszczeniem w obieg podrobionego banknotu o nominale 20 (...). (Tom 33, k. 133-135 i k. 2171-2172 Tom 51). Za czyn ten został skazany przez Sąd Sienie (Włochy) na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata próby. W związku z tym postępowaniem był aresztowany od marca do połowy maja 2006 r. (k.3940, Tom 61). Szczególnie istotny jest fakt w/w skazania, jakkolwiek sam oskarżony M. B., a także R. I. starają się sugerować, iż okoliczności tego przestępstwa przeczą prawdziwości wersji o przynależności M. B. do grupy przestępczej R. I.. Mianowicie wywodzą, że grupa przestępcza R. I. miała wg aktu oskarżenia zajmować się puszczeniem w obieg jedynie banknotów o nominale 50 i 100 (...). Argumentacja ta nie jest prawdziwa. To prawda, że najbardziej opłacalne było puszczenie w obieg podrobionych banknotów o nominale 50 i 100 (...). Nie oznacza to jednak, że tylko takie podrobione pieniądze były przedmiotem przestępczej działalności osk. R. I. i członków jego grupy. Z zeznań świadka anonimowego A-4, złożonych 14.11.2009 r. wynika bowiem, że grupa przestępcza wprowadzała do obrotu nie tylko, cyt.: „duże zielone” – co oznacza 100 (...) i „średnie brązowe” – co oznacza 50 (...), lecz także „małe niebieskie” - co oznacza 20 (...)" (cytat z zeznań świadka anonimowego A-4, Tom 7, k. 531, odczytany na rozprawie Tom 57 k. 3050 verte).

W konsekwencji uznano, że zarzuty skierowane pod adresem ustaleń o przynależności M. B. (1) do grupy przestępczej R. I. (1) są niezasadne. Dodatkowo wspierając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zwrócić należy uwagę na cechy charakteru osk. M. B. (1), sprzyjające włączeniu go do grupy przestępczej. Sprawca ten został po raz pierwszy skazany przez Sąd za czyn popełniony po ukończeniu zaledwie 17 roku życia (urodził się w 1978 r., a pierwszy wyrok skazujący zapadł względem niego w 1995 r. – k. 202-204 Tom 34). Od tego czasu był później jeszcze wielokrotnie skazywany. Jest znamienym, że do Włoch wyjechał bezpośrednio po zwolnieniu 27.02.2006 r. z zakładu karnego. Można więc wyrazić pogląd, że dla osk. R. I. (1) był to „idealny” kandydat do grupy przestępczej, albowiem treść karty karnej wskazuje, iż z dokonywania przestępstw uczynił M. B. (1) metodę funkcjonowania w społeczeństwie (patrz: Tom 33 k. 153-154 oraz odpisy wyroków).

Kończąc ten fragment rozważań stwierdzić równocześnie należy, że nie widzi Sąd Apelacyjny powodów, aby w sposób daleko idący korygować ustalony przez Sąd Okręgowy czas funkcjonowania tego oskarżonego w grupie przestępczej R. I. (1), chociaż dostrzeżono, że przez pewien czas był on aresztowany we Włoszech i w tym czasie nie wprowadzał do obiegu podrobionych banknotów (...). Taka krótkotrwała izolacja nie oznacza jednak, że określona osoba pozostaje być członkiem grupy przestępczej. Istotny w tym względzie jest bowiem zamiar sprawcy, wyrażający się woli dalszej przynależności do tej struktury organizacyjnej. O tym zaś, że taka była jego wola świadczy fakt kontynuowania działalności przestępczej związanej z puszczeniem w obieg podrobionych (...) po opuszczeniu aresztu. Świadczą o tym zeznania świadka anonimowego A-4 (patrz: Tom 13 k. 791-792 ujawnione w trakcie rozprawy, Tom 57 k. 3050v-3051). Skorygowano jedynie końcową datę przynależności tego sprawcy do tej grupy, ustalając, że był to koniec maja 2006 r. Ustalenie to oparto na wyjaśnieniach M. B. (Tom 61, k. 3940).

2. Kierunek tej apelacji tj. co do winy obliguje do całościowej oceny zaskarżonego wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.). Rozważono wobec tego, czy trafna jest ocena prawna czynu przypisanego M. B. w pkt XLV. Na powyższe pytanie

udzielić należy odpowiedzi twierdzącej. Powody, dla których strukturę organizacyjną utworzoną przez R. I. (1) określono mianem zorganizowanej grupy przestępczej podano już wcześniej, zwłaszcza przy okazji analizowania apelacji obrońcy osk. R. I. (1) (patrz: pkt III apelacji). Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia także faktu, że grupa ta funkcjonowała na terenie Włoch. Przy okazji oceny apelacji osk. A. B. (1) przedstawiono argumenty uzasadniające odpowiedzialność oskarżonych za przynależność do grupy przestępczej w tamtym Kraju (patrz: pkt II. k - Okoliczności uzasadniające odpowiedzialność karną A. B. (1) za przestępstwa popełnione na terenie Włoch).

Z uwagi na powyższe wskazanie oceniono nadto, czy kara wymierzona M. B. za czyn z art. 258 § 1 k.k. nie razi surowością. Przypomnieć wobec tego należy, że Sąd Okręgowy skazał go za to przestępstwo na 2 lata pozbawienia wolności. Karę tę uznano za zbyt surową. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia kryminalnej przeszłości tego sprawcy. Zważyć jednak należy, że do grupy przestępczej należał on stosunkowo krótko, przy czym z własnej woli podjął decyzję o zerwaniu nią kontaktów. W konsekwencji uznano, że funkcje kary przewidziane w art. 53 k.k. zostaną zrealizowane przez skazanie M. B. (1) za czyn z art. 258 § 1 k.k. na rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w takim zakresie pkt XLV zaskarżonego wyroku został skorygowany.

3.

3. Ocena zarzutu skierowanego pod adresem ustaleń o udziale M. B. (1) w puszczeniu w obieg podrobionych Euro (czyn z pkt XLVI).

1. Nie podzielono także argumentów skierowanych przeciwko ustaleniu o puszczeniu przez M. B. podrobionych banknotów Euro. Stwierdzenie powyższe nie oznacza jednak, że można bezkrytycznie zaakceptować rozstrzygnięcie zawarte w pkt XLVI zaskarżonego wyroku. Przede wszystkim zastrzeżenie wywołuje ustalony przez Sąd Okręgowy czas działalności przestępczej M. B., polegającej na puszczeniu w obieg podrobionych Euro. Sąd ten wprawdzie dostrzegł fakt zatrzymania tego sprawcy w związku z puszczeniem w obieg podrobionego banknotu o nominale 20 Euro oraz skazania za to przez Sąd we Włoszech, lecz z faktu tego nie wyciągnął żadnych wniosków (patrz: strona 40 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). tymczasem konsekwencją tego skazania, a także pobytu w areszcie w związku z powyższą sprawą jest to, że :

a) po pierwsze – nie można skazać M. B. za puszczenie do obiegu podrobionych Euro za okres poprzedzający aresztowanie przez Sąd w Sienie, bo za ten czyn, jakkolwiek odnoszący się in concreto jedynie do banknotu 20 Euro, sprawca ten został prawomocnie skazany (patrz: konsekwencje wynikające ze skazania przez sąd państwa Unii Europejskiej – art. 114a k.p.k.).

b) po drugie – nie sposób także uznać, aby czas trwania działalności przestępczej M. B., związany z puszczeniem do obiegu podrobionych (...), obejmował także okres, gdy pozostawał on w areszcie tymczasowym w związku z toczącą się przeciwko niemu sprawą przed sądem w Sienie. O tym, że był on aresztowany w tej sprawie, świadczą nie tylko jego wyjaśnienia, lecz także zeznania świadka anonimowego A-4 (patrz: Tom 13 k. 91-92 ujawnione w trakcie rozprawy, Tom 57 k. 3050-3051). Oskarżony ten wyjaśnił, iż był aresztowany do połowy maja 2006 r. (Tom 61 k.3940v). Jest więc logicznym, że może być on skazany jedynie za puszczenie w obieg podrobionych (...) za okres po opuszczeniu zakładu karnego. O tym zaś, że kontynuował w tym czasie i to do chwili powrotu do Polski tego rodzaju przestępczą działalność, świadczą zeznania świadka anonimowego A-4. Wprawdzie sugeruje ten świadek, że było to przez okres 2 miesięcy (Tom 13 k. 791-792 ujawnione w trakcie rozprawy, Tom 57 k. 3050-3051), lecz z uwagi na treść art. 5 § 2 k.p.k. za podstawę ustaleń w tym względzie przyjęto wyjaśnienia osk. M. B.. Mianowicie podał on, że po opuszczeniu zakładu karnego przebywał we W. jeszcze przez okres od tygodnia do 2 tygodni (Tom 61 k.3940v).

W takim też zakresie skorygowano punkt XLVI zaskarżonego wyroku, ustalając, iż czas trwania działalności przestępczej, w tym punkcie wyroku opisanej, dotyczył drugiej połowy maja 2006 r. i był nie krótszy niż 7 dni, i nie dłuższy niż 2 tygodnie.

2. Dyrektywa zawarta w art. 447 §1 k.p.k. obligowała Sąd Apelacyjny do rozważenia czy trafna jest ocena prawna przestępstwa przypisanego M. B. w pkt XLVI, a także czy nie rażą surowością kary wymierzone za to przestępstwo.

Sąd Okręgowy uznał, że przestępstwo polegające na puszczeniu w obieg podrobionych Euro w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i do tego w celu uczynienia z tego procederu stałego źródła dochodu, wyczerpuje znamiona art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Taką ocenę prawną Sąd Apelacyjny akceptuje. W kwestii karalności takiego przestępstwa na terenie Włoch, wypowiedziano stanowisko już wcześniej przy okazji rozważań nad apelacją A. B. (1) (pkt. II.4). W tym miejscu jedynie uzupełniająco, stwierdzić należy, bo tej kwestii Sąd Okręgowy bliżej nie uzasadnił, że nie budzą zastrzeżeń ustalenia o uczynieniu przez M. B. z procederu puszczenia w obieg fałszywych Euro stałego źródła dochodu. Przeciż zważyć należy, że właśnie puszczenie w obieg podrobionych Euro był podstawowym celem wyjazdu tego oskarżonego do Włoch. Trudno było uznać, że pojechał on w miesiącu marcu do Włoch na winobranie, skoro winobranie odbywa się we wrześniu i październiku. Wprawdzie w późniejszym czasie sugerował, że wyjaśniając o zbiorze winogron miał na myśli prace przy krzewach winogron, lecz tego rodzaju „sprostowanie” nie przekonuje.

Nakaz zawarty w art. 447 § 1 k.p.k. obligował także do oceny kar wymierzonych temu oskarżonemu w pkt XLVI. Oceniając pod tym kątem zaskarżone orzeczenie, przypomnieć na wstępie należy, że Sąd Odwoławczy w sposób istotny skorygował czas trwania tej przestępczej działalności M. B.. Uznano wobec tego, że taka zmiana nie mogła pozostać bez wpływu na ocenę kary wymierzonej temu sprawcy w pkt XLVI zaskarżonego wyroku. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego cele kary określone w art. 53 k.k. zostaną osiągnięte przez wymierzenie kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W takim też zakresie skorygowano pkt XLVI zaskarżonego wyroku. Nie znaleziono natomiast podstaw do podważenia orzeczenia o skazaniu tego sprawcy na 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. Zważyć przeciż należy, że taka grzywna sprowadza się w praktyce do obowiązku uiszczenia 1 tysiąca złotych.

4.

4. Uzasadnienie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.

W następstwie dokonanych zmian co do wysokości kar pozbawienia wolności wyłoniła się konieczność wymierzenia M. B. (1) nowej kary łącznej. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. kara ta mogła zostać orzeczona w rozmiarze od 1 roku i 6 miesięcy do 3 lat. Sąd Apelacyjny uznał, że cele określone w art. 53 k.k. zostaną zrealizowane przy określeniu tej kary w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Uwzględniono w tym względzie przede wszystkim fakt uprzedniej wielokrotnej karalności tego sprawcy. Od 1995 r. do 2008 r. był on 8 krotnie skazywany i stwierdzono, że z trwającego w sumie około 5 letniego pobytu w zakładach karnych nie wyciągnął ten oskarżony żadnych wniosków (patrz: karta karna k. 153-154 oraz odpisy wyroków i postanowień o zarządzeniu wykonania kar k. 172, 193-194, 200-208, 216-223 Tomy 33 i 34).

XII. Ocena argumentów zawartych w apelacji obrońcy osk. T. I. (1) (Tom 60 k. 3558-3567).

Już na wstępie stwierdzić należy, że apelację obrońcy osk. T. I. uznano za zasadną jedynie w tej części, w której została skierowana przeciwko „utajnieniu” przez Sąd Okręgowy części pisemnego uzasadnienia. Uchybienie to zostało jednak skonwalidowane przez odpowiednie czynności procesowe podjęte w postępowaniu apelacyjnym. Nie miało więc wpływu na ostateczną ocenę wyroku wydanego względem osk. T. I. (1). Pozostałe zarzuty tego apelującego uznano natomiast za bezpodstawne.

Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

1. 1.

1. Ocena zasadności zarzutów proceduralnych skierowanych przeciwko sposobowi procedowania Sądu Okręgowego.

1. Obrońca osk. T. I. (1) sformułował pod adresem sposobu rozpoznania niniejszej sprawy szereg zarzutów. Jeden z nich, co już wyżej zasygnalizowano, uznano za zasadny. Dotyczył on „utajnienia” części pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 3559 i 2565). Podobny zarzut sformułowano w apelacji obrońcy osk. A. B. (1). Niewątpliwie mają rację obaj apelujący obrońcy, gdy zakwestionowali stanowisko podjęte w tym względzie przez Sąd Okręgowy. W takcie rozprawy apelacyjnej umożliwiono jednak stronom a także obrońcom zapoznanie się z tą „utajnioną” częścią uzasadnienia (patrz: protokół rozprawy apelacyjnej Tom 61 k. 3813 – 3814). Kwestia ta była ponadto przedmiotem rozważań, gdy oceniano apelację obrońcy A. B. (1) (p. I. 1 „co do zarzutu „utajnienia” fragmentu pisemnego

uzasadnienia ...). Odwołuje się wobec tego Sąd Apelacyjny do argumentów przedstawionych wyżej cytowanym fragmencie swego uzasadnienia. Na marginesie jedynie zauważyć należy, że ten „utajniony” fragment pismennego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w żadnym zakresie nie łączył się z osobą osk. T. I. (1).

2. Apelujący obrońca, podobnie jak i inni obrońcy skierował ponadto krytyczne uwagi pod adresem sposobu przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka anonimowego A-4. Mianowicie – zakwestionował on fakt uchylecia przez Przewodniczącego składu orzekającego szeregu pytań skierowanych do tego świadka i to zarówno gdy odnosiło się do pytań sformułowanych na piśmie jak i pytań zgłoszonych w toku rozprawy, gdy świadek ten był przesłuchiwany. Istotnie – Przewodniczący składu orzekającego uchylił 3 pytania przedstawione na piśmie przez apelującego obrońcę (Tom 57 k. 3053). Zważyć jednak należy, że obrońca ten przedstawił łącznie 13 pytań świadkowi anonimowemu A-4 i na 10 z nich a więc zdecydowaną większość świadek ten udzielił odpowiedzi (k. 2404 Tom 52 i k. 3053 T. 57).

Sąd Apelacyjny stwierdza równocześnie, że decyzja Przewodniczącego składu o uchyleniu pytań nr 1, 3 i 7 była merytorycznie uzasadniona, albowiem ewentualna odpowiedź narażałaby świadka A-4 na dekonspirację. Już wcześniej, gdy oceniano zarzuty innych obrońców, skierowane przeciwko decyzjom o uchyleniu niektórych pytań, skierowanych do świadka anonimowego A-4, zwracano uwagę na nieczęsto spotykaną w praktyce sądowej determinację oskarżonych, zmierzającą do zdekonspirowania tego świadka. Co więcej – niektórzy z oskarżonych, w tym zwłaszcza R. I. (1) sugerowali nazwisko osoby, która może być tym świadkiem. Zrozumiałe były więc obawy Sądu Okręgowego, przed doprowadzeniem do sytuacji, „gdy osoba tego ważnego dla sprawy świadka zostanie zdekonspirowana.

Nie mają natomiast oparcia w protokołach rozpraw sugestie tego apelującego obrońcy, jakoby zgłaszał on w trakcie rozprawy inne pytania poza tymi, zawarł na piśmie (patrz: protokoły rozpraw, gdy był słuchany świadek anonimowy A-4 Tom 57 k. 3049 – 3055 i k. 3060 – 3064). Być może miał na uwadze fakt, że Przewodniczący uchylał niektóre z pytań zgłaszane ustnie do protokołu rozprawy przez innych oskarżonych i ich obrońców. Gdyby tak interpretować stanowisko tego apelującego to istotnie przyznać należy, że sytuacje tego rodzaju miały miejsce. Zważyć jednak należy, że Sąd Apelacyjny nie zgłasza zastrzeżeń do merytorycznej zasadności tych decyzji. Mają one bowiem oparcie w przesłankach wynikających z treści art. 370 § 4 kpk w zw. z art. 184 § 3 kpk oraz art. 170 § 1 p. 1 kpk – per analogiam.

3. Zupełnie bezpodstawny okazał się natomiast zarzut obrazy art. 6 i 7 kpk przez cyt. „uniemożliwianie oskarżonej i jej obrońcy udziału w przesłuchaniu świadka anonimowego A-4” (cytat z apelacji k. 3559). Przecież twierdzenie to pozostaje w rażącej sprzeczności z treścią protokołów rozpraw, w trakcie których świadek A-4 był przesłuchiwany. To prawda, że świadek ten nie stawiał się do Sądu Okręgowego w Świdnicy i nie zeznawał w obecności oskarżonych. Ale też z istoty instytucji świadka anonimowego wynika, że przesłuchanie jego winno odbyć się cyt. „w miejscu i w sposób uniemożliwiający ujawnienie” jego tożsamości (patrz: art. 184 § 3 kpk). Skoro więc zważy się, iż Sąd Okręgowy skorzystał w trakcie przesłuchania tego świadka z instytucji określonej w kart. 396 § 3 kpk, to taki sposób procedowania ma pełne wsparcie w treści art. 184 § 3 kpk.

4. Treść pozostałych zarzutów procesowych odnosi się w gruncie rzeczy do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że zgromadzony materiał dowodowy uzasadnia uznanie T. I. (1) za winną czynu przypisanego w p. XLIV zaskarżonego wyroku, podczas gdy, i zdaniem apelującego obrońcy, takich dowodów brak. Zarzut ten jest niezasadny w stopniu oczywistym. Przede wszystkim podnieść należy, iż oskarżona ta nie przeczyła, że przechowywała pieniądze swego syna tj. osk. R. I. (1). Gdyby nawet nie dysponowano w sprawie dowodami z wyjaśnień A. B. (1) i zeznaniami świadka anonimowego A-4, to już sam fakt takiego zachowania dawał podstawę do przyjęcia jej odpowiedzialności za przestępstwo z art. 310 § 2 kk. Zważyć przecież należy, iż I. I. (1) wyjaśniła, że pieniądze te były w pakunkach kilkucentymetrowych. Przedstawiały one wartość kilkudziesięciu tysięcy Euro, albowiem w jednym pakunku było nawet ok. 400 sztuk takich podrobionych banknotów, Nie mogła więc sądzić T. I. (1), że częste „dostawy” tak dużych ilości pieniędzy dotyczą gotówki legalnie zarobionej. Zwłaszcza gdy uwzględnia się kwalifikację jej syna R. (murarz) i do tego praktycznie nie pracującego. W samej zaś rzeczy Sąd Okręgowy trafnie oparł swe ustalenia co do winy tej oskarżonej na dowodach z wyjaśnień oskarżonych A. B. (1) i I. I. (1) oraz zeznaniach świadka anonimowego

A-4. To prawda, że A. B. (1) i I. I. (1) w trakcie rozprawy odwołały wcześniejsze wyjaśnienia. Powody takiej postawy obu oskarżonych wytłumaczono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji i tę grupę zarzutów uznano za niezasadną, akceptując tym samym ustalenie co do winy osk. T. I. (1).

2. 2.

2. Ocena argumentów skierowanych przeciwko karze wymierzonej T. I. (1).

Zarzut rażącej surowości kary, wymierzonej T. I. (1) jest niezasadny i to w stopniu oczywistym. Przypomnieć należy, że przechowywała ona podrobione pieniądze przez 18 miesięcy, przy czym były to ilości wyjątkowo duże. Już wcześniej zasygnalizowano, że wg. I. I. (1) (która także brała udział w przechowywaniu takich fałszywych banknotów) jednorazowa dostawa wynosiła nawet 400 sztuk takich podrobionych Euro (wyjaśnienia z 23.06.2010 r. (k. 138 – 142 Tom 35 ujawnione w trakcie rozprawy k. 2198 – 2199 Tom 51). W tej sytuacji wymierzona tej oskarżonej kara roku pozbawienia wolności to z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania w żadnym wypadku nie może uchodzić za rażąco surową.

W konsekwencji, przy braku podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku w oparciu o przepisy art. 439, 440 i 454 kpk tenże wyrok co do T. I. (2) utrzymano w mocy.

XIII. Ocena apelacji wniesionej przez Prokuratora (T.60 k. 3570 – 3580).

Apelacja prokuratora została częściowo uwzględniona. Mianowicie, podzielono te argumenty oskarżyciela publicznego, które zostały skierowane przeciwko podjętemu przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięciu o kosztach procesu. Nie zgodzono się natomiast z zawartymi w tej apelacji wnioskami o podwyższenie kar wymierzonych oskarżonym R. I. (1) i A. B. (1). Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

1. Jak to już zasygnalizowano, podzielił Sąd Apelacyjny krytyczne uwagi, jakie skierował oskarżyciel publiczny pod adresem zawartego w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy podjął decyzję o zwolnieniu wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych (p.LIII). W uzasadnieniu tego orzeczenia podano, że oskarżeni nie będą w stanie kosztów tych uiszczyć z uwagi na fakt skazania na długoterminowe kary pozbawienia wolności oraz obciążenia grzywnami i środkami karnymi. Argumentacji tej nie sposób podzielić. Ma bowiem rację prokurator, gdy stwierdza, że z przepisów kodeksu postępowania karnego wynika, iż regułą winno być obciążenie skazanych kosztami procesu, bo tak stanowi przepis art. 627 kpk, zaś czymś wyjątkowym zwolnienia od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienia takie mogą nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 § 1 kpk a mianowicie wówczas, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanych zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów jak również wtedy gdy przemawiają za tym względy słuszności. Przesłanek takich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie podano i Sąd Apelacyjny nie jest w stanie się doszukać. Zważyć należy, że większość ze skazanych to osoby stosunkowo młode, natomiast osoby nieco starsze takie jak T. I. (1) czy też S. B. (1) zostały skazane bądź to na kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (T.I.), bądź też na karę pozbawienia wolności niezbyt długą (S. B. (1)). Nie ma przy tym racjonalnego uzasadnienia decyzja o przeniesieniu na Skarb Państwa ciężaru ponoszenia relatywnie wysokich wydatków, które zostały spowodowane przez skazanych (koszty opinii biegłych, wynagrodzenia obrońców ustanowionych z urzędu, koszty transportu oskarżonych). W konsekwencji Sąd Apelacyjny skorygował zaskarżony wyrok obciążając wszystkich skazanych wydatkami poniesionym w niniejszej sprawie przez Skarb Państwa. Równocześnie jednak uznano, że niektóre z argumentów Sądu Okręgowego odnoszące się m.in. do faktu obciążenia skazanych grzywnami i środkami karnymi są na tyle zasadne, że uzasadniają decyzję tego Sądu w przedmiocie zwolnienia wszystkich skazanych od opłat wynikających z ustawy o opłatach w sprawach karnych.

2. Niezasadne okazały się natomiast zarzuty prokuratora skierowane przeciwko rozstrzygnięciom o karach wymierzonych R.I. i A. B. (1).

a) Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszym rzędzie do zarzutu, jakoby kara grzywny wymierzona R. I. (1) za czyn przypisany w p. III zaskarżonego wyroku razila łagodnością. Przypomnieć wobec tego należy, że została ona orzeczona w rozmiarze 200 stawek dziennych po 100 zł. każda. Praktycznie oznacza to więc konieczność uiszczenia 20 tysięcy złotych. Sąd Apelacyjny jest świadom rozmiarów przestępczej działalności tego sprawcy. Z drugiej jednak strony należy mieć na względzie okoliczność, że grzywna ma być orzeczona w takim rozmiarze aby mogła zostać uiszczona lub ściągnięta w drodze egzekucji (argument z art. 58 § 2 kk). R. I. (1) został skazany na 12 lat pozbawienia wolności a nadto orzeczono wobec niego środek karny w postaci przepadku 100 tysięcy złotych korzyści osiągniętej właśnie z przestępstwa przypisanego w p. III zaskarżonego wyroku. Równocześnie stwierdzić należy, że dotychczas przeprowadzone czynności nie dały podstaw do ustalenia aby sprawca ten dysponował istotnym majątkiem. M.in. niepowodzeniem zakończyły się przedsięwzięcia oskarżyciela publicznego, zmierzające do wykazania, że tzw. działka z domkiem letniskowym, figurująca na I. I. (3), de facto należy do R. I. (1) (patrz: protokół rozprawy z 30.05.2012 r. k. 3940v Tom 61). Przy ocenie realności ewentualnego ściągnięcia grzywny wnioskowanej przez prokuratora nie jest obojętnym i to, że osk. R. I. (1) obciążono także obowiązkiem zwrotu wydatków poniesionych w niniejszym postępowaniu.

Nie podzielono także zarzutu, jakoby kara łączna pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu razila łagodnością. Wniosek taki wydaje się być oczywisty choćby z porównania wysokości kary orzeczonej przez Sąd Okręgowy i wysokości kary wnioskowanej w apelacji. Zważyć przecież należy, że skazanemu temu wymierzono jako karę łączną 12 lat pozbawienia wolności, a więc oscylującą w górnym pułapie ustawowego zagrożenia,

b) Podobnie oceniono argumenty oskarżyciela skierowane przeciwko karze wymierzonej oskarżonej A. B. (1). Co więcej – uznano, że kary te nie tylko nie są zbyt łagodne, lecz wręcz przeciwnie – rażą surowością. Stosowne argumenty w tym zakresie przedstawiono we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia, gdy oceniano apelację obrońcy osk. A. B. (1) (p. I). Na marginesie zauważyć należy, że ewentualne uwzględnienie apelacji prokuratora dostarczyłoby kolejnych argumentów osobom funkcjonującym w strukturach zorganizowanej przestępczości, że jakiegokolwiek przejawy współpracy z organami ścigania nie tylko, że nie stanowią okoliczności łagodzącej przy wymiarze kary, lecz wręcz przeciwnie - stanowią podstawę do domagania się surowej kary.

W konsekwencji apelacji skierowanej przeciwko karze wymierzonej osk. A. B. (1) także nie uwzględniono.

XIV. Uzasadnienie rozstrzygnięcia o kosztach procesu za postępowanie apelacyjne.

1. Z uwagi na treść przepisów art. 634, 636 i 627 kpk obciążono wszystkich skazanych wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu apelacyjnym, stosownie zastrzegając, iż wydatki związane z doprowadzeniami oskarżonych oraz za obronę z urzędu obciążają jedynie tych oskarżonych, którzy zostali doprowadzeni na rozprawy oraz ustanowiono im obrońców. Orzeczenie o kosztach procesu w części w jakiej zapadł wyrok uniewinniający co do osk. S. B. (1) ma oparcie w art. 632 p. 2 kpk.

2. Orzeczenie o kosztach za obronę udzieloną z urzędu oskarżonym ma oparcie w art. 29 ustawy o adwokaturze oraz § 2, § 5, § 14 ust. 2 p. 5, § 16 i § 19 ust. 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.....

3. Stosownie do treści art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolniono skazanych od opłat za drugą instancję. Uznano bowiem, że konieczność zwrócenia wydatków poniesionych przez Skarb Państwa czyni mało prawdopodobną możliwość ściągnięcia opłat wynikających z ustawy o opłatach w sprawach karnych. Stąd decyzja o zwolnieniu od tej opłaty.